

Giới thiệu Người Theo Đuổi Ánh Sáng

Thể loại: Hiện đại, Tình hữu độc chung, Ngọt văn

Editor: Bội Bội

Nhân vật chính: Hứa Húc, Bách Đông Thanh

Độ dài: 69 chương + 13 ngoại truyện

Mọi người đều xem Hứa Húc và Trình Phóng là một đôi kim đồng ngọc nữ của trường, niên thiếu khinh cuồng, tình yêu ngọt ngào... Khoảng thời gian tươi đẹp nhất, tình cả đơn thuần nhất tuổi thanh xuân...

Trình Phóng có một vị bạn cùng phòng, tên là Bách Đông Thanh. Là một người chăm chỉ khác khổ, thành tích nổi trội, luôn chỉ mặc áo thun cũ giá rẻ, đôi giày chơi bóng màu trắng giặt đến ó vàng, tóc ngắn cùn cùn, mặt mày sáng sủa, trầm mặc kiệm lời.

Thế nhưng sau này, Bách Đông Thanh lại trở thành người khiến Hứa Húc cả đời không quên.

Tóm lại, đây là một câu chuyện “đập chấu cướp bóng” của một kẻ thật thà.

Bạn đang đọc truyện *Người Theo Đuổi Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Lúc Hứa Húc vừa xuống sân bay liền nhận được điện thoại của chủ nhiệm, một đường phong trần mặt mũi chạy tới cái khách sạn năm sao này, trong phòng tiệc nguy nga tráng lệ đúng lúc đang ăn uống linh đình.

Cô mặc một thân trang phục bình thường còn chưa kịp thay cùng với đôi giày thể thao có dính chút dơ, sau lưng còn đeo theo một cái ba lô lớn, nhìn một phòng tiệc đầy rẫy những tình anh ăn mặc đẹp đẽ, thì không được hợp nhãn cho lắm. Đến mức nhân viên phục vụ bụng khay đi qua cũng không nhìn được chăm chú nhìn cô với ánh mắt kỳ quái, hoài nghi không biết có phải là cô đã đi nhầm chỗ hay không.

Đây là một bữa tiệc rượu được tổ chức bởi Hiệp hội Luật sư Thành phố, cũng là dịp mỗi năm một lần những tình anh trong ngành pháp luật tụ họp lại với nhau. Trong những trường hợp này đương nhiên sẽ mời một vài cơ quan truyền thông có liên quan.

Hứa Húc là biên tập viên của một tờ báo pháp luật, vừa mới đi công tác từ nơi khác trở về, tàu xe mệt mỏi, vốn là muốn trở về nhà sớm nghỉ ngơi, nào ngờ vừa mới xuống máy bay liền bị lãnh đạo triệu tập tới đây, ngay cả quần áo còn chưa kịp thay.

Hứa Húc bĩu môi, ánh mắt nhìn xuyên qua đám người, đi tìm đồng nghiệp của mình. Trong lúc lơ đãng, ánh mắt lại nhìn qua mấy bàn rượu trước mặt, bỗng nhiên nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

Ánh mắt cô dừng lại, nhìn về phía xa xa bên kia.

Những người ngồi trên bàn kia, cô đều có chút ấn tượng, là mấy đối tác cùng những luật sư cao cấp của Công ty luật Hoa Thiên. Cô nhìn người kia mặc một thân lễ phục màu đen vừa vặn, tóc ngắn gọn gàng, tuổi trẻ tuấn tú, khí chất trầm ổn, có hơi nghiêng đầu, đang nói chuyện với một vị luật sư lớn tuổi bên cạnh. Có thể nhìn ra đại đa số thời gian đều khiêm tốn lắng nghe, khoe miệng mang theo một chút ý cười, thỉnh thoảng còn gật gù đầu, sắc mặt ôn hoà, không có chút nào gọi là tuổi trẻ kiêu ngạo hay cừu chỉ quá phận nào.

Nhưng ở một nơi hội tụ oanh oanh yến yến trong giới pháp luật của thành phố như thế này mà vẫn có dáng vẻ của hạc giữa bầy gà, đến mức Hứa Húc vừa liếc mắt liền nhìn thấy anh.

Anh từ lúc nào có thể làm người ta chú ý đến như vậy? Cô có chút không nhớ nổi.

Cô chuyển dời ánh mắt khỏi người đàn ông trẻ tuổi kia, nhanh chóng tìm thấy vài đồng nghiệp đang ngồi ở một cái bàn hẻo lánh đặt nơi góc, mấy người này mặc dù mặc lễ phục trang trọng, nhưng lại bất kể hình tượng mà ăn uống thả cửa. So với giới thượng lưu của bộ phận pháp luật thành phố trong những bữa tiệc thế này, bọn họ cũng chỉ có thể được coi là mới bước một chân vào ngành thôi, tiền lương của các biên tập viên và các phóng viên nhỏ chỉ có nửa triệu một tháng, những tiệc rượu ăn uống miễn phí như thế này cũng có thể xem là phúc lợi công việc rồi.

Hứa Húc nhoen miệng cười, cầm ba lô đi qua.

Các cấp trên và lãnh đạo đương nhiên phải ngồi cùng với những nhân vật tai to mặt lớn khác, vừa vặn để đám tiểu nhân bọn họ đến ăn nhờ ở đậu có thể chiếm được cái bàn này không chút kiêng kỵ mà ăn uống bát quái. Ngoại trừ ba đồng nghiệp đang ngồi trong bàn, những người khác ngồi cùng bàn cũng đều là những người trẻ tuổi có công việc tương tự, nhiều lúc đi hỏi thăm vụn ả cũng đã gặp qua, ngẩng đầu không gặp cúi đầu lại gặp, cho nên mặc dù là ngồi chung một bàn nhưng cũng không có gì là không được tự nhiên, trò chuyện rất cởi mở.

“*Hứa Húc, cậu đến rồi!*” Đồng nghiệp Đỗ Tiểu Mộc nhìn thấy Hứa Húc đi tới, nhanh chóng vỗ vỗ bên cạnh cô ra hiệu có ghế chỗ.

Hứa Húc tiện tay để ba lô dưới đất, ngồi xuống chào hỏi những người ngồi trên bàn.

Đỗ Tiểu Mộc nhìn cô một chút, ặc một tiếng: “*Tớ nói cơ hội tốt đẹp như vậy, sao cậu không thay quần áo rồi lại đến?*”

Hứa Húc cười nói: “*Cơ hội tốt gì chứ? Không là vui chơi giải trí miễn phí sao? Mang miệng với bụng đến không được à?*”

Đỗ Tiểu Mộc nói: “*Không có tiền đồ! Hôm nay thế mà hội tụ toàn thành phần cao cấp của giới pháp luật thành phố, tuy tiện bất được một người cũng là tiêu chuẩn cấp kim cương đấy.*”

Cô nàng vừa nói xong liền bị Triệu Hạo bên cạnh đập cho một cước: “*Đồng chí Đỗ Tiểu Mộc à, cậu có thể có tiền đồ một chút hay không? Hứa Húc đã có bạn trai rồi, cũng không giống cậu là cậu độc thân đầu.*”

“*Có bạn trai thì sao? Bộ không thể đổi à?*”

Triệu Hạo gất một câu: “*Bạn trai của Hứa Húc cũng là luật sư, cho là muốn đổi đi, cũng không thể ăn cỏ gần hang đấy chứ!*”

Đỗ Tiểu Mộc hỏi Hứa Húc: “*Bạn trai cậu hôm nay có ở đây không?*”

Hứa Húc do dự trong chốc lát, cười cười lắc đầu.

Đỗ Tiểu Mộc hướng về phía Triệu Hạo nhú mày đắc ý: “*Người cũng không có ở đây, tính là ăn cỏ gần hang gì chứ?*”

Triệu Hạo ra về lòng đầy căm phẫn: “*Cậu thật là một người phụ nữ đạo đức bại hoại!*”

Không hề ảnh hưởng đến không khí toàn cục, mọi người đều nói cười vui vẻ, bao gồm cả Hứa Húc chỉ vừa mới ngồi xuống.

Đỗ Tiểu Mộc chào hỏi xong, những người này vốn am hiểu bát quái các loại tin tức ngấm bên trong ngành, tự nhiên thuận theo đề tài này mà trò chuyện vô cùng phấn khích.

“*Đúng rồi, các cậu có biết hay không? Bách Đông Thanh đã trở thành đối tác của Hoa Thiên rồi đấy.*” Có người đột nhiên hưng phấn nói.

Hứa Húc nghe được cái tên này, vô thức ngẩng đầu nhìn về phía cô gái đang nói chuyện ở phía đối diện, tay đang định cầm ly nước cũng không tự chủ được mà khựng lại.

Đỗ Tiểu Mộc mở to hai mắt kích động hỏi: “*Chuyện khi nào vậy? Sao tớ lại không biết.*”

Cô bé kia nói: “*Tớ cũng chỉ vừa mới nghe nhân viên nội bộ Hoa Thiên nói thôi, hôm nay mới chính thức ký hợp đồng, Hoa Thiên còn chưa công bố tin tức đâu!*”

Đỗ Tiểu Mộc chắc lưỡi một cái: “*Trời đất! Anh ta chắc còn chưa tới ba mươi đâu!*”

Hoa Thiên vốn là một công ty luật cao cấp, chuyên thụ án hình sự, hơn một nửa đại trọng án của tỉnh đều do bọn họ đại diện. Mấy người đối tác không có ai là không có nhiều năm kinh nghiệm trong nghề cả. Một luật sư trẻ chưa đến ba mươi tuổi đã có thể làm được đối tác, có thể nói là một kỳ tích.

Người đàn ông như vậy, đương nhiên sẽ trở thành nhân vật chính của đề tài bát quái tối nay.

Theo nguồn tin đáng tin cậy, chỉ vừa mới tròn hai mươi tám tuổi.

Hứa Húc yên lặng cúi đầu uống một hớp nước.

Đỗ Tiểu Mộc cảm khái nói: “*Trước đó tớ có làm việc với vị đại luật sư này mấy lần, bề ngoài đẹp trai thì thôi đi, còn vô cùng lịch sự và có tri thức, có cảm giác là một người đàn ông có tính cách vô cùng ôn hòa.*”

Triệu Hạo không chút nương tay đánh gãy tâm tư thiếu nữ ảo tưởng của cô nàng: “*Tỉnh lại đi! Đừng có bị lừa bởi vẻ bề ngoài! Những bản án mà anh ta đại diện, có một vài trường hợp chính là ví dụ của thất đức trong sách giáo khoa đấy. Anh ta chính là điển hình cho những đại diện xấu xa phục vụ cho những người có tiền, nói giáo cho giáo đấy có biết không!*”

Đỗ Tiểu Mộc hơi nhụt chí thờ dãi: “*Nói cũng đúng, anh ta chỉ mới có nhiều đó tuổi đã đạt được thành tựu như vậy, chỉ sợ là không chỉ đơn gian là trình độ nghiệp vụ cao.*”

Hứa Húc để ly nước xuống, cười khẽ một tiếng, không nhanh không chậm nói: “*Cần cứ để phán quyết một vụ án là dựa trên chứng cứ và sự thật, luật sư đều theo đuổi quyền lợi và lợi ích tối đa của các bên dựa trên phạm vi này, chỉ cần không vi phạm qui tắc pháp luật, làm cái gì cũng đều không đáng trách, bởi vì đây là nghề nghiệp của bọn họ.*”

Triệu Hạo xem thường nói: “*Hứa Húc, chúng ta làm nghề này cũng không phải không biết bên trong nước sâu bao nhiêu, nào có ai sạch sẽ đến vậy?*”

Hứa Húc nói: “*Tớ cảm thấy Bách Đông Thanh hẳn là rất sạch sẽ.*”

Đỗ Tiểu Mộc quay đầu nhìn cô, nháy mắt mấy cái, cười hỏi: “*Húc nhi, tớ thấy cậu đây là đang nhìn mặt mà bắt hình dong đấy nhỉ?*”

Hứa Húc cũng cười, nhú mày mày: “*Ừ, là nhìn mặt mà bắt hình dong.*”

Đám người cười cười, lại tiếp tục trò chuyện bát quái trong ngành.

Hắn là do ngồi tàu xe mệt mỏi, Hứa Húc ăn được một chút đã cảm thấy bụng có chút không thoải mái, đành phải để đĩa xuống đứng dậy đi nhà vệ sinh.

Cô vốn dĩ cũng là một cô gái náo nhiệt thích nói giỡn như vậy, thế nhưng là chủ đề liên quan đến Bách Đông Thanh, cô lại không biết nên xen vào như thế nào. Nghe được bọn họ phấn khích chia sẻ trao đổi các loại tin tức ngấm có liên quan đến anh, các loại tin đồn riêng tư, biết rõ phần lớn đều là nghe nhầm đồn bậy, thế nhưng lại làm cho cô không thể nào phân biệt được cảm giác hư hư thật thật này.

Từ phòng vệ sinh đi ra, đi đến trước bồn rửa mặt, bên cạnh đang có một người phụ nữ trẻ tuổi đang rửa tay, ngẩng đầu hướng vào trong gương nhìn thoáng qua, sau đó ồ lên một tiếng, nghiêng đầu nhìn về phía cô: “*Cô là Hứa Húc?*”

Hứa Húc quay đầu, nhìn người phụ nữ mặc cái váy giá cả không rẻ và không ít đồ hiệu trên người, trang điểm già dặn, khuôn mặt trang điểm tinh xảo kia có chút quen thuộc, nhưng nhất thời cô không thể nhớ là đã gặp qua ở đâu, đành phải cười cười gật đầu trả lời: “*Là tôi.*”

Người phụ nữ sau khi xác định mình không nhận nhầm người, đứng thẳng người, rút ra một cái khăn tay xoa xoa tay cười nói: “*Cô không thay đổi nhiều lắm, quả nhiên là không thể nhận lầm. Tôi tốt nghiệp Học viện Pháp Luật Giang Đại, học trên cô hai lớp, không biết cô còn nhớ không?*”

“*À, là học tỷ Trần Vi.*” Hứa Húc sững sốt một chút, rồi cuộc cũng nhớ ra, vị học tỷ này là thành viên của Đội hùng biện, cô đã xem qua mấy lần hùng biện mà cô ấy tham gia, năm đó cũng có thể coi là nhân vật phong vân của trường.

Trần Vi cười: “*Lúc trước khi bọn chị chuẩn bị thi hùng biện, em toàn đến tìm Trình Phóng, chúng ta còn chưa chính thức nói chuyện lần nào!*”

Trình Phóng? Nếu như không phải trước đây mấy ngày cô nhận được tin nhắn từ một số lạ tự xưng là Trình Phóng, cô gần như cũng không nhớ nổi đã từng có một người như vậy xuất hiện trong cuộc đời mình.

Có thể thấy được trên đời này làm gì có cái gì mà khắc cốt ghi tâm rồi đời đời bất hủ, bản chất của nhân loại xưa nay thế mà cũng chỉ là gặp lợi tránh hại, là loài động vật chạy đua theo lợi ích mà thôi.

Hứa Húc không muốn cùng cô ấy ôn lại chuyện xưa không chút ý nghĩa này chút nào, cười nói lảng sang chuyện khác: “*Học tỷ học cao học ở đâu vậy?*”

Trần Vi đương nhiên đối với chuyện xưa cũng chỉ là thuận miệng nhắc lại mà thôi, trả lời: “*Trước đây học ở nước ngoài, năm ngoài mới trở về đầu quân cho Hoa Thiên.*”

Danh tiếng của Hoa Thiên vang vọng, đủ để cho những luật sư của công ty này lúc tự giới thiệu không thêm che giấu một chút kiêu ngạo.

Hứa Húc gạt đầu ngồi khen từ tận đáy lòng: “*Thật lợi hại mà?*”

Trần Vi hỏi: “*Còn em? Bây giờ làm ở đâu?*”

Hứa Húc nói: “*Em không phải luật sư, đang đi làm ở <>.*”

“*Làm hướng truyền thông sao? Cũng rất tốt, áp lực ít hơn tụi chị một chút.*”

“*Cũng tạm được!*” Hứa Húc cười giỡn nói, thu nhập cũng ít hơn chị nhiều.

Trần Vi cười cười, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó: “*Đúng rồi, Bách Đông Thanh chỗ bọn chị em chắc chắn là không xa lạ gì, lúc trước cậu ta là bạn cùng phòng với Trình Phóng, vừa mới được thăng chức lên làm đốc tác đấy, tuyệt đối là một điểm sáng của Giang Đại, chị người bạn học cũ chưa gì đã biến thành cấp dưới rồi!*”

Hứa Húc run lên một cái, sau đó mới hơi cười trả lời: “*Người bên trong vòng tròn này hẳn là đều biết anh ấy cả!*”

Trần Vi lại nói: “*Hôm nay vừa đúng lúc có mấy bạn học cũ đến, có muốn đi chào hỏi một chút không?*”

Hứa Húc có hơi bất ngờ trước sự nhiệt tình hữu hảo của vị học tỷ vừa mới nhận biết này. Thật ra cô làm trong mảng truyền thông pháp luật được bốn năm, đối với vòng tròn luật pháp của thành phố làm sao có thể lạ lẫm như Trần Vi mới về nước năm ngoài cho được. Chỉ là hôm nay cô phụng chỉ của lãnh đạo đến ăn uống miễn phí, cộng thêm vừa mới bốn ba nửa tháng trời bên ngoài, một môi muốn chết, nào có tâm trạng đi xã giao chứ.

Nhưng dù sao cũng là ý tốt của học tỷ, không nên làm hỏng ý tốt của người ta, liền cùng Trần Vi về lại phòng tiệc.

Phòng tiệc lúc này đã rất náo nhiệt rồi, rất nhiều người đã rời đi khỏi chỗ ngồi lúc đầu, sang bàn khác mời rượu hàn huyên trò chuyện, lối đi nhỏ hẹp cũng đầy người đến người đi, trong hội trường trắng lẹ, xen lẫn mời nhau tạo thành một khung cảnh hào nhoáng.

Hứa Húc đi theo Trần Vi tìm tới mấy người bạn học cũ chào hỏi hàn huyên một hồi, đang chuẩn bị tìm cơ trở về bàn của mình thì Trần Vi bỗng nhiên lôi kéo cô: “*Bách Đông Thanh ở bên kia, chị dẫn em đi chào hỏi cậu ta một chút.*”

Hứa Húc tìm theo tiếng mà nhìn sang, quả nhiên từ chỗ cách xa mấy mét, một người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn, đang cầm ly rượu đứng bên cạnh bàn, đang trò chuyện vui vẻ với hai người khác. Ly rượu của anh màu sắc không giống với những người khác lắm, rõ ràng là nước trái cây, hẳn là một người đàn ông không uống rượu.

Hứa Húc còn chưa kịp hoàn hồn, người đã bị Trần Vi kéo đi tới.

... Vị học tỷ này có phải là hơi nhiệt tình hay không?

“*Đại luật sư Bách, học muội Hứa Húc đến chào hỏi với cậu này.*”

Bách Đông Thanh vừa mới liếc qua đã nhìn thấy được Hứa Húc, cô đang bị Trần Vi kéo tay dắt tới, anh mặc dù còn đang lắng nghe hai vị tiền bối bên cạnh nói chuyện, ánh mắt cũng đã rơi lên mặt cô, mặt không đổi sắc mà nhìn cô đi tới.

Hai người phụ nữ dừng lại trước mặt anh, Hứa Húc đối diện với ánh mắt của anh, nghe được anh mở miệng hỏi: “*Em trở về lúc nào.*”

“..... *Mới xuống máy bay không bao lâu.*”

Trần Vi đối với giọng điệu của bọn họ thì cảm giác có chút kỳ lạ, hình như là rất quen thuộc, nhưng lại không giống như quen thuộc đến vậy, liền thuận miệng hỏi: “*Hai người nói cái gì vậy?*”

Hứa Húc sững sốt một chút, rồi nở nụ cười, dường như thả lỏng nói: “*Nói về chuyện đi công tác, học trưởng biết em vừa mới đi công tác về.*”

Ánh mắt của Bách Đông Thanh có hơi giật giật, đôi mắt của anh là mắt hai mí hơi mỏng, con ngươi đen nhánh, lúc nhìn người khác có một sự mềm mại vô hại cùng chân thành. Hứa Húc nghĩ, ngay từ đầu mình bị anh ấy làm cho cảm động, hẳn là bởi vì đôi mắt này đây. Ánh mắt sạch sẽ như vậy, dường như làm cho người khác rất dễ dàng nhìn thấu cả nội tâm của anh.

Nhưng hiển nhiên, đây chỉ là ảo giác của cô mà thôi.

Trần Vi cười: “*Tớ đến Hoa Thiên đã nửa năm rồi, cũng chưa từng gặp qua Hứa Húc trong công ty, còn bảo mọi người đều là bạn học cũ đến làm quen một chút, thì ra hai người vốn đã quen nhau rồi.*”

Giọng nói Hứa Húc nhẹ nhàng ấm: “*Tuần san của bọn em chủ yếu đăng tin liên quan đến các vụ án hình sự, chắc chắn phải giữ gìn mối quan hệ tốt đẹp với các luật sư bào chữa như học trưởng đây!*”

Bách Đông Thanh mím môi nhìn cô, không nói gì, con ngươi lại chăm chú nhìn cô, có hơi rừ xuống. Ánh đèn hoa lệ chiếu lên lông mi dày rậm đen nhánh của anh một cách rõ ràng, có chút rung động nơi mí mắt, phảng phất có ý bất bình nào đấy.

Hứa Húc thu hồi ánh mắt khỏi gương mặt anh, cười cười hướng về phía Trần Vi nói: “*Học tỷ, đồng nghiệp của em còn đang chờ em về chỗ ngồi, chị cứ đưa danh thiếp cho em đi, sau này có việc thì chúng ta gặp lại.*”

Trần Vi gạt đầu, đưa danh thiếp cho cô: “*Được, sẽ liên lạc lại.*”

Hứa Húc trở lại chỗ ngồi, điện thoại di động để trong túi quần run lên một cái, cô lấy ra xem, là một tin nhắn: Cùng trở về đi.

Hứa Húc lặng yên trong chốc lát, ngấn gọn nhấn lại một chữ “*Uhm.*”

Bạn đang đọc truyện *Người Theo Dõi Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Tiệc rượu này đối với Hứa Húc và những người đồng nghiệp ngồi cùng bàn đến ăn uống miễn phí mà nói thì có chút dài dằng dặc, trên bàn đã bắt đầu nhàm chán đến mức ăn vòng thứ hai, âm thanh cười nói huyền ảo của bữa tiệc vẫn như cũ không hề có dấu hiệu giảm bớt. Những người đứng trên đỉnh Kim Tự Tháp trong cái vòng tròn lẩn quẩn của nghề này đều là những tên Biện Mệnh Tam lang*, trong lĩnh vực xã giao sức lực đương nhiên cũng hơn hẳn người thường.

*Thạch Tử, ngoại hiệu Biện Mệnh Tam Lang (tiếng Trung: 拚命三郎: *Chàng Ba liều mạng*) là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết cổ điển Trung Quốc Thủy hử. Ông là một trong 36 Thiên Cương Tinh của 108 anh hùng Lương Sơn Bạc. (Nguồn: Wikipedia)

Trên bàn của Hứa Húc tin bất quá đã từ một tình anh cấp kim cương nào đó trôi dạt đến phần chính thất và tiểu tam của một tên đại ngu nào đó chung sống hài hoà, cô cũng từ trạng thái tràn đầy phấn khởi lắng nghe dần dần có chút không hứng thú lắm, buồn bực ngán ngẫm quay đầu quét mắt về phía trung tâm của bữa tiệc, rất nhanh đã nhìn thấy Bách Đông Thanh đang vui cười trò chuyện với người khác.

Một bàn đồ đầy người trò chuyện đến quên cả trời đất, hiển nhiên là chẳng biết lúc nào mới kết thúc nữa.

Hứa Húc suy nghĩ một lát, cảm lấy ba lô đứng dậy, lấy có phải đi tàu xe về gấp nên quá mệt mỏi phải về sớm rời khỏi bữa tiệc.

Cô quả thực là rất mệt mỏi, đây là công việc cô đã làm mấy năm qua, lần đi công tác lâu nhất cũng phải ròng rã cả nửa tháng trời. Mặc dù công việc này giúp cô có cảm giác đạt được thành tựu và niềm vui, nhưng đến cùng cô vẫn không phải là một người có thể chịu khổ, vì vậy nửa tháng nay một thân một mình ở bên ngoài, ít nhiều cũng có chút dầy vò.

Hai mươi phút sau Bách Đông Thanh nói lời tạm biệt với một nhóm bạn làm cùng công ty, anh thấy bàn của Hứa Húc bên kia rất náo nhiệt, chỉ là người mình đang muốn tìm lại không ngồi đó, cứ nghĩ là cô đã đi nhà vệ sinh, liền nhắn tin cho cô: *“Anh chờ em ở bãi đậu xe.”*

Điện thoại không có tin nhắn trả lời lại, anh đoán chừng có thể cô cũng không nhìn thấy, liền một mình đi ra bãi đậu xe chờ trước.

Lúc này người tham gia tiệc rượu cũng đã bắt đầu lục tục ngo ngoe lấy xe rồi đi, có người nhận ra Bách Đông Thanh thấy anh đang đứng bên cạnh chiếc xe, cười chào hỏi: *“Đại người sao? Luật sư Bách.”*

“*Ừ.*” Bách Đông Thanh gật đầu, dứt tay vào trong túi quần, không tự chủ được mà vuốt ve mặt vải nhưng trên cái hộp nhỏ.

Đại một hồi, không đợi được Hứa Húc đi ra, lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang cười cười nói nói đi tới. Anh rút tay ra khỏi túi quần, nhú mày nhìn về phía mấy người kia một chút, xác định không có người mình đang chờ, liền sai bước chân dài đi qua, chào hỏi với Đỗ Tiểu Mộc: *“Phòng viên Đỗ!”*

Đỗ Tiểu Mộc vừa mới uống một chút rượu, có hơi say, nhìn thấy người đàn ông đẹp trai anh tuấn kêu tên mình, hoàn toàn quên đi phép tắc thường ngày, dừng dừng trả lời: *“Đại luật sư Bách!”*

Bách Đông Thanh đi tới, lễ phép mà ôn hoà hỏi: *“Hứa Húc không đi cùng với các cô sao?”*

“*Hứa Húc?*” Đỗ Tiểu Mộc có chút ngạc nhiên, *“Cô ấy đã rời đi được một lúc rồi mà! Anh tìm cô ấy có việc sao?”*

Bách Đông Thanh lắc đầu: *“Vậy mọi người chú ý an toàn, hẹn gặp lại.”*

Nhìn xem anh sai bước đi khỏi, Đỗ Tiểu Mộc sờ đầu một cái, nhìn về phía Triệu Hạo đang đứng bên cạnh: *“Nghe giọng nói của đại luật sư, ám áp mà quen thuộc! Sao lại chưa từng nghe Hứa Húc đề cập qua vậy?”*

Triệu Hạo nhún nhún vai: *“Ai biết được! Có thể là do bạn trai cô ấy cũng làm trong Hoa Thiên chăng?”*

Bách Đông Thanh ngồi lên xe, từ trong túi quần lấy ra một cái hộp mặt nhưng nhỏ màu đỏ. Lúc mở ra, cái hộp ‘cách’ một tiếng nhẹ nhàng vang lên.

Bên trong là một chiếc nhẫn kim cương bạch kim, ánh đèn vàng trong xe chiếu xuống toả sáng lấp lánh. Hôm đó khi đã chắc chắn mình đã được thăng chức làm luật sư đối tác, anh liền chạy đi cửa hàng chọn mua nhẫn, phải chọn liên tục ba ngày mới vừa ý chiếc này.

Cho dù là như vậy, anh vẫn có chút lo lắng, không chắc chắn là cô có thích hay không.

Anh nhìn chăm chăm chiếc nhẫn một lát, trầm thấp thở ra một hơi, đem chiếc hộp cất kỹ từng li từng tí.

Về đến nhà là đã hơn mười một giờ rồi, trong phòng khách một mảng tối đen, chỉ có phòng ngủ tản ra ánh sáng vàng ấm áp. Bách Đông Thanh nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ ra, yên lặng nhìn người phụ nữ đang say ngủ trên giường một hồi lâu, sau đó mới rón rén đi về phía phòng tắm.

Hứa Húc ngủ cũng không phải là rất sâu, nửa mê nửa tỉnh, cảm giác được có một đôi mắt chăm chăm nhìn mình, vừa mơ mơ màng màng mở mắt ra, liền chạm phải một ánh mắt nóng rực sâu không thấy đáy.

“*Về rồi sao?*” Cô khàn giọng hỏi.

Bách Đông Thanh sợ quấy nhiễu đến giấc ngủ của cô, động tác lên giường lúc nào cũng rất nhẹ nhàng, sau đó liền là một bộ dạng không nhúc nhích mà nhìn xem cô, cũng không biết đã nhìn bao lâu rồi, dường như không gian và thời gian xung quanh đều dừng lại trong ánh nhìn chăm chú này.

Anh đã hai tuần lễ không nhìn thấy cô rồi.

“*Đánh thức em sao?*” Thấy cô mở mắt, anh rút cuộc cũng không nhịn được nữa, nhẹ nhàng chạm lên mặt cô, dịu dàng hỏi, *“Đi công tác rất mệt mỏi sao? Em gầy đi nhiều rồi.”*

Hứa Húc nửa nhắm mắt tùy ý anh vuốt ve, gật đầu lung tung: “*Có chút.*”

Dáng vẻ ngoan ngoãn chưa tỉnh ngủ của cô làm cho Bách Đông Thanh phát nhiệt, bàn tay phủ trên mặt cô không tự chủ được mà trượt xuống.

Hứa Húc vốn không có ý định làm những chuyện này, nhưng ở bên ngoài gối đầu một mình ngủ không ngon cả nửa tháng, hơi ẩm quen thuộc khiến cô trở nên mê muội cùng quyền luyện, thuận theo sự vuốt ve của anh nhìn không được mà nhắm hai mắt lại, thoải mái mà thả lỏng, lại giống như là đang nũng nịu,

Bách Đông Thanh không do dự nữa, hôn lên làn môi đỏ mà anh đã ham muốn từ nãy giờ.

Đây là người phụ nữ của anh.

Một nụ hôn âm ướt trên miền kết thúc, gương mặt trắng nõn của Hứa Húc trở nên ửng hồng, bờ môi có hơi hé mở, nặng nề thờ dốt.

Bách Đông Thanh duỗi ngón tay cái vuốt nhẹ vệt nước còn đọng trên môi cô, kéo cô ôm vào trong ngực, bàn tay ngửa quen đường cũ mò lên phía trên.

Đây là giấc ngủ ngon nhất mà Hứa Húc có được trong nửa tháng này, tỉnh lại là đã chín giờ rồi, ngồi dậy mờ to mắt, cảm giác thoải mái đã lâu rồi mới có được khiến cô không nhớ được những ảo giác của buổi tối hôm qua.

Cô vuốt vuốt mái tóc rối bời, xuống giường mang dép lê đi ra phòng khách, trong phòng khách vô cùng yên tĩnh chỉ có âm thanh từ trong phòng bếp phát ra. Cô yên lặng đi qua, tựa bên cạnh khung cửa nhìn xem bóng lưng kia đang chuyên chú bên trong.

Dáng người Bách Đông Thanh rất cao, nhìn có chút gầy gò, nhưng Hứa Húc biết lúc anh không còn quần áo, cơ bụng cũng không thể nói là không có, cái này còn phải cảm ơn thói quen tập thể dục và lối sinh hoạt làm việc nghỉ ngơi khoa học của anh.

Anh hẳn là người đàn ông có sự tự chủ tốt nhất mà cô từng gặp, từ học tập công việc cho đến quản lý sức khỏe, sự tự chủ dường như tốt đến mức có chút cứng nhắc, đến nỗi sau khi đã trải qua rất nhiều chuyện, cô vẫn không thể không bắt đầu nghi ngờ, tình cảm của anh thế nhưng cũng chỉ bắt đầu từ sự tự chủ tốt đẹp và quen thuộc mà thôi.

Quen thuộc cũng không phải là tốt, giống như nửa tháng này bốn ba bên ngoài, gối đầu ngủ một mình khó khăn chìm vào giấc ngủ trong một đêm dài, cô đã hạ quyết tâm xem lại và suy nghĩ thêm về mối quan hệ vốn là thuận lý thành chương* này, nhưng mới có buổi chiều đầu tiên trở về lại sa vào sự lừ lừ của anh.

*chỉ những sự việc cứ thế mà đến, xảy ra một cách tự nhiên.

Sống thật với bản năng và dục vọng của bản thân không có gì là đáng trách, nhưng cô có trung thành với dục vọng của mình thì cũng chỉ có quan hệ với anh, có lẽ do hơn một ngàn ngày thân mật ở chung cho nên đây đã trở thành thói quen của cô chẳng.

Sự chăm sóc và quan tâm của anh dành cho cô cũng đã trở thành thói quen. Từ lâu như vậy, cô một mực hưởng thụ những điều quen thuộc này, yên tâm thoải mái, là bởi vì người này là Bách Đông Thanh, là người mà cô nguyện ý chia sẻ cuộc sống của mình với anh.

Đối với Bách Đông Thanh mà nói, đây cũng là một thói quen. Nhưng những thói quen này hẳn là không chỉ giới hạn ở cô, mà có khả năng rất lớn có lẽ là bắt nguồn từ sự tự chủ tốt đẹp cũng trách nhiệm của bản thân anh đối với người khác.

Bách Đông Thanh đang chuyên tâm khuấy cháo rồi cuộc cũng đã nhận thấy động tĩnh ở cửa, quay đầu nhìn về phía cô, khoe miệng có hơi cong lên, dịu dàng nói: “*Bữa sáng xong ngay đây, em nhanh đi rửa mặt đi.*”

Hứa Húc dùng gương mặt nhập nhèm hướng về phía anh, gật đầu.

Hôm nay là cuối tuần, bữa sáng phong phú đến mức khiến Hứa Húc phải tắc lưỡi, cháo trứng thịt bò, bánh khoai tây, salad trộn ăn kèm, còn có nước ép trái cây tươi nữa.

“*Mấy giờ anh đã dậy rồi? Bữa sáng thôi mà, làm nhiều như vậy anh cũng không thấy phiền hay thật.*” Hứa Húc gấp lấy hai miếng salad đưa leo đưa vào miệng, khẽ mỉm cười hỏi.

Bách Đông Thanh nói: “*Đã lâu rồi không làm, hôm nay vừa đúng cuối tuần anh có thời gian rảnh. Anh thấy em đi công tác nửa tháng gầy đi rất nhiều rồi, có phải là không ăn được đồ ăn bên ngoài không?*”

Trong lòng Hứa Húc hơi cảm động một chút, gương mặt nhìn anh: “*Vẫn tốt, dù gì cũng ở bên ngoài, ăn uống không quá quy củ.*” Cô nói sang chuyện khác, “*Nghe nói anh đã được thăng chức lên làm đối tác rồi.*”

Bách Đông Thanh lộ ra vẻ mặt hơi ngượng ngùng: “*Cũng mới mấy ngày trước mới chắc chắn, trước đó vẫn còn chưa chắc nên mới chưa nói với em, sợ em lại mừng hụt.*”

“*Chúc mừng anh nhé! Em đã quan sát bên trong mấy công ty lớn rồi, anh hẳn là đối tác trẻ tuổi nhất nhỉ?*” Hứa Húc cười nhìn anh, cô thật sự vui mừng cho anh, người thanh niên thông minh lại cố gắng vừa khiêm tốn không tranh không đoạt vốn là nền toả sáng lấp lánh.

Chỉ là cô đã quen với hình thức ở chung an ổn mà bình dị này, đến mức không để tâm đến anh người đã sớm trở nên sáng chói giữa mọi người từ lúc nào.

“*Do may mắn thôi! Chủ yếu vẫn là do may mắn mới có được sự bồi dưỡng và đề bạt của thầy Trần.*” Thầy Trần là đối tác cấp cao của Hoa Thiên, là vị luật sư đã từng hướng dẫn Bách Đông Thanh trước đây.

Anh ngừng đầu nhìn cô, giọng điệu chân thành nói, “*Nói đến vận may vẫn là vận may của anh luôn rất tốt, luôn luôn gặp được những người giúp đỡ mình trên mọi nẻo đường.*”

“*May mắn sao?*” Hứa Húc cảm thấy, nếu như có thể gán ghép cuộc đời của anh với sự may mắn thật sự là có chút nực cười. Mấy năm nay anh cố gắng trong công việc, người khác không biết, nhưng cô lại biết rất rõ ràng.

Thế nhưng anh dường như vẫn luôn là thế này, luôn theo thói quen truyền bá thiện chí của mình đến thế giới dù chỉ là một chút nhỏ bé.

Hứa Húc cười: “*Dù sao em cũng rất vui mừng cho anh.*”

Khoẻ miệng Bách Đông Thanh cong lên, sắc mặt không thay đổi mà nhìn cô, cúi đầu xuống húp cháo, tay chạm vào túi quần, sờ lên mặt nhưng của cái hộp nhỏ kia: “*Làm đối tác tiền lương sẽ cao hơn rất nhiều, hẳn là rất nhanh liền có thể độc lập được vấn đề tài chính, cuộc sống rồi cũng sẽ an ổn trở lại thôi.*”

Hứa Húc nói: “*Vậy tốt quá rồi!*”

Bách Đông Thanh trầm mặt trong chốc lát, mở miệng dò hỏi: “*Hứa Húc, em có muốn mối quan hệ hiện giờ của chúng ta khác đi một chút không?*”

Hứa Húc giặt mình, buông xuống, ngẩng đầu nhìn anh, đột nhiên nói: “*Tháng sau đơn vị của em sẽ chuyển cơ sở đến khu vực phía bắc, em định là sẽ đi theo qua, đi làm cũng thuận tiện hơn một chút.*”

Bách Đông Thanh đối với việc chuyển đề tài đột ngột của cô có chút không phản ứng kịp, một lát sau mới hoàn hồn: “*Thật vậy sao? Vậy khoảng thời gian này chúng ta đi xem nhà đi, dứt khoát mua một căn nhà lớn tiện nghỉ một chút, sau này thì ở bên đó luôn.*”

Hứa Húc do dự chỉ trong chốc lát: “*Ý của em là chỉ có em chuyển đi thôi, công ty luật của anh ở bên này, dọn đi khu vực phía bắc cùng em thì quá phiền phức.*” Đột nhiên dừng lại một lúc, “*Nhà ở ba em cũng đã mua rồi.*”

Bách Đông Thanh dường như không rõ cô đang nói gì, ngẩng đầu bình tĩnh nhìn cô, đôi mắt đen nhánh khẽ chớp chớp, có chút luống cuống.

“*Vậy.. Có phải anh đã làm sai chuyện gì rồi không?*” Anh thật ra là mơ hồ mà biết được, mấy tháng trước cô đến Hoa Thiên có gặp phải Khương Nghị, sau này anh lại đi dự hôn lễ của Khương Nghị, mặc dù cô chưa từng nói điều gì, nhưng hẳn là rất thất vọng về anh. Anh vốn dĩ muốn giải thích, nhưng có những tâm sự không thể để cho người khác biết, anh thật sự không có cách nào mở miệng được.

Hứa Húc nhìn vào đôi mắt anh, ánh mắt kia sạch sẽ và chân thành đến mức làm cho cô có cảm giác mình đang ức hiếp anh vậy. Nhưng theo lời anh nói, đây là thời điểm để thay đổi mối quan hệ. Đó là bởi vì anh đang làm quá tốt, tốt đến mức cô nhất định phải để anh thoát khỏi loại thói quen này, rồi từ đó mới thành thật với lòng mình xem đoạn quan hệ này có phải là thứ anh thật sự muốn hay không.

Có lẽ cô vẫn còn có những ngắc thò và ảo tưởng đối với tình yêu, cô hi vọng người yêu mình, là xuất phát từ thật tâm mà yêu mình, không liên quan đến những thứ khác.

Cô lắc đầu, trầm mặc một lát, đột nhiên lên tiếng hỏi: “*Bách Đông Thanh, nếu như lúc trước không phải là em chủ động, có phải người phụ nữ hiện giờ ngồi đối diện với anh, cho dù là bất kỳ ai, cũng không có gì khác biệt đúng không?*”

Bách Đông Thanh mỉm cười nhìn cô, sau đó rũ mắt xuống, bàn tay rút trong túi quần, chậm rãi rời khỏi chiếc hộp nhỏ, rút ra.

Hứa Húc tiếp tục nói: “*Chúng ta đã sống chung lâu như vậy, ngay cả chuyện Khương Nghị anh cũng không nói cho em biết, đó không phải là trong lòng anh cảm thấy đoạn tình cảm này không chắc chắn sao?*” Cô cố gắng giả bộ ra đáng vẻ thoải mái cười cười, “*Trên đời này một mối quan hệ yêu đương hay là một mối quan hệ thân mật giữa nam và nữ đều không nói lên được điều gì, cũng không phải là ngủ rồi nên phải chịu trách nhiệm, anh không cần coi em là gánh nặng của anh. Lương thiện có thể dùng ở nhiều nơi, nhưng dùng trong vấn đề tình cảm, chắc chắn là một sai lầm.*”

Bách Đông Thanh ngẩng đầu nhìn cô: “*Không phải như vậy đâu.*”

Nhưng phía sau đó lại là một câu nói không nên lời. Đúng lúc này, điện thoại di động của anh đang đặt trên mặt bàn liền kêu lên. Anh đưa mắt nhìn biểu hiện cuộc gọi đến, cầm lên nghe máy.

“*Được, tôi lập tức đến ngay!*”

Ngắn gọn chỉ có hai câu liền ngắt điện thoại, anh buông bát đĩa xuống đứng dậy: “*Trong công ty có chút việc gấp cần anh xử lý, em ở nhà nghỉ ngơi cho tốt đi.*”

Bách Đông Thanh đã thay xong quần áo, đi đến trước cửa, Hứa Húc yên lặng nhìn anh một chút: “*Vừa nãy anh nói đúng lắm, quan hệ của chúng ta quả thực là có chút thay đổi.*”

Tay của Bách Đông Thanh đang đặt trên nắm khoá cửa liền khựng lại, quay đầu nhìn về phía người đang ngồi trong phòng ăn, đột nhiên mở miệng: “*Hôm nay em nói những lời này với anh, là bởi vì anh đã làm em thất vọng, hay là bởi vì Trình Phóng đã trở về rồi?*”

“?” Hứa Húc ngạc nhiên khẽ giặt mình, còn chưa hoàn hồn, Bách Đông Thanh đã mở cửa rồi đi.

Trình Phóng, lại là Trình Phóng? Dường như có một số người và một số sự việc không mấy quan trọng đã đóng bụi với thời gian đến thời khắc này lại đồng loạt nhảy ra khỏi ký ức.

Hứa Húc khó xử cười cười, thông báo điện thoại có tin nhắn lại chớp chớp một chút, cô tiện tay mở ra.

Là từ một số lạ: *Tiểu Húc, em đi công tác trở về rồi sao? Có khi nào rảnh không? Cùng ăn một bữa cơm có được không?*

Cô nhớ đây số lạ, trước đây mấy ngày đã gửi tin nhắn cho cô, chỉ nói ngắn gọn thân phận của mình, cũng đã nói muốn gặp cô, sau khi có được tin nhắn trả lời là cô phải đi công tác thì không tiếp tục quấy rầy nữa.

Hứa Húc nhìn chằm chằm tin nhắn kia cả một lúc lâu, nhấn lại: *Thời gian gần đây có hơi bận.*

Thật ra quá khứ cũng chỉ mới trôi qua có sáu năm, thế nhưng một mối tình thành xuân đẹp đẽ sáng chói, bây giờ quay đầu nghĩ lại, sao lại lạ lẫm đến như vậy?

Trình Phóng! Cô thật sự là sắp quên mất anh ta rồi!

Bạn đang đọc truyện *Người Theo Dõi Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3

Tám năm trước.

Vừa qua sinh nhật mười tám tuổi, Hứa Húc liền chính thức nghênh đón một giai đoạn mới trong cuộc đời – rời nhà đi học đại học. Chuyện đầu tiên phải làm để chứng minh sự trưởng

thành, chính là thông báo với ba mẹ mình sẽ đến trường đại học báo danh một mình.

Ba mẹ cô rất cuộc vẫn không yên lòng, nói như thế nào cũng muốn tiễn cô đến ga xe lửa, ngăn cản dạn vẠN dẠN dò thế nhưng sau đó vẫn là lo lắng, Hứa ba thậm chí vào phút cuối còn muốn mua vé đứng để đưa con gái đi học, cuối cùng bởi vì nhân viên trên tàu thức giục, Hứa Húc không thể không xụ mặt đuổi đôi ba mẹ mất đã đồ hồng này đi xuống xe.

Cô cảm thấy ba mẹ thật sự là làm quá, mặc dù đây là lần đầu tiên cô một mình đi xa nhà, nhưng Giang Thành chỉ cách không tới bốn tiếng đồng hồ đường xe, cô to xác như thế rồi, còn sợ cô đi lạc sao? Cô thế mà đã là sinh viên đại học rồi đây!

Nương theo sự khởi động chậm rãi của đoàn tàu xe lửa, là sự hưng phấn mong chờ đối với thế giới mới của một thiếu nữ mười tám tuổi.

Nhưng mà bốn tiếng đồng hồ sau, Hứa Húc đầu đầy mồ hôi kéo lấy va li hành lý cực kỳ lớn, lúc đứng ở cổng ra của nhà ga giữa biển người chật như nêm cối, đối mặt với thành phố lạ lẫm, thiếu nữ tràn đầy chỉ khí đứng yên tại chỗ ngây ra như mộng, trong lúc nhất thời quên mất bước tiếp theo phải đi như thế nào.

Cũng may đúng lúc này, điện thoại vang lên, là ba cô gọi tới. Đây là lần thứ sáu Hứa Húc nhận điện thoại từ nhà gọi tới kể từ khi cô lên xe lửa, hẳn là sợ một người gọi tới sẽ làm cô cảm thấy phiền, Hứa ba Hứa mẹ còn tận lực thay phiên nhau gọi. Hứa Húc nhận điện thoại đến lần thứ ba đã cảm thấy chán, mấy lần sau đó đều chẳng muốn nghe nữa, trực tiếp gửi tin nhắn báo bình an qua loa cho xong chuyện.

Nhưng hiện giờ cú điện thoại này, lại làm cho cô cảm thấy thật sự là quá đúng lúc, thế là tranh thủ thời gian nhận.

“Hứa Húc, con đến nơi rồi à?”

“Đến rồi, vừa ra khỏi nhà ga.”

“À, vậy con đi về phía bên phải đi, bên đó là chỗ đón xe, con lên xe rồi thì nhắn tin báo số xe qua cho ba nhé!” Bên kia Hứa ba đã kịp thời giải quyết bài toán khó đầu tiên mà Hứa Húc một mình xông ra thế giới lần đầu gặp phải.

“Được rồi ạ!”

Đã rõ ràng bước đi kế tiếp như thế nào, Hứa Húc như trút được gánh nặng cúp điện thoại, sau đó vui vui về về kéo va li đi về phía bên phải. Đi không được bao xa, có một người đàn ông trung niên da ngăm đen chạy đến bên cạnh cô, cười ha ha hỏi: “Cô gái nhỏ, muốn đón xe sao.”

Hứa Húc gật đầu.

Người đàn ông nói: “Phía trước xếp hàng rất dài đấy! Xe chủ ở phía đối diện, đi xe của chủ thì không cần xếp hàng, đi qua là được.”

Hứa Húc quay đầu nhìn theo hướng ông ta chỉ, đúng là có một chiếc xe taxi, mặc dù ba mẹ đã dặn dò cô tuyệt đối không được ngồi xe dù, nhưng khái niệm xe dù đối với cô chính là, chỉ cần là xe taxi chính quy hẳn là không có vấn đề gì, thế là không nghĩ nhiều, kéo theo va li chuẩn bị theo người đàn ông băng qua đường.

Đúng lúc này, đột nhiên có một nam sinh chạy tới vỗ vỗ vai cô: “Bạn học, bạn là tân sinh viên sao? Bạn học trường nào?”

Hứa Húc quay đầu: “Đúng vậy, Giang Đại.”

Đang khi nói chuyện, cô đã thấy trên người nam sinh mặc một chiếc áo thun, phía trên viết bốn chữ Đại học Giang Thành.

Đây là lần đầu tiên Hứa Húc gặp Trình Phóng, đầu tháng chín thời tiết vẫn còn rất nóng. Vàng trắng của thiếu niên đứng dưới ánh mặt trời chói chang lấm tấm mồ hôi, gương mặt có chút đỏ lên, cả người tràn đầy năng lượng làm cho người ta chỉ nhìn một chút đều nhớ kỹ.

Hứa Húc nghĩ, bạn ngồi cùng bàn trước đây của cô Từ Bội Bội quả nhiên đã không gạt cô, đại học chính là nơi có nhiều trai đẹp mà.

Trình Phóng không biết tân sinh viên đứng đối diện đang suy nghĩ cái gì, thế nhưng hai ngày nay anh đã quen với cái biểu cảm ngây thơ không lẫn vào đâu được của tân sinh viên rồi, anh đưa tay cầm lấy băng tên đang đeo trên cổ, hướng về phía cô lắc lắc, lộ ra hai hàm răng trắng sáng, cười nói: “Học muội xinh chào! Hoan nghênh đến với trường chúng ta Giang Đại, anh là học trưởng được trường học cử đi đón học sinh mới.” Anh quay người hướng về phía nhà ga cách đó không xa, chỉ chỉ vào cái bàn dài, “Đó là điểm đón học sinh mới của trường chúng ta! Chủ yếu là chỉ đường cho những tân sinh viên từ nơi khác đến.”

Hứa Húc nhìn về phía anh chỉ, quả nhiên nhìn thấy một cái bàn dài treo băng rôn trường đại học, vậy mà mới này mình không chú ý tới.

Ông chủ lái xe da ngăm đen thấy thế, nhắc nhở cô: “Có đi hay không đây! Xe của chủ không thể ngừng quá lâu đâu.”

Trình Phóng kéo va li của Hứa Húc qua, nói: “Hiện giờ vừa đúng lúc có một chuyến xe về trường học, anh dẫn em đến.”

Nghe được có xe về trường học, Hứa Húc cười tủm tỉm quay đầu về phía tài xế nói: “Chú à, cháu không đi xe nữa.”

Thịt mỡ đến miệng còn không ăn được, lái xe có chút hậm hực bỏ đi.

Trình Phóng giúp Hứa Húc kéo lấy cái va li, đi về phía bãi đỗ xe bên cạnh, vẫy vẫy tay với bạn học cũng làm công tác đón người mới bên cạnh quảng trường: “Ở đây tớ có một học muội một mình đi đến, tớ đưa em ấy ngồi xe về trường học.”

Cũng không biết là ai huyết sáo, cười trêu chọc: “À à! Đợi ở nhà ga này cả nửa ngày rồi, một người có thể lọt vào mắt còn không có, còn nói cái gì mà tân sinh viên năm nay chất lượng quá kém, xem ra có những chuyện không thể sớm kết luận nha!”

Hứa Húc nhếch miệng.

Trình Phóng đối với lời nói đùa kia đều ngoảnh mặt làm ngơ, mở miệng cười: “Vừa mới này là xe dù đấy.”

“Hà?” Hứa Húc ngẩng đầu nhìn anh, có chút khó hiểu, “Em thấy có vẻ là xe taxi chính quy mà!”

Trình Phóng nói: “Đến quảng trường đón khách đều là xe dù cả, cho dù có là xe taxi chính quy thì cũng là cho mấy người lái xe vắng lại thuê, hoặc là đồng hồ tính tiền có vấn đề, thật ra đồng hồ tính tiền đã bị động tay động chân, bình thường đón xe đi về trường chỉ có năm mươi sáu mươi tệ, nhưng loại xe dù cho thuê này có thể tốn hơn hai trăm tệ, hôm qua anh đã thấy có mấy học sinh bị trúng chiêu rồi.”

Hứa Húc bưng tỉnh đại ngộ, cười nói: “Mấy mán học trường anh ngăn em lại, không thôi là em lỗ to rồi.”

Trên đầu mũi cô lấm tấm mồ hôi, có lẽ là khoe miệng trời sinh đã cong cong tự nhiên, cười lên liền mang theo vẻ hoạt bát.

Trình Phóng cúi đầu nhìn về phía cô, trong lòng hơi xao động một chút.

Xe đón học sinh mới về trường học, một tiếng một chuyển, Hứa Húc đến vừa đúng lúc, còn đúng hơn là chỉ còn một chỗ ngồi. Trình Phóng giúp cô để hành lý gọn gàng, lúc cô nói lời cảm ơn với mình khi lên xe, thuận miệng hỏi: “*Đúng rồi, em học ở học viện nào?*”

“*Học viện luật.*”

Hai mắt Trình Phóng sáng lên, dường như có chút kinh hi, cười nói: “*Thật sự là trùng hợp, anh cũng học ở Học viện luật.*”

Vừa mới xuống xe lửa đã gặp được đàn anh học cùng một khoa, Hứa Húc đương nhiên là rất vui vẻ, chỉ tiếc là tài xế phải đi ngay lập tức, không có thời gian cho hai người bọn họ lời kéo làm quen, Trình Phóng nhanh chóng lấy từ trong túi quần ra một tập giấy nhớ nhỏ nhỏ, cầm lấy cây bút kẹp ở trước ngực, vội vàng ghi xuống số điện thoại và tên họ của mình, sau đó đưa cho cô: “*Có cần giúp đỡ gì thì cứ gọi điện thoại cho anh.*”

Hứa Húc cong cong khoe miệng nhận lấy tờ giấy nhớ: “*Hôm nay rất cảm ơn học trưởng, đợi em thu xếp xong xuôi thì lại gọi điện cảm ơn anh cho đằng hoàng.*”

Sau đó tài xế lại thúc giục, tiện tay đem tờ giấy nhớ nhét vào trong túi quần jeans, vội vã quay người lên xe, tìm được chỗ trống cuối cùng ngồi xuống.

Sau khi đến trường học, liền luôn tay luôn chân đăng ký ký túc xá nhận phòng nhận giường, cho đến khi một như chó nằm xuống trên giường đã trải ga sạch sẽ, thì đã là tám giờ tối, người nhà đưa con cái đến trường cũng đều đã rời đi, chỉ còn lại bốn người bạn cùng phòng mới quen.

Không có ba mẹ bên cạnh, những cô gái vừa mới tiến vào cuộc sống đại học mới mẻ liền như ngựa hoang thoát cương, trò chuyện khí thế ngất trời, nói đi nói lại cũng là chủ đề mà thời trung học không thể tự do bàn tán – tim bạn trai nói chuyện yêu đương.

Bốn cô gái có hai người đã có bạn trai, còn một người thì đã có nam sinh mình thầm mến ba năm, chỉ có Hứa Húc là một tờ giấy trắng, không có bạn trai cũng không có người thầm thương trộm nhớ. Cho nên nghe mọi người bắt quai chia sẻ loại chuyện này thì hào hứng bùng bùng, hai mắt sáng lên.

Thật ra trước đây lúc mới biết yêu cô cũng đã từng động tâm với một nam sinh nào đó, nhưng loại cảm giác này cũng không tồn tại được bao lâu, còn chưa nhận ra thì đã biến mất. Hiện giờ nghe mấy cô bạn cùng phòng mắt sáng như sao bàn luận về người đàn ông mình thích, cô đột nhiên cũng có cảm giác tâm tình ngứa ngáy khó nhịn.

Nói cũng phải, con gái ở độ tuổi này, có ai mà không tưởng tượng qua mình là nữ chính của tiểu thuyết ngôn tình đâu chứ?

Cô nhớ tới Bội Bội từng nói, nhiệm vụ thiết yếu của thời đại học chính là yêu đương. Cô trước đây còn khịt mũi coi thường, hiện tại nghe ba cô bạn cùng phòng nói yêu đương mới có cảm giác sướng vui buồn giận, cô cảm thấy chuyện này đúng là nên là nhiệm vụ thiết yếu của giai đoạn này. Dù sao thanh xuân cũng rất ngắn ngủi, không thể lãng phí được.

Đối diện với giường của Hứa Húc chính là cô gái tên là Vương Nghiên, chính là vị đã thầm mến một nam sinh ba năm kia, cô thấy Hứa Húc vừa mới tràn ngập nhiệt tình rơi vào trầm tư, cười hỏi: “*Hứa Húc, cậu thích dạng nam sinh gì?*”

Hứa Húc không thêm che giấu nói: “*Đẹp trai.*”

Đáp án của cô cũng không khiến người khác cảm thấy buồn cười, trên thực tế con gái ở độ tuổi này, đối với chuyện thích bạn nam như thế nào, ngoại hình chính là yếu tố lớn nhất, điểm khác nhau duy nhất là loại đẹp trai nào? Ví dụ như Kim Thành Vũ hay là Ngô Ngạn Tổ?

Cô nói xong, chợt nhớ tới học trưởng đẹp trai đã gặp được ở nhà ga hôm nay, nhanh chóng với lấy cái quần jeans nằm phía cuối giường, nhưng bên trong ngoại trừ mấy tờ tiền giấy, làm gì còn có tờ giấy ghi nhớ nào đâu!

“*Á?*”

“*Sao vậy?*” Vương Nghiên hỏi.

Hứa Húc lắc đầu: “*Không có việc gì.*”

Dù sao cũng học cùng một học viện, sau này chắc chắn cũng sẽ gặp được, chỉ là lúc đó gấp gấp gấp gấp, ngay cả tên của học trưởng là gì cũng không nhìn kỹ nữa.

Người nằm giường bên cạnh cô Phùng Giai đột nhiên bình chân như vại ngồi xuống, nói: “*Nói đến trai đẹp, nghe nói năm ba năm bốn là nơi tập trung trai đẹp của học viện chúng ta, nhất là năm ba ấy. Đợi xong đợt huấn luyện quân sự đi đã, tớ sẽ đi năm vùng ở toà nhà dạy học, nhìn xem có thể nhìn thấy anh chàng đẹp trai nào hay không.*”

Hứa Húc cười to: “*Cậu là hoa đã có chủ còn chạy đi nhìn lên trai đẹp, có phải hay không đây?*”

Phùng Giai nói: “*Mặc dù tình cảm của tớ và bạn trai hiện tại rất tốt, nhưng dù sao hai trường cũng cách nhau hơn phân nửa thành phố, không thể nào thường xuyên gặp mặt. Bên trong sân trường đại học rực rỡ sắc màu như thế, cho dù là tớ có một lòng một dạ đi chẳng nữa, cũng không thể chắc chắn đôi phương cũng giống tớ không đúng sao? Cho nên tớ phải chuẩn bị đường lui cho trái tim của mình. Với lại yêu đương vốn dĩ chính là cảm giác, ai dám đảm bảo không thể bị cảm dỗ đâu?*”

Ngoại hình của Phùng Giai rất xinh đẹp, ăn mặc cũng rất có phong cách, so với ba cô gái vẫn còn chưa thoát khỏi sự ngây ngô thời học sinh, mái tóc xoăn dài màu nâu hạt dẻ, dáng người cao gầy, phong thái nhấc tay nhấc chân đều phóng khoáng thoải mái, đi trong sân trường chắc hẳn là loại nữ thần trong truyền thuyết. Mấy nữ đương nhiên sẽ không thiếu người theo đuổi, lịch sử tình trường của cô năng rất phong phú, từ lúc bắt đầu học cấp ba đến giờ, đã thay ba người bạn trai rồi.

Wang Nghiên cười hi hi nói: “*Đúng vậy, thế nên phải tranh thủ thời gian câu được một anh chàng đẹp trai, đem tình cảm thầm mến không có tương lai của tớ vứt đi cho xong!*”

Phùng Giai xếp bằng ở trên giường, ngón tay gõ gõ đầu gối: “*Tớ có quen một học tỷ học cùng trường cấp hai hiện đang học năm ba, tớ và chị ấy có nghe ngóng, trai đẹp số một của viện chúng ta chính là Hội trưởng hội học sinh của viện Trình Phóng, nghe nói đâu vừa mới khôi phục tình trạng độc thân, có rất nhiều cô gái đều đang kích động tạo ấn tượng để thượng vị, hai người các cậu đang còn độc thân, có cơ hội đấy!”*

Wang Nghiên hừ một tiếng, khoát khoát tay cười to: “*Vừa là trai đẹp số một, vừa là Hội trưởng hội học sinh, đoán chừng ánh mắt cao đến quá đầu, bọn tớ là linh mới rời làng, hẳn là không nên đi kiểu chiến độ khó cao đến vậy đâu.*”

Hứa Húc không chịu thua cười nói: “*Chúng ta cũng không kém ai mà! Với lại yêu đương thì phải tìm cảnh đẹp ý vui, nếu không thì yêu làm gì?*”

Vương Nghiên cười: “*Vậy cậu đi khiêu chiến đi! Tớ sẽ cố vũ sức mạnh cho cậu.*”

Hứa Húc cũng cười theo, sau khi cười xong lại nghĩ tới chuyện gì đó, nói: “*Thế nhưng viện chúng ta hình như thật đúng là có trai đẹp, cái người tên Trình Phóng mà các cậu nói không biết đẹp trai cỡ nào, thế nhưng hôm nay ở nhà ga, tớ có nhìn thấy một học trưởng đến làm công tác đón học sinh mới, đáng đáp vô cùng đẹp trai. Anh ấy còn cho tớ cả số điện thoại, nói có cần gì thì có thể đi tìm anh ấy, đáng tiếc là bị tớ làm mất rồi!*”

Vương Nghiên che mặt nói: “*Cậu nói cậu xem, vốn là một kịch bản ngôn tình, ngày đầu tiên học đại học đã gặp được học trưởng đẹp trai, còn đưa số điện thoại, thế mà liền bị cậu lãng phí mất cơ hội. Được rồi được rồi, tớ đối với quá trình khiêu chiến của cậu chính là không ôm hy vọng gì cao vời.*”

Hứa Húc cười to, mặt dày vô sỉ nói: “*Cậu sao lại không có lòng tin với tớ như thế? Tớ coi vậy thế nhưng là mỹ thiếu nữ vô địch lứa tuổi mười tám đấy!*”

“*Tớ khinh!*”

Bạn đang đọc truyện *Người Theo Đuổi Ánh Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Cuộc sống đại học của Hứa Húc vô cùng suôn sẻ mở ra chân trời mới, mặc dù là lần đầu tiên rời nhà, nhưng bởi vì cấp ba cô theo học là trường nội trú, từng có ba năm trọ trường kỳ ở trường, với lại nhà cô cũng không phải là quá xa, nếu như nhớ nhà, hoặc là ba mẹ có nhớ cô, vừa đi vừa về cũng không phải là quá phiền phức.

Cho nên tất cả đều rất quen thuộc, cũng có tràn đầy chờ mong đối với cuộc sống tự do này.

Tính cách của mấy nữ sinh cũng phong ký túc xá cũng không tệ, gia cảnh cũng không có gì chênh lệch – Ít ra từ bên ngoài nhìn vào, mấy cô gái rất nhanh đã trở thành bạn bè. Cuộc sống mới thậm chí còn tốt đẹp hơn so với tưởng tượng, mặc dù là phải chịu đựng hai tuần lễ huấn luyện sinh hoạt quân sự cực khổ thì cũng chỉ là phần nản cảm rằm ngoài miệng, sau đó cho dù có đau nhức mỏi mệt cũng vui vẻ nhận lấy.

Sau đợt huấn luyện quân sự chính là kỳ nghỉ Quốc khánh, Hứa Húc vẫn không có về nhà, cũng từ chối mong muốn đến trường thăm của Hứa ba Hứa mẹ, cùng với hai người bạn cùng toà nhà ký túc nhưng không cùng phòng, đi theo Phùng Giai vốn là người địa phương ăn chơi một trận nói là du lịch nội thành trong bảy ngày. Thật ra cũng chỉ là dạo phố xem phim vui chơi giải trí.

Sau khi trải qua kỳ nghỉ nhỏ còn mệt hơn so với đợt huấn luyện quân sự, cuộc sống đại học mới chính thức bắt đầu tiến vào quỹ đạo.

“*Hứa Húc, lát nữa ở lầu bát giác có cuộc thi hùng biện vòng chung kết đấy, là học viện của chúng ta thi với Học viện truyền thống, có muốn đi xem hay không?*” Ngày đầu tiên sau khi kết thúc tiết học trở lại ký túc xá, bạn học Vương Nghiên vừa mới gia nhập đội hùng biện của học viện liền nhiệt tình đưa ra lời mời với Hứa Húc. Hai cô gái cùng phòng ký túc còn lại trời vừa tối là liền muốn lên mạng liếc mắt đưa tình với bạn trai, chỉ có Hứa Húc là rảnh rỗi về mặt lý thuyết.

Không đợi Hứa Húc trả lời, Vương Nghiên lại nháy mắt mấy cái, cười nói: “*Đội trưởng đội hùng biện của chúng ta là Trình Phóng đấy!*”

Hứa Húc mặc dù không tham gia đội hùng biện, nhưng đối với hùng biện cũng có chút hứng thú, với lại đối với trai đẹp số một trong truyền thuyết của Học viện luật cũng rất là hiếu kỳ, liền tràn đầy phấn khích theo sát Vương Nghiên đi xem trai đẹp ... Không, là đi xem thi hùng biện.

Bởi vì là cuộc thi cấp trường, học sinh đến xem thi đấu không hề ít. Lúc Hứa Húc và Vương Nghiên hai người chạy tới hội trường lớn nhất xếp theo hình bậc thang trong lầu bát giác, bên trong đã chật kín người, khó khăn lắm mới tìm được hai chỗ ngồi kề nhau còn trống tuốt phía sau.

Người biện luận của hai bên đã ngồi trước sân khấu, bởi vì người biện luận đều mặc đồng phục vest đen áo sơ mi trắng, khoảng cách lại xa, nhất thời rất khó thấy rõ ai với ai.

Vương Nghiên kéo kéo tay cô, sát vào tai cô nhỏ giọng nói: “*Thấy không? Người biện luận đứng ở bục thứ tư là Trình Phóng!*”

Lúc này Hứa Húc mới tò mò đem ánh mắt dừng lại trên người nam sinh đứng ở bục thứ tư, vốn dĩ chỉ là định tùy ý nhìn thoáng qua, nhưng sau khi nhìn đến sườn mặt hơi cúi đầu kia, đột nhiên khẽ giật mình, một lúc sau mới nói: “*Cậu nói người đứng ở bục thứ tư là Trình Phóng sao?*”

Vương Nghiên nói: “*Không đúng sao? Lần trước ở Đại hội nghênh đón học tân sinh viên anh ấy có lên phát biểu, lúc đó dĩ cả của cậu tới phải nằm ở ký túc xá mới không thấy. Khẩu âm vô cùng tốt, toàn bộ bài phát biểu đều là anh ấy tự viết, một chỗ vấp cũng không có, nghe nói sau khi đại hội kết thúc, liền có một tân sinh viên lớn gan đến hỏi xin số điện thoại của anh ấy đấy.*” Nói xong còn dùng khuỷu tay chọc chọc cô, “*Có phải là rất đẹp trai không?*”

Bởi vì cô chưa từng nghĩ đến chuyện học trưởng đẹp trai ở nhà ga kia là Trình Phóng, cho nên lúc này nếu Hứa Húc nói không phải ngoài ý muốn, vậy chắc chắn là giả. Thiếu nữ luôn thích suy nghĩ lung tung, kỳ diệu thay lại trùng hợp đến vậy, khó tránh khỏi làm cho tim cô đột nhiên chạy loạn như hươu con.

Cô cố ý nghiêm mặt nói: “*Thấy không rõ lắm!*”

Vương Nghiên quay đầu nhìn cô: “*Không phải cậu bị cận thị rồi đấy chứ? Hả? Mặt cậu sao lại đỏ dữ vậy?*”

“*Quá nhiều người, ngột ngạt!*”

“*Đúng là có chút.*”

Thi hùng biện cấp trường, hơn nữa còn là vòng chung kết, ai ai cũng đều là cao thủ, trình độ đương nhiên không phải hạng tầm thường. Nhưng sự biểu hiện của Trình Phóng, cũng có thể nói là bất mất nhất, không chỉ là tài ăn nói của anh tốt, mà là mỗi lần anh đứng lên, thiếu niên cao lớn anh tuần liền trở thành tiêu điểm của toàn trường, thân anh bình thân áo sơ mi trắng vest đen không có gì đặc biệt, nhưng lại không thể che giấu được sự sắc bén cùng tài giỏi của người thiếu niên. Mỗi lần anh phát biểu xong, khán đài lập tức sẽ vang lên những tràng vỗ tay to như sấm cùng tiếng thò phào, đa số đều đến từ những nữ sinh, người này hiển nhiên là một nam sinh nhận được rất nhiều ưu ái của phái nữ, hoàn toàn xứng đáng là tiêu điểm trong một đám người.

“*Có phải là rất đẹp trai không?*” Vương Nghiên hỏi.

Hứa Húc ậm ậm ở ừ một tiếng.

Đúng là rất đẹp trai!

Khoảng hơn nửa tiếng biện luận sôi nổi thì cuộc thi nhanh chóng kết thúc. Học viện luật không hề bất ngờ gì khi giành chiến thắng, mà Trình Phóng đương nhiên cũng trở thành người biện luận tốt nhất trong mắt người xem.

Trong hội trường mọi người chậm chậm tản đi, đội chiến thắng cuộc thi hùng biện đang bị một đám học đệ học muội vây quanh trò chuyện. Vương Nguyên kéo tay Hứa Húc, hưng phấn nói: *“Tớ cũng đã chào học trưởng học tỷ của đội hùng biện cái đấy.”*

Lúc hai người lè mề chen lên phía trước, người đã tản đi gần hết, mấy người tham gia cuộc thi cũng đang nói nói cười cười thu dọn đồ đạc đứng đây.

“Học trưởng học tỷ, chúc mừng chiến thắng của mọi người, em là thành viên mới của đội hùng biện, em mong được học hỏi nhiều hơn từ các anh chị ạ.”

Một người trong đội tên Trần Vi nhận ra Vương Nghiên là thành viên mới, cười nói: *“Từ từ sẽ giới thiệu! Hiểu biết chính xác tình hình thực tế, tham gia vài cuộc thi thì trình độ tự nhiên sẽ được nâng cao thôi.”* Vừa nói vừa vỗ vỗ người đứng bên cạnh đang nói chuyện với một học đệ khác Trình Phóng, trêu chọc nói, *“Nhưng mà, nếu có thể để cho người biện luận giỏi nhất trong đội chúng ta đội trưởng đại nhân tự tay dạy dỗ, vậy chắc chắn các em có thể làm nên chuyện lớn đâu.”*

“Cậu đừng có quá lời nữa, trên lý thuyết tớ chỉ là một đội trưởng sắp về hưu thôi.” Trình Phóng cười cười quay đầu lại, vốn là muốn nhìn xem Vương Nghiên, thế nhưng lại thấy được Hứa Húc đứng bên cạnh cô nàng trước tiên.

Anh mắt của anh giật giật, nao nao, sau đó cong lên khoé môi cười nói: *“Là em?”*

Hôm đó quá vội vàng, anh thậm chí còn chưa hỏi tên của Hứa Húc, chỉ biết cô là học muội học cùng học viện với mình, vói lại anh chỉ là một người xa lạ, lấy việc giúp người làm niềm vui mà đưa cho cô số điện thoại của mình.

Cô cũng chưa từng gọi cho anh, qua vài ngày anh cũng liền quên chuyện này đi. Nhưng không ngờ thời gian trôi qua hơn nửa tháng, vừa gặp lại cô, anh liền nhận ra cô ngay.

Hứa Húc thấy anh nhận ra mình, ít nhiều có chút kinh hi, cũng đã vui bết đi sự bức bối trong lòng, cười hi hi nói: *“Học trưởng, lần trước cảm ơn anh đã giúp đỡ.”*

Trình Phóng cong cong khoé miệng, đầu mày khoé mắt vẫn còn đọng xuân phong đắc ý sau chiến thắng, nghiêng đầu cố ý nói: *“Câu cảm ơn này của em có hơi trễ đấy!”*

Hứa Húc bị nói đến ngượng ngùng, mặc dù chuyện hôm đó, đối với Trình Phóng mà nói, chỉ là tiện tay mà thôi, nhưng đối với cô mà nói, đúng là không bị xe dù làm thịt một châu – Mặc dù hai trăm tệ đối với cô cũng không tính là gì.

Cô không được tự nhiên sờ sờ lỗ tai: *“Vốn là muốn gọi điện thoại cho anh, nhưng em vô ý làm rơi mất tờ giấy nhớ rồi.”*

Trình Phóng đột nhiên hiểu ra gật gật đầu, lấy ra một cây bút từ trong ba lô, nhìn về phía cô nói: *“Đưa tay ra.”*

Hứa Húc mơ mơ hồ hồ đưa lòng bàn tay về phía anh.

Trình Phóng mỉm cười nhìn cô, ở trước mặt bao nhiêu người, cầm bút nhanh chóng viết xuống lòng bàn tay cô một chuỗi số điện thoại di động: *“Như thế này sẽ không mất nữa chứ?”*

Lúc ngòi bút di chuyển trên lòng bàn tay cô, cảm giác có chút run rẩy nhồn nhột, giống như có thứ gì đó vừa hé mở trong lòng Hứa Húc.

Có lẽ là một đoá hoa nở giữa mùa xuân. Cô nghĩ.

Cô kinh ngạc nhìn xem dãy số trong tay mình, lại ngẩng đầu nhìn về phía Trình Phóng, đúng lúc anh đang đeo ba lô chuẩn bị rời đi, cô đột nhiên gọi anh lại: *“Học trưởng, lần trước anh giúp em không bị tổn thất hai trăm tệ, em mời anh ăn khuya một bữa coi như cảm ơn nhé!”*

Mặc dù xung quanh không có quá nhiều người, nhưng đều tập trung nghiêng ngả xem một màn này. Tính cách Trình Phóng hào sảng hướng ngoại, nhân duyên với người khác phái cũng rất tốt, nhìn qua có chút đáng vẻ hoa hoa công tử*, nhưng từ trước đến nay anh đối với những nữ sinh chủ động thì không có hứng thú, mới vừa nãy đã từ chối hết mấy người học muội rồi, huống hồ đội hùng biện đã nói sẽ đi KTV ăn mừng.

*có đáng về đào hoa, playboy

Mọi người đang chờ xem tiểu học muội xinh đẹp này tan nát cõi lòng. Ngay cả Vương Nghiên đang đứng bên cạnh Hứa Húc cũng hồi hộp thay cho cô, thấp thỏm nhìn cô.

Nhưng mà Trình Phóng chỉ suy nghĩ cho có, liền cười gật đầu: *“Được!”*

Đám người đứng ngay đó trông mắt sắp rơi xuống đất hết cả, nỗi lo lắng trong lòng Hứa Húc cũng vui bởi phần nào.

Trình Phóng vẫy vẫy tay về phía đồng đội của mình: *“KTV tớ không đi đâu, nhưng mà các tỉnh hoá đơn cho tớ đi.”*

Đám người tan tác như chim muông, Vương Nghiên sau khi dùng ánh mắt sùng bái đảo đạt nhìn Hứa Húc, cũng nhanh chóng dời bước theo bọn người Trần Vi.

Hứa Húc và Trình Phóng là hai người cuối cùng đi ra ngoài, lúc này đã hơn chín giờ tối, học sinh trên lầu tự học ngo ngoe lục tục trở về ký túc xá. Hai người vừa mới từ bên trong lầu bát giác đi ra, Trình Phóng đột nhiên nói: *“Em chờ một chút, anh vừa nhìn thấy bạn cùng phòng, để anh nhờ cậu ta đem ba lô về ký túc xá trước đã.”*

Anh nói xong, liền bước nhanh về phía một nam sinh đang đi phía trước, đến gần sau lưng đối phương thì bất thành linh vỗ mạnh lên vai anh ta một cái.

Nam sinh kia đang tập trung bước đi, bị người ta vỗ vai như vậy, dường như là giật nảy mình, quay đầu nhìn người đằng sau, nhẹ nhàng mỉm cười thờ ra.

Hai người cách Hứa Húc một khoảng, thế nhưng vừa đúng lúc đứng dưới bóng đèn đường, cho nên cô có thể thấy được đại khái hình dáng nghiêng nghiêng một bên mặt của anh bạn cùng phòng với Trình Phóng. Tóc anh ta rất ngắn, đáng người rất cao, nhìn qua có vẻ rất gây gò, áo thun cũ mặc trên người bị gió đêm thổi qua có chút trống rỗng. Trình Phóng đem ba lô giao cho anh, lại nói vài câu không biết là cái gì, nam sinh kia cũng không hề mở miệng, chỉ gật gật đầu, sau đó cầm lấy cái ba lô có vẻ không hề nhẹ nhàng của Trình Phóng quay người rời đi.

Trình Phóng chạy về lại, đứng đối diện với Hứa Húc nhoèn miệng cười: *“Đi thôi!”*

Hứa Húc thuận miệng hỏi: *“Bạn cùng phòng của anh cùng học cùng ngành với chúng ta sao?”*

Trình Phóng gật đầu: “Đúng vậy!”

Hứa Húc lại nói: “Mới vừa khai giảng đã đi tự học rồi sao?”

Mặc dù là mới từ lò luyện ngục lớp mười hai đi lên, nhưng đã trải qua một khoảng thời gian từ hôm khai giảng, cô đã nghe được không ít người từng trải truyền tai nhau, chuyên ngành của bọn họ không khác chuyên văn khoa xã hội là mấy, chính là trước khi thi đề ra trọng điểm học tú là được rồi. Mặc dù cô không chút nghi ngờ những người từng trải này đều là học tra*, nhưng so với việc chưa qua khai giảng được một tháng đã đi tự học buổi tối thì cô vẫn có chút hiểu kỳ.

*học sinh trung bình, cá biệt.

Trình Phóng nói: “*Bạn cùng phòng của anh là một học bá*, là kiểu học sinh nhất khối nhận học bổng cấp quốc gia ấy.*”

*học sinh giỏi, con nhà người ta.

“*Hèn chi.*” Hứa Húc nói.

Bạn đang đọc truyện *Người Theo Đuổi Ánh Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Mối quan hệ giữa Hứa Húc và Trình Phóng, trong vòng hai năm thời mà đã có biết bao nhiêu phiên bản được lưu truyền trong Học viện luật của Giang Đại rồi. Một phiên bản là nữ theo đuổi nam – Tân sinh viên vừa mới nhập học Hứa Húc chỉ cần một bữa ăn khuya mà đã câu được nhân vật phong vân của Học viện luật Trình Phóng; Còn một phiên bản khác là nam theo đuổi nữ – Sau khi nhận được giải thưởng người biện luận hay nhất trong cuộc thi hùng biện cấp trường, Trình Phóng viết số điện thoại của mình xuống tay Hứa Húc đồng thời cũng ngay trong đêm đó đã tỏ tình thành công.

Hai phiên bản khác nhau một trời một vực, nhưng đều giống nhau ở một điểm là, hai người Trình Phóng Hứa Húc chỉ vừa gặp đã yêu, liền xác định mối quan hệ, tốc độ có thể gọi là Thần Châu số sáu*.

*tàu vũ trụ có người lái có diện tích lớn nhất và nhanh nhất được sản xuất và phóng vào không gian bởi Trung Quốc vào năm 2010.

Chuyện yêu đương của nhân vật phong vân trong trường, đối với quần chúng mà nói, không hề nghi ngờ đây là một đề tài nóng sốt đáng được bàn tán trong các cuộc trò chuyện. Nhất là khi một trong hai người là học trưởng nổi tiếng là tài mạo song toàn nghe nói còn là phú nhị đại cấp cao trong trường, một người thể nhưng là một học muội tuy đáng về có thể nói là xinh đẹp nhưng nhìn lại cũng không có gì gọi là nổi bật. Sự việc như thế này là một câu chuyện có chút hương vị lãng mạn của cô bé Lọ Lem và hoàng tử – Mặc dù Hứa Húc nhất định không nghĩ rằng mình là cô bé Lọ Lem gì đó.

Đang lúc Vương Nghiên đem những tin đồn này nói cho người vừa mới sa chân vào tình yêu Hứa Húc, Hứa cô bé Lọ Lem còn vô cùng hưng phấn nói: “*Cái gì mà một ngày liền xác định quan hệ? Tớ rõ ràng là đã suy nghĩ cả tuần lễ đấy chứ.*”

Hôm đó cô và Trình Phóng chính là đi đến những quán ăn bên ngoài trường. Hứa Húc rất ít khi ăn vặt ở những hàng quán ven đường như thế này, trước đây ở nhà thì không có cơ hội, hiện tại lên đại học thì không có ai cấm cản, đương nhiên là có thể không cần kiêng cử gì cả. Các quán ăn bên cạnh trường học tản ra mùi vị thức ăn nồng đậm xen lẫn với hương vị của tuổi thanh xuân, tâm trạng của Hứa Húc vô cùng vui vẻ, khẩu vị cũng trở nên dễ dãi, sau khi ăn khuya là tôm đất nhỏ nướng còn có kèm thêm một đĩa chân gà nướng, ăn đến quên cả trời đất, thậm chí còn uống thêm một chút bia.

Có lẽ là do bị cồn quấy nhiễu, Hứa Húc vốn dĩ còn có chút giữ kẽ, càng lúc càng nhẹ nhàng thả lỏng cùng trò chuyện thoải mái vui vẻ với Trình Phóng. Dù sao Trình Phóng cũng là một nam sinh rất biết cách khơi gợi hứng thú trò chuyện ở nữ sinh.

Lúc kết thúc bữa ăn quay về ký túc xá, Trình học trưởng rất có phong độ đàn ông tiễn Hứa học muội đến tận dưới lầu ký túc xá dành cho nữ sinh.

“*Đúng rồi, anh còn có việc này, vừa định hỏi em!*” Đang lúc Hứa Húc quay người chào tạm biệt chuẩn bị rời đi, Trình Phóng đột nhiên gọi cô lại.

Hứa Húc quay đầu: “*Có chuyện gì sao ạ?*”

Trình Phóng sờ mũi một cái, cười cười: “*Em có bạn trai chưa?*”

Hứa Húc lắc đầu: “*Không có!*”

“*Thật là khéo, anh cũng không có.*”

“*Hà?*”

Trình Phóng: ... “*Không phải anh nói là anh không có bạn trai, ý của anh là, anh cũng không có bạn gái.*”

Hứa Húc: ...

Trình Phóng hắng giọng một cái, trong mắt chứa đầy ý cười, nghiêng đầu nhìn cô: “*Vậy em có muốn có một người bạn trai hay không? Loại bạn trai sau khi tự học sẽ cùng em dạo phố, mua cơm xách nước cho em dẫn em đi chơi này nọ ấy?*”

Bên tai Hứa Húc có chút nóng, rất nhanh liền lan tràn lên đến trên mặt. Nam sinh trước mặt anh tuần như vậy, gương mặt mỉm cười dưới ánh đèn đường dường như được phủ một tầng ánh sáng dịu dàng, mang theo một chút tà khí dụ dỗ. Hứa Húc còn không dám nhìn thẳng vào đôi mắt làm cho nữ sinh khó chống cự kia, đồ mặt cúi đầu nhìn mũi giày của mình.

Từ nhỏ đến lớn, cô từng có kinh nghiệm bị người ta tỏ tình nhiều lần, nhưng đối mặt với nhân vật chính thường xuyên xuất hiện trong các cuộc trò chuyện của ký túc xá nữ, cô vẫn có chút không biết phải làm thế nào.

“*Em ...*” Cô ấp úng.

Trình Phóng cười: “Cho em một tuần cân nhắc kĩ lưỡng đấy, nếu như cần thì cứ gọi điện thoại cho anh.”

Hứa Húc ồ một tiếng, nhanh như chớp chạy về ký túc xá.

Đương nhiên, cho dù sự thật không giống với tin đồn, cũng không thật sự làm cho Hứa Húc có cái gì mà phải khó chịu. Bởi vì bất kể là lúc cô và Trình Phóng gặp nhau ở ga xe lửa, hay là lúc thi hùng biện, anh ấy viết số điện thoại lên tay cô, hay là sau khi cùng nhau ăn bữa khuya thì e dè tỏ tình, đều được xưng tụng là Romantic phiên bản mẫu – Đây là đã được chứng nhận bởi sự mẫu đã trải qua ngàn vạn mối tình Phùng Giai.

Sự bắt đầu như trong truyện ngôn tình này không thể nghi ngờ là đã thỏa mãn tất cả tưởng tượng của thiếu nữ mười tám tuổi đối với tình yêu, mà Trình Phóng này cũng là nam sinh đẹp trai đứng đầu Học viện luật, đủ để phù hợp với tất cả những yêu cầu đối với mối tình đầu của Hứa Húc. Tuổi trẻ yêu đương, sau khi xuân tâm rung động, thật ra cũng không thể xem thường lòng hư vinh. Cho dù là nữ sinh xấu đẹp thế nào, nếu như có thể có được một người bạn trai làm cho người khác ghen tị, chắc chắn là một sự kiện đáng để khoe khoang của một thời thanh xuân.

Nữ sinh thích Trình Phóng nhiều đến như vậy, xinh đẹp như Hứa Húc cũng có, giỏi giang như Hứa Húc cũng có, nhưng chỉ có cô là một cô gái nhỏ vừa mới nhập học, dùng một bữa cơm là có thể thu Trình Phóng vào trong túi.

Ngay cả cô còn cảm thấy: Quá ngẫu nhiên!

Sau khi nhập học tháng đầu tiên, Hứa Húc bước vào mối tình đầu mà cô tự cảm thấy là rất hoàn mỹ.

Thật ra yêu đương thời học sinh chính là muốn khoe cũng không có gì để mà khoe, đơn giản chỉ là ăn cơm xem phim dạo phố. Trên thực tế bởi vì còn phải lên lớp, mà Trình Phóng lại là người của công việc, cho dù mỗi ngày có thể gặp mặt, thời gian ở cùng nhau cũng không nhiều. Nhưng Trình Phóng thật sự là loại con trai có thể dỗ bạn gái mình vui vẻ, nhất là với kiểu con gái mới biết tình yêu là gì như Hứa Húc, đối mặt với đủ loại dụ dỗ ngon ngọt và quan tâm chiều chuộng của anh, nhanh chóng trầm mê say đắm trong đoạn tình cảm yêu đương này.

Cũng giống như phần lớn thiếu nữ lần đầu tiên đắm vào bể tình, lúc Hứa Húc vừa mới bắt đầu yêu đương, khoảng thời gian đó, cả người đều ở trạng thái phấn khởi, dường như còn có chút vui buồn thấy thương, ví dụ như một ngày đánh răng bốn năm lần, không có gì làm liền lấy gương ra soi đi soi lại, không đến mười phút liền sẽ lấy điện thoại di động ra nhìn xem có tin nhắn mới hay không, ngay cả lúc lên lớp cũng không ngoại lệ. Buổi tối lúc quay về ký túc xá sau khi nói chuyện điện thoại với Trình Phóng, thường xuyên lên cơn vừa ca hát vừa nhảy múa, cho dù là bạn cùng phòng của cô nàng cũng là “chịu đời không thấu”.

Phùng Giai thường trêu ghẹo cô: “Quả nhiên cậu giống hệt mấy cô nàng trong mấy bài hát, tình yêu không chỉ là một loại bệnh hoạn, nó còn là một loại biến thái.”

Sự biến thái này của Hứa Húc một mực kéo dài hơn cả nửa tháng, tâm trạng mới chậm rãi quay về trạng thái bình thường.

Chạng vạng tối hôm nay, Hứa Húc và Trình Phóng đã hẹn nhau cùng đi ra ngoài trường ăn cơm, nhưng bên hội học sinh lại có việc đột xuất phải cần anh, thế là cô chỉ có thể đi một mình.

Lúc này tháng mười chỉ vừa mới qua, nhiệt độ không khí trong thành phố hạ xuống đột ngột, lúc Hứa Húc ăn xong bữa cơm đang từ quán ăn quay về trường học, gió mát dịu hiu hắt thổi mạnh lên, cũng may cô nghe lời Trình Phóng, lúc ra cửa đã mặc thêm một cái áo khoác.

Đi được một đoạn, chợt nghe tiếng đàn Nhị Hồ du dương truyền đến, cô tìm theo tiếng đàn nhìn lại, liền nhìn thấy phía trước có một người mãi nghệ* ven đường. Đàn Nhị Hồ này thật sự không tệ, học sinh đi ngang qua đa số là sẽ ngừng chân một lát, Hứa Húc chen lên phía trước, tò mò nhìn về phía người kia, thì ra là một người tàn tật bị cụt hai chân, nhìn qua khoảng chừng bốn mươi năm mươi tuổi, lúc kéo đàn vô cùng nhịp nhàng.

*biểu diễn nghệ thuật trên đường phố để kiếm sống.

Phần lớn người ăn xin trong thành phố đều là người tàn tật, thế nhưng người có thể mãi nghệ một cách nghiêm túc như thế này thật sự không nhiều, mới đầu Hứa Húc còn cảm thấy người này kéo đàn không tệ, sau đó còn cảm thấy phương thức này cũng có thể coi như tay làm hàm nhai, thế là móc ra mấy tờ tiền giấy nhiều số không từ trong ví của mình, khom người đặt vào hộp tiền trước mặt.

Lúc cô thả tiền, bên cạnh dường như có người khom người cùng lúc với cô, lúc hai người thả tiền, không cẩn thận va chạm một chút.

Hứa Húc vô thức quay đầu, là một nam sinh có mái tóc ngắn ngắn, thấy cô nhìn về phía mình, có chút cong cong khoé miệng, nhỏ giọng nói: “Tôi xin lỗi.”

Hứa Húc cũng không để ý lắm phui phui tay, đứng lên lùi ra phía sau, chuẩn bị nghe thêm một khúc nhạc mới từ người mãi nghệ. Không ngờ lúc này gió càng thêm lớn, dây đàn của người mãi nghệ kia bị ảnh hưởng bởi gió lớn, qua loa kéo xong từ khúc liền thu đàn. Mấy người dừng chân bên cạnh cũng lục tục tản đi, ở nơi chốn ấy, chỉ còn lại người mãi nghệ và Hứa Húc là chưa rời đi, còn có cả cậu nam sinh kia nữa.

Hứa Húc thấy thế tự nhiên cũng muốn rời đi, chỉ vừa đi được hai bước, cũng không biết nghĩ gì, đột nhiên quay đầu nhìn sang.

Người mãi nghệ kia đã thu dọn xong hết thảy, trước cổ đeo một cái túi, sau lưng cũng lấy cây đàn của công, chống hai tay xuống đất, hướng về phía chiếc xe lăn bên cạnh mà di chuyển. Người kia chắc là tàn tật đã lâu, động tác cũng có thể coi là tự nhiên, xe lăn chỉ cách có mấy bước, rất nhanh đã di chuyển đến. Nhưng dù sao xe lăn cũng không thấp, muốn leo lên, đối với người bị cụt chân tàn tật như ông mà nói, dù sao cũng có chút phiền phức. Ông đưa tay bám lấy xe, cố gắng trèo lên bàn đạp trước ghế ngồi, nhưng không biết có phải do gió càng lúc càng lớn hay không, ông bị trượt một chút cũng không leo lên thành công.

Hứa Húc bởi vì cú trượt nhẹ này, trong lòng có hơi nhói một chút. Đúng lúc này, nam sinh đang đứng yên tại chỗ vẫn chưa rời đi, đột nhiên đi lên phía trước, ôm người kia lên từ phía sau, cẩn thận từng li từng tí đặt ông lên xe.

“Cám ơn cháu!” Người mãi nghệ cười nói.

Nam sinh mỉm cười đáp lại: “Không có gì đâu ạ.”

Nói xong liền quay người rời đi, lúc anh quay người vừa đứng lúc chạm phải ánh mắt đầy xúc cảm của Hứa Húc, dường như là ý thức được mình bị người khác nhìn xem, có chút không quá tự nhiên cúi đầu.

Hứa Húc ngược lại không hề cảm thấy có cái gì đó không đúng, cô vốn cũng không phải là dạng nữ sinh hay ghen thùng. Cứ chỉ vừa rời của cậu nam sinh đủ để làm cho cô cảm thấy ấm áp, với lại cô luôn cảm thấy anh nhìn quen quen, hình như có gặp qua ở đâu rồi, đến mức bị đối phương phát hiện mình đang nhìn anh, cũng không thu hồi ánh mắt, mãi cho đến khi người ta đi xa một đoạn rồi, mới vuốt vuốt mái tóc chậm rãi quay người.

Đúng lúc này, ánh mắt của cô lơ đãng rơi vào nơi người mãi nghệ kia vừa mới rời đi, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một tấm thẻ học sinh của trường cô. Cô bước nhanh đi qua nhặt lên, hướng về phía nam sinh đã đi xa mấy bước kêu lên: “Chờ đã! Nam sinh phía trước anh chờ một chút!”

Nếu như cô đoán không sai, thẻ học sinh này là của cậu nam sinh lúc nãy mới vừa ôm người mãi nghệ lên xe, chắc là động tác quá mạnh, tấm thẻ không cẩn thận rơi ra khỏi túi.

Nam sinh dường như là do dự vài giây mới dừng bước chân quay đầu, nhìn về phía cô: “*Cô gọi tôi?*”

Hứa Húc giờ tấm thẻ học sinh vậy vậy: “*Có phải là đồ của anh làm rơi hay không?*”

Nam sinh sờ sờ túi mình, sắc mặt biến hoá, bước nhanh tiến lên: “*Là thẻ của tôi làm rơi, cảm ơn cô!*”

Hứa Húc cũng không đưa cho anh ngay lập tức, cầm lấy tấm thẻ xoay ra phía trước để nhìn một chút. Thẻ học sinh có ảnh chụp và họ tên, nhìn thoáng qua tấm hình nho nhỏ in trên thẻ, trong ảnh là nam sinh tóc húi cua ngũ quan đoan chính đứng trước mặt, bên cạnh ảnh chụp còn viết ba chữ: Bách Đông Thanh.

Hứa Húc giờ tấm thẻ lên so sánh một chút, gật gật đầu: “*Không sai, chính là anh rồi.*”

Sau đó trả tấm thẻ lại cho anh.

“*Cảm ơn!*” Bách Đông Thanh chân thành nói.

“*Không cần, chỉ là vừa mới thấy nó bị rơi trên đất thôi.*” Cô nói ra vẻ tùy ý.

Bách Đông Thanh dường như là rất cảm kích, nhưng lại không biết nên làm gì, nhìn đến mức có chút cứng nhắc, bờ môi hé mở, lại nói tiếng cảm ơn.

Hứa Húc buồn cười phẩy phẩy tay: “*Việc nhỏ việc nhỏ thôi.*”

Bách Đông Thanh đưa mắt nhìn cô gái mặt đầy ý cười, do dự một lát, chuẩn bị rời đi.

Nhưng đang lúc anh chuẩn bị quay người, bỗng nhiên bị Hứa Húc gọi lại: “*Này! Có phải là tôi đã gặp anh ở đâu rồi không?*”

Nếu như đổi lại là con trai nói những lời này với con gái, đây chính là tiêu chuẩn của một lời bắt chuyện mờ ám, nhưng lúc này đối với hai người mà nói, cũng chỉ là một câu hỏi bình thường không thể bình thường hơn.

Bách Đông Thanh nhìn xem cô gái lạ lẫm đứng trước mặt mình, mờ mịt lắc đầu.

Hứa Húc đánh giá anh từ trên xuống dưới, có lẽ là do quần áo quá bình thường không có gì lạ – tóc chỉ dài hơn so với đầu đinh một chút, vóc dáng thể nhưng lại rất cao, nhưng áo thun cũ mặc trên người cùng với đôi giày thể thao rề tiền dưới chân, cho dù là một nam sinh, cũng có chút đơn giản quá mức, đến mức gương mặt trong sáng ngũ quan anh tuấn cũng mang theo vẻ hơi chút nhạt nhẽo.

Đây chính là một nam sinh đi trong đám người sẽ không làm cho người khác quá chú ý đến. Cho nên mặc dù Hứa Húc cảm thấy rất quen, nhưng vẫn không thể nghĩ ra được là đã gặp qua ở đâu.

“*Chắc là tôi nhớ lầm.*” Cô nhún nhún vai, không để ý lắm vẫy vẫy tay về phía anh, “*Đi nhé!*”

Bách Đông Thanh đứng yên tại chỗ, cúi đầu nhìn tấm thẻ học sinh trong tay mình, lại ngẩng đầu nhìn bóng lưng người con gái đã đi xa mấy mét. Một trận gió lạnh thổi qua, cuốn lên tóc dài quá vai của cô gái bay lên. Chắc là gió lạnh luồn vào cổ áo, cô có chút khoa trương rụt rụt bả vai.

Bách Đông Thanh sờ sờ lỗ tai, quay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Người Theo Dõi Ánh Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Qua vài hôm, đội hùng biện của Trình Phóng thi đấu vòng tứ kết giữa các trường giành được giải quán quân, theo lệ cũ phải mời bạn cùng phòng ký túc xá ăn cơm, thuận tiện dẫn theo Hứa Húc chính thức ra mắt với bạn cùng phòng của mình.

Thời sinh viên yêu nhau thường thích ra mắt bạn trai bạn gái mình với bạn cùng phòng, nói theo một ý nghĩa nào đó, cũng không khác biệt lắm với việc ra mắt cha mẹ hai bên. Mặc dù đều cùng là sinh viên cùng một học viện, nhưng khác biệt hai năm học, Hứa Húc cũng không quen biết những người ở cùng phòng ký túc với Trình Phóng, ngoại trừ một người nam sinh đã từng gặp qua ở nhà ăn lúc cùng đi ăn cơm với Trình Phóng tên là Khương Nghị, hai người còn lại hoàn toàn không biết một chút gì. Đúng rồi, còn có lần đầu tiên ở bên ngoài lầu bát gác, xa xa nhìn thấy người kia giúp Trình Phóng mang ba lô về ký túc xá nam.

Lúc Trình Phóng quen cô, ngược lại là rất thường xuyên nhắc tới bạn cùng phòng của mình, nghe có vẻ quan hệ của bọn họ rất tốt. Cũng giống như những phòng ký túc xá nam khác, bọn họ cũng là dựa theo tuổi tác lớn nhỏ mà sắp xếp. Khương Nghị mà trước đó đã gặp qua là lão đại, Trình Phóng là lão nhị, chỉ còn lại lão tam và lão tứ là chưa từng gặp qua.

“*Sao rồi sao rồi?*” Chạng vạng tối trước giờ hẹn, Hứa Húc liên tục thay mấy bộ quần áo vẫn còn chưa hài lòng.

“*Đẹp lắm rồi.*” Phùng Giai ngồi trước bàn ăn cơm đánh giá cô một chút.

Hứa Húc hỏi: “*Chính là ra mắt anh em đồng chí bên kia đây, bộ nào thì có vẻ trang trọng một chút?*”

Phùng mỗ nhún nhún mắt: “*Mấy bộ này của cậu có khác nhau chỗ nào sao? Đơn giản là đổi từ giày vải đỏ thành giày vải trắng rồi lại đổi thành giày thể thao trắng, quần jeans không rách đổi thành quần jeans rách một đường rồi lại đổi thành quần jeans rách hai lỗ, quần áo thì khỏi cần nói nữa, áo của cậu không phải áo hoodie thì là áo thun, dù sao cậu có thay đi thay lại thì cũng đều là một phong cách, tiêu chuẩn ăn mặc của một sinh viên thành phố. Thế nhưng cậu chỉ cùng đi ăn cơm với mấy người bên ký túc xá của Trình Phóng thôi mà, cũng không phải là ra mắt trưởng bối, ăn mặc bình thường là được rồi.*”

Hứa Húc nghĩ cũng đúng, nhìn vào thiếu nữ thanh xuân trong gương nháy mắt ra hiệu một phen: “*Tớ vẫn là cảm thấy tớ rất đẹp, không đến mức làm Trình Phóng mất mặt đâu nhỉ?*”

Phùng Giai cười to: “*Đúng là vậy đấy! Cậu thế mà là cô gái xinh đẹp chỉ cần một bữa ăn khuya liền câu được Trình Phóng đấy!*”

Hứa Húc đắc ý hiên ngang ngẩng đầu, đeo túi lên vai bước ra cửa.

Phùng Giai nhìn xem bóng lưng cô, buồn cười lắc đầu: “*Cái con nhỏ này!*”

Xuống dưới lầu, Hứa Húc đã nhìn thấy Trình Phóng đến đón mình, vui vẻ chạy tới kéo cánh tay anh, có vài nữ sinh học cùng học viện đi ngang qua, mặc dù nhìn qua cũng không có vẻ gì khác biệt, nhưng lòng tham hư vinh của Hứa Húc lý giải rằng đó chính là cái nhìn ghen tị và ghen ghét.

Yêu đương với học trường, đương nhiên là đáng để ghen tị rồi.

Trình Phóng cúi đầu nhìn cô một chút, cười nói: “*Đi gặp đám anh em của anh, sao không thấy em có vẻ gì là hồi hộp vậy?*”

Quen nhau một tháng, Trình Phóng đã hiểu rõ tính cách của cô, chính là kiểu cô gái nhỏ vui vẻ hướng ngoại điển hình, có lẽ là mới học xong cấp ba, nên ngoài giây thơ thì chỉ là giây thơ, suy nghĩ gì cũng viết rõ rành rành lên mặt, lương thiện lại không có tâm cơ, chắc hẳn là không khí gia đình vô cùng tốt được cung chiều mà lớn lên.

Đây là lần đầu tiên anh yêu đương với kiểu con gái như cô, hình như cũng có chút ... thú vị.

Hứa Húc ngẩng đầu nhìn anh: “*Tại sao phải hồi hộp? Chỉ là mấy người học trường thôi mà, bọn họ cũng sẽ không ăn thịt người.*”

Trình Phóng cong cong khoé mắt cười cười: “*Bọn họ rất thích nói đùa, nếu lát nữa bọn anh có đùa giỡn gì quá trớn, em cũng đừng tức giận nhé!*”

Hứa Húc ngẩng cao đầu: “*Ài đùa giỡn ai còn chưa biết chắc đâu?*”

Trình Phóng cười nhẹ thành tiếng: “*Bạn học Hứa, bạn rất lợi hại nha!*”

“*Đó là chuyện đương nhiên.*”

Nếu không thì cũng không chỉ có một bữa ăn khuya là đã câu được anh, Hứa Húc trầm nghĩ.

Cười cười nói nói đi vào phòng ăn đã được đặt trước, bên trong đã có hai người ngồi sẵn chờ.

Trình Phóng kéo Hứa Húc đi vào, cười nói: “*Lão đại lão tứ, bạn gái của tớ Hứa Húc.*”

Khuông Nghị và lão tứ Châu Sở Hà đứng lên, một người gọi cô là em dâu, một người thì gọi cô là chị dâu.

Trình Phóng vốn tưởng rằng Hứa Húc sẽ bị trò đùa xưng hô của hai người này hù đến chạy mất dép, đang lúc liếc nhìn hai người này với ánh mắt cảnh cáo, Hứa Húc lại cười hi hi chào hỏi: “*Xin chào học trường!*”

Trình Phóng cười thả tay xuống, lại giới thiệu: “*Khuông Nghị thì em đã gặp qua rồi, người còn lại là lão tứ của phòng ký túc của bọn anh Châu Sở Hà.*” Vừa nói vừa hỏi hai người bạn cùng phòng, “*Lão tam đâu rồi?*”

Khuông Nghị nói: “*Thanh nhi nói đúng lúc có một vị sư huynh nào đó giới thiệu cho cậu ta một chỗ làm, không đến được, nói bọn mình cứ ăn đi.*”

Trình Phóng nói: “*Đêm hôm khuya khoắt còn làm việc gì chứ?*”

“*Không biết, nghe đâu là hỗ trợ giao hàng gì đấy!*”

Trình Phóng lắc đầu, kéo Hứa Húc ngồi xuống: “*Lần sau giới thiệu thêm lão tam của phòng ký túc xá bọn anh cho em, là một học bá của học viện chúng ta đấy.*”

Hứa Húc nói: “*Em biết rồi, chính là lần sau khi thi hùng biện xong, anh để cho anh ấy đem ba lô của anh về phòng học đúng không?*”

Trình Phóng dường như đã quên mất chuyện ngày hôm đó, suy nghĩ một hồi lâu mới gật đầu: “*Đúng là cậu ta.*”

Thiếu một người cũng không ảnh hưởng đến bữa tụ tập hôm nay, nơi này là một nhà hàng com Trung cao cấp bên ngoài trường, giá cả không rẻ, Trình Phóng rộng rãi gọi một hơi tám hơn mười đĩa đồ ăn.

Yêu đương thời sinh viên cộng thêm việc vừa mới quen nhau không bao lâu, cũng sẽ không chú ý đến cảnh gia đình của đối phương, nhưng một người có gia cảnh thế nào, từ việc ăn mặc chi phí thường ngày đều có thể nhận thấy được. Hứa Húc nhìn ra được Trình Phóng đúng là giống như lời mọi người đồn đại nói tới, hẳn là một phú nhị đại*, anh cũng không thích thú với việc đi nhà ăn cơm, mang giày thể thao đa phần là phiên bản giới hạn, dùng đồ điện tử đời mới nhất, hai người đi dạo phố mua đồ ở bên ngoài, trước nay đều không hề nhìn kỹ giá cả, cũng chưa bao giờ để Hứa Húc trả tiền. Chỉ một tháng ngắn ngủi, trong phạm vi mà Hứa Húc có thể nhìn thấy được, tiêu xài của anh vượt xa những sinh viên bình thường khác, chắc chắn là so với số tiền sinh hoạt mà ba mẹ cho mình là nhiều hơn rất nhiều.

*con nhà giàu thế hệ thứ hai.

Hai người bạn cùng phòng với Trình Phóng hiển nhiên là đã sớm quen với sự hào phóng của anh, đối với việc anh gọi nhiều đồ ăn như vậy cũng không có ý kiến gì. Mấy người rất nhanh liền trò chuyện như đã thân quen từ lâu, vừa mới đầu hai cậu nam sinh còn trêu chọc Trình Phóng và Hứa Húc một chút, nhưng nhận ra Hứa Húc có vẻ rất tự nhiên xoi lời với những trò đùa, căn bản không thể nhìn thấy được cô gái nhỏ then thùng hay xấu hổ, thậm chí còn bị cô nói tới nói lui bại trận liên tục, đành phải cảm thán sóng sau xô sóng trước*, rốt cuộc cũng nói đến những chủ đề khác.

*Tục ngữ Trung Quốc có câu “Trường Giang sóng sau xô sóng trước”, chính là có ý nghĩa tương tự như câu “Núi cao còn có núi cao hơn.”

Bữa com trôi qua được một nửa, Châu Sở Hà đột nhiên cảm thán một câu: “*Đúng rồi, các cậu có biết chuyện của lão tam chưa?*”

Trình Phóng cùng Khuông Nghị trầm miệng một lời hỏi: “*Chuyện gì?*”

Châu Sở Hà nói: “*Học kỳ này không phải là có học bổng gì đó hay sao? Dù gì cũng không liên quan gì tới chúng ta, chính là chuyện dành để giúp đỡ những sinh viên nghèo khó ưu tú, mỗi lớp chỉ được để cử một người, lớp chúng ta chắc chắn phải là lão tam rồi. Nhưng mà các cậu có biết chuyện gì đã xảy ra không?*” Vị học trưởng này rất có năng khiếu kể chuyện nah, nói đến đây còn thừa nước đục thả câu cố ý dừng một chút, mới nói ra đáp án, “*Cậu ấy nhường danh sách để cử cho Trần Kiến Dân rồi.*”

Khương Nghị kinh ngạc: “*Cậu ta nhường danh sách đề cử cho Trần Kiến Dân? Đầu óc cậu ta bị nước vào rồi hay sao vậy?*”

Châu Sở Hà nói: “*Trần Kiến Dân không phải cũng là sinh viên nghèo sao? Hình như thời gian gần đây ba cậu phát bệnh, phía dưới còn có em trai em gái đang đi học. Còn nữa không phải lão tam vừa mới nhận học bổng quốc gia sao? Nói bản thân mình không cần gánh vác gì, liền nhường lại danh sách đề cử, năm ngàn tệ đấy, đủ nửa năm sinh hoạt phí của cậu ta đấy.*”

Trình Phóng lắc đầu không nói: “*Cậu ấy đúng là không có gánh nặng, dù sao một người ăn no cả nhà không lo đói bụng.*”

Khương Nghị cười nói: “*Mạch não của Thanh nhi đúng là có chút không giống với người bình thường, còn nhớ chuyện lúc chào cờ hồi mới vào trường học huấn luyện quân sự không, cậu ta đứng bên cạnh tờ hát quốc ca mà lệ rơi đầy mặt, lúc ấy tớ thầm nghĩ người này không phải là bị ngốc đấy chứ?*”

Châu Sở Hà hình như cũng cảm thấy buồn cười, vỗ bàn vỗ tay cười nói: “*Đúng đúng đúng, còn có lần kia sau học kỳ một năm nhất, cậu ta đi làm bán thời gian trở về buổi tối, ngoài cổng trường thấy một nữ sinh bị ăn cướp, thấy chuyện bất bình thì la lên một tiếng đem người đuổi đi rồi thì thôi, còn phải chạy theo giúp nữ sinh đó lấy túi về lại, đám kia lại hai tên cướp có dao, túi đòi về được rồi, người lại bị đâm hai nhát dao, nằm bệnh viện hơn nửa tháng trời. Vấn đề ở đây là bên trong túi của nữ sinh kia chỉ có tổng cộng mấy chục tệ tiền mặt, và một cái điện thoại cũ mèm.*”

Trình Phóng cười: “*Đúng vậy! Mặc dù bắt được hai tên cướp kia, trường học cũng hằng hái lấy chuyện này làm gương ban thường, nhưng việc này truyền ra ngoài, ai mà không cười cậu ta ngốc chứ? Bây giờ lại nhường học bổng, chắc chắn là sẽ bị người ta cười nữa cho coi.*”

Hứa Húc vẫn im lặng không phát biểu lời nào, đột nhiên đặt mạnh đĩa xuống mặt bàn, lạnh lùng hỏi: “*Các anh cảm thấy vị học trưởng này có vui vẻ không?*”

Trình Phóng quay đầu, nhận thấy bạn gái nhỏ không biết mang về mặt có chút kỳ lạ từ lúc nào, không hiểu lắm hỏi: “*Em sao vậy?*”

“*Các anh cảm thấy rất buồn cười sao?*” Hứa Húc hỏi lại một lần nữa.

Khương Nghị: ... “*Chỉ là cảm thấy hành vi của cậu ta có chút ngốc.*”

Giọng điệu của Hứa Húc lạnh lạnh vạn hỏi: “*Là kiểu yêu nước ngốc? Hay là hăng hái làm việc nghĩa ngốc? Hay là lấy việc giúp người làm niềm vui ngốc?*”

Bạn đang đọc truyện *Người Theo Đuổi Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Mấy người lúc đầu hùa vào trêu chọc cậu nam sinh kia, bây giờ thì hai mặt nhìn nhau, nhất thời cảm thấy không biết trả lời câu hỏi của tiểu học muội thế nào.

Hứa Húc tiếp tục nói: “*Nếu như là người khác chế giễu những hành vi này thì cũng không nói làm gì, nhưng các anh đều là sinh viên khoa Luật, nếu như ngay cả sinh viên khoa Luật cũng cảm thấy chính nghĩa và thiện lương là một việc rất ngu ngốc, vậy thì em cảm thấy đây thật là một nỗi buồn của luật pháp.*”

Cô biết mình nói những lời này không chỉ là nghe rất buồn cười, hơn nữa còn phá hỏng cả bầu không khí, nhưng dù sao cô cũng chỉ mới có mười tám tuổi, còn chưa kịp học được thói quan co cùng khéo léo đưa đẩy. Lúc cô vừa mới nghe bọn họ nhạo báng một nam sinh khác vốn là người nên nhận được sự khen ngợi, thật sự là cảm thấy rất không thoải mái.

Cô cũng biết, những lời này của mình, có thể trong mắt mấy người Trình Phóng, cũng ngu ngốc không khác gì người bạn cùng phòng hiện tại không có mặt tại đây.

Ngoài ý muốn chính là, sau đó khi ba người nam sinh trầm mặc trong chốc lát, thu lại vẻ mặt cười cợt vừa nãy. Đầu tiên là Trình Phóng vỗ vỗ bờ vai cô, dùng giọng nói nhẹ nhàng cố gắng làm dịu bầu không khí nói: “*Em hiểu lắm rồi, bọn anh không có ý chế giễu cậu ấy.*”

Khương Nghị liên tục gật đầu, hắng giọng phụ họa: “*Đúng vậy đấy đúng vậy đấy! Bọn anh và lão tam không chỉ là bạn cùng phòng mà còn là anh em tốt, chỉ là hy vọng cậu ấy có thể nghĩ cho bản thân mình nhiều hơn một chút, hoàn cảnh của cậu ấy so với bọn anh thì không giống nhau cho lắm.*”

Tuần Sở Hà nói theo: “*Ba lão tam là quân nhân, lúc cậu ấy học tiểu học đã hi sinh vì nhiệm vụ, gia đình cậu ấy thuộc loại liệt sĩ, lúc chào cờ cũng là lúc cậu ấy tức cảnh sinh tình. Cậu ấy vô cùng chính trực, hẳn là chịu ảnh hưởng từ cha cậu ấy rồi.*”

Trình Phóng nghiêng đầu nhìn về phía Hứa Húc, cười khê: “*Đúng vậy! Bọn anh thật không phải chế giễu lão tam, quan trọng là lúc cậu ấy học lớp 10 thì mẹ cũng qua đời, những năm nay đều là một thân một mình mà lớn lên, không có người quan tâm chăm sóc, bọn anh đều xem cậu ấy như là người nhà cả. Giống như chuyện nhận học bổng vậy, đây cũng không phải là lần đầu tiên, bọn anh chỉ muốn cậu ấy biết nghĩ thêm cho bản thân mình một chút, dù sao một người sinh viên đại học tự mình nuôi sống mình cũng không phải là chuyện đơn giản*”

Thật ra mới vừa nãy bọn họ đúng là đang nhạo báng, mặc dù không có bất cứ ác ý gì. Nhưng khi Hứa Húc lòng đầy cảm phần chất vấn, bọn họ mới ý thức được đó không phải là một chuyện nên đem ra để đùa.

Đối mặt với ngôn từ chính nghĩa của một tiểu nữ sinh, anh đột nhiên có chút tự ti mặc cảm

Hứa Húc từ trước đến giờ chưa từng nghe qua thân thể đáng kinh ngạc của vị học trưởng giấu mặt kia bao giờ, đầu tiên là sùng sốt, sau đó mới ý thức được vừa nãy mình đúng là có hơi nghiêm túc quá, có chút ngượng ngùng cười nói: “*Em biết các anh đều là nói đùa, em chỉ là cảm thấy vị học trưởng kia thật sự rất chịu khó.*”

Khương Nghị cười ha ha nói: “*Đó là đương nhiên, anh đã lớn như vậy rồi nhưng mà chưa từng thấy ai như cậu ấy cả.*”

Tất cả mọi người đều cười, bầu không khí rốt cuộc cũng khôi phục lại trạng thái thoải mái như lúc đầu.

Bữa tối dài dang đặc kết thúc, nhân viên phục vụ đến tính tiền, Khương Nghị chỉ đồ ăn còn thừa trên bàn: “*Làm phiền đóng gói lại giúp chúng tôi.*”

Hứa Húc cười nói: “*Các anh còn rất biết tiết kiệm nha!*”

Trình Phóng nói: “*Mang về cho lão tam.*”

Hứa Húc ngẩn người, nhủ thầm: “*Đóng gói mang về cho người ta sao không để riêng trước khi ăn chứ? Mang đồ thừa về không tốt đâu?*”

Khuong Nghi không để ý lắm cười nói: “*Bạn anh bình thường đều làm vậy, nam sinh ai lại chú ý đến thế?*”

Trình Phóng cũng nói: “*Ừ đúng vậy.*”

Hứa Húc vốn là muốn hỏi nếu như có người đóng gói đồ ăn thừa cho anh thì anh sẽ ăn sao, nhưng rốt cuộc cũng không nói ra miệng, dù sao đây cũng là phương thức ở chung của nam sinh, huống chi bọn họ còn ở cùng một phòng ký túc xá đã hơn hai năm, cô chắc hẳn bọn họ có vẻ không hợp lý cho lắm, thế là cũng ném ra sau đầu.

Trở lại khu ký túc xá, Trình Phóng và Hứa Húc sau khi tạm biệt hai người kia xong, liền bắt đầu cuộc sống ban đêm của một đôi tình nhân như thường ngày – đi bộ trong khuôn viên trường học.

Đi được chốc lát, hai người ngồi xuống trên ghế dài bên hồ. Lúc này đã vào tháng mười một, buổi tối bên hồ rất lạnh, Trình Phóng ôm Hứa Húc vào trong ngực mong muốn sưởi ấm cho cô, cũng không biết đang nghĩ đến chuyện gì, đưa tay nheo nheo gò má cô, cũng không nói chuyện.

Hứa Húc ngẩng đầu nhìn anh, thấy ánh mắt anh lấp lánh, mang theo ý cười, nhìn có chút ý vị thâm trường. Cô sờ lên mặt mình: “*Sao vậy? Trên mặt em dính gì sao?*”

Trình Phóng lắc đầu.

“*Vậy thì làm sao?*” Hứa Húc không hiểu ra sao, có lẽ là đã trải qua thời kỳ yêu đương nồng nhiệt đến mức biến thái của mối tình đầu, cô đã không còn giống như lúc đầu nếu bị anh nhìn chăm chăm như thế thì nhịp tim sẽ đập điên cuồng nữa.

Trình Phóng cong môi cười cười: “*Bây giờ anh mới nhận ra em thật đáng yêu!*”

Lúc này trên bàn cơ, trong lúc cô dùng lời lẽ hùng hồn vận hỏi mấy người bọn họ, anh cũng không phải không cảm thấy thú vị, ngược lại là đột nhiên cảm giác được thì ra cô gái nhỏ này lại có một vẻ đáng yêu đến thế.

Hứa Húc được khen đến mức mặt mày hớn hớn, ngẩng đầu nói: “*Đến bây giờ mới phát hiện ra sao? Ý là trước đây anh không cảm thấy vậy sao? Vậy tại sao muốn làm bạn trai em?*”

Trình Phóng khẽ giật mình, sờ sờ lên trán: “*.... Chính là cảm thấy em càng ngày càng đáng yêu.*”

Cái này còn tạm được.

Khúc nhạc dạo ngắn của buổi tối nay, Hứa Húc thế mà cũng không có để trong lòng, cũng không hề tò mò về người bạn cùng phòng chưa từng thấy mặt của Trình Phóng, cũng giống như những thiếu nữ khác đang trong khoảng thời gian yêu đương nồng nhiệt, mỗi ngày lòng đều tràn đầy trong mắt đều là bóng hình của bạn trai. Số lần hẹn hò cùng với Trình Phóng ngày càng nhiều, thậm chí còn đi theo anh đến câu lạc bộ, hai người gần bó như keo như sơn, ngay cả Phùng Giai bọn họ ngày nào cũng chế giễu cô ngày ngày đều xuân quang đầy mặt, nhìn là biết đang chìm đắm trong bể tình.

Bởi vì rất nhanh sẽ tới kì thi giữa kỳ, người bận rộn như Trình Phóng và Hứa Húc cho dù không phải là học bá cũng không thể không tạm thời đem những hoạt động hẹn hò như xem phim, dạo phố này nọ đổi thành cố gắng học tập cho giỏi, ngày ngày đều cùng nhau cố gắng.

Trình Phóng không thích đi phòng tự học, nói học nơi đó dễ bị buồn ngủ, hai người đều không có lớp buổi chiều, anh liền lôi kéo Hứa Húc đi về phía cửa hàng Starbucks ngoài cổng trường.

Cửa hàng Starbucks bên ngoài khuôn viên trường này buổi chiều rất vắng người, không gian quả thực rất thanh tĩnh. Khi Trình Phóng nắm tay Hứa Húc đi vào quán cà phê, bên trong chỉ có vài người khách lẻ tẻ.

Hai người đi đến quầy bar, Trình Phóng gõ gõ lên mặt bàn, hướng về phía nam sinh đang đứng sau quầy thu ngân hô lớn tiếng: “*Lão tam!*”

Người nam sinh mặc tạp dề pha chế màu xanh lá cây của Starbucks ngẩng đầu, cười hỏi: “*Đến uống cà phê à?*”

Trình Phóng kéo Hứa Húc đang đứng bên cạnh: “*Đúng vậy, đây là bạn gái của tớ Hứa Húc, cậu vẫn chưa gặp qua đâu!*”

Hứa Húc khiếp sợ nhìn xem nam sinh đang đứng bên trong quầy bar, sắc mặt tràn đầy kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi. Bách Đông Thanh cũng vừa nhìn thấy Hứa Húc, trên mặt chợt lộ lên một tia ngạc nhiên, sau đó rất nhanh liền khôi phục phản ứng, mỉm cười nhìn về phía cô.

Trình Phóng giới thiệu cho Hứa Húc: “*Đây chính là lão tam của phòng ký túc xá bạn anh Bách Đông Thanh.*”

Bách Đông Thanh! Hứa Húc vẫn còn nhớ rõ cái tên này, là ngày đó nhìn thấy được trên tấm thẻ sinh viên, đương nhiên cũng nhận ra khuôn mặt này.

Bách Đông Thanh cũng không nhắc lại khúc nhạc dạo ngắn ngày đó, chỉ cười hỏi hai người: “*Hai người uống gì?*”

Trình Phóng nói: “*Cho tớ một ly mocha.*” Lại quay đầu hỏi Hứa Húc, “*Còn em?*”

“*Latte đi.*”

Trình Phóng xoa nhẹ đầu cô: “*Em đi tìm chỗ ngồi trước đi.*”

Hứa Húc cười gật đầu, không tự chủ được đưa mắt nhìn người đang chuyên tâm đánh hoá đơn Bách Đông Thanh, rồi xoay người tìm chỗ ngồi.

Chỗ ngồi đối diện quầy bar, cô để ba ly xuống ngẩng đầu, vừa đứng lúc nhìn thấy Trình Phóng đang tựa trước quầy bar chờ cà phê sẵn nhìn về phía cô, lúc bốn mắt chạm nhau, người thanh niên đẹp trai nhủ thầm nở nụ cười về phía cô, sau đó xoay người thấp giọng nói nhỏ vài câu với Bách Đông Thanh đang đứng trong quầy bar làm cà phê, không biết là nói cái gì.

Bách Đông Thanh không nói gì, chỉ bình tĩnh mỉm cười, thỉnh thoảng gật gật đầu. Mãi cho đến khi làm xong cà phê trong tay, lúc đưa cho Trình Phóng, mới ngẩng đầu lên, cứ như là lơ đãng đưa mắt nhìn về phía Hứa Húc bên này, nhẹ mỉm cười.

Hứa Húc còn chưa kịp đáp lại, anh đã cúi đầu tiếp tục công việc.

Lúc này cô rốt cuộc đã biết tại sao lần kia ở bên ngoài trường lại cảm thấy anh nhìn rất quen mắt, thì ra là đã thật sự gặp qua, chẳng qua là lần đó ở phía ngoài lầu bát giác xa xa nên nhìn không rõ, cũng không trách hôm đó cô không nhớ ra được.

Bình tĩnh mà xem xét, nam sinh này đáng đáp rất đẹp trai, không giống với những sinh viên nghèo mà Hứa Húc tưởng tượng hoặc nhìn thấy trong khuôn viên trường, không chói lóa cũng không u ám, không thời thượng nhưng cũng không phải là quê mùa. Cho dù có mặc đồng phục pha chế màu xanh lá của nhân viên phục vụ, cũng có thể cảm giác được sự sạch sẽ từ trong ra ngoài cùng với hương vị của tuổi trẻ.

Loại khí chất này hẳn là rất khó để người khác chú ý đến anh, nhưng sau khi để ý tới rồi thì sẽ không thể xem thường, dù sao đáng đáp của anh thực sự rất khá.

Trình Phóng bùng cả phê đi tới, cầm ly latte đặt trước mặt cô, cười nói: “*Cà phê tình yêu của anh đây.*”

Hứa Húc cúi đầu nhìn lại, lớp bọt phía trên có hình bông hoa xinh đẹp, chữ cái đầu tên của tên Trình Phóng và tên mình, ở giữa là một hình trái tim. Nữ sinh ngây thơ ai lại không thích kiểu lãng mạn đơn giản thế này, cô cong bờ môi lên khẽ cười, trong lòng vui sướng, nhưng ngoài miệng lại cố ý nói: “Cũng đâu phải là tự tay anh làm.”

Trình Phóng: “*Đây là anh cố ý nhờ lão tam làm giúp anh.*”

Hứa Húc nhìn bông hoa, cũng không nở uống ngay lập tức, đưa mắt nhìn Bách Đông Thanh đang làm việc ở quầy bar: “*Bách học trưởng là làm việc ở đây sao?*”

Trình Phóng gật đầu, cười thuận miệng nói: “*Cậu ấy pha cả phê rất ngon, vẽ hoa cũng là một tài lẻ, sau này cứ đến đây uống cà phê để cậu ấy pha cho em.*”

Lời nói như lẽ tất nhiên của anh đương nhiên là Hứa Húc không thể đồng ý: “*Mọi người ở đây đều là làm việc, phiền phức người ta nhiều không tốt.*”

Bạn đang đọc truyện *Người Theo Dõi Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Cũng giống như phần lớn sinh viên năm nhất sống sót qua kì thi đại học liền buông thả bản thân, Hứa Húc cũng không còn quá quan trọng việc học nữa, cộng thêm chuyện đã tìm được nơi gửi gắm tình cảm, học tập đương nhiên phải xếp vào phía sau, cô cũng không có hoài bão to lớn giành được học bổng, chỉ cần thành tích không khó coi là được. Về phần Trình Phóng, mặc dù là nhân vật phong vân, nhưng anh cũng không phải là phong vân ở phương diện học tập, mà là ở các loại hoạt động được tổ chức trong trường, đương nhiên cũng không thể làm gương cho Hứa Húc ở mảng học hành được.

Kì thi giữa kỳ tương đối dễ qua, hai người đều là ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, đi qua đi lại Starbucks mấy lần, nói là ôn tập, thật ra phần lớn thời gian toàn là nói chuyện phiếm không thì ngủ gà ngủ gật hoặc là chơi điện thoại.

Lúc đến hầu như Bách Đông Thanh lúc nào cũng đang làm việc, anh hình như không thích nói chuyện, lần nào cũng chỉ chào hỏi ngắn gọn với Trình Phóng, sau đó nhìn về phía Hứa Húc mỉm cười gật gật đầu.

Hứa Húc cũng không nói gì nhiều với anh ta, rất tự nhiên ngồi xuống vị trí có thể lơ đãng nhìn vào quầy bar, phần lớn thời gian anh đều cúi đầu yên lặng làm cà phê, có khách chọn món, ngoại trừ đôi lời lễ phép hỏi thăm yêu cầu của khách, còn lại rất ít khi mở miệng nói chuyện, nhưng bởi vì trên mặt luôn thường trực nụ cười nhạt nhẽo, cho nên cũng không khiến người khác cảm thấy không được tôn trọng, thế mà lại có loại gió xuân ấm áp ôn hoà.

Mà từ sau khi biết nhau, ngoại trừ ở Starbucks, cách hai ba ngày Hứa Húc đều nhìn thấy Bách Đông Thanh một lần ở khu ký túc xá. Khu ký túc xá không lớn, ký túc xá của nam sinh và ký túc xá nữ sinh của Học viện luật chỉ cách nhau một toà nhà, nếu như làm việc và nghỉ ngơi theo quy luật, trên đường đi đến căng tin và phòng tắm lúc giữa trưa và chạng vạng tối thật ra cũng không quá nhỏ.

Hứa Húc nghĩ, có lẽ trước đó đã thấp thoáng nhìn thấy vị học trưởng này rất nhiều lần rồi, chỉ là anh đứng giữa đám sinh viên người đến người đi thật quá mức bình thường, cho nên cô chưa từng chú ý qua kiểu nam sinh như thế này.

Nhưng mà kỳ diệu là, bây giờ cho dù có cách bao xa, cô luôn luôn có thể liếc nhìn thấy anh, dù sao đáng về anh ta có vẻ là một nam sinh tốt. Có đôi khi khoảng cách gần nhau, cô sẽ mỉm cười và chào anh, anh thì sẽ mỉm môi khẽ mỉm cười gật đầu đáp lại.

Anh dường như luôn trong trạng thái vội vàng xuất phát, phần lớn thời gian là từ phòng nấu nước sôi hoặc nhà ăn về ký túc xá, nếu không phải xách theo ba bốn bình nước, thì chính là ôm ba bốn hộp cơm. Nam sinh đại học nhất là nam sinh khoa xã hội, cho dù là trường đại học trọng điểm, chương trình học cũng không có quá nhiều áp lực trong năm thứ ba, có phần lớn bộ phận sinh viên đều sống cuộc sống sinh hoạt sa đọa, ngày đêm chơi game điên cuồng ở ký túc xá, nghĩ lại cũng chỉ có kiểu sinh viên xuất sắc như Bách Đông Thanh mới có thể làm việc và nghỉ ngơi có quy luật đến vậy.

Một ngày chạng vạng tốt, Hứa Húc và Trình Phóng đi ăn cơm tối từ bên ngoài giờ mới trở về, vừa đúng lúc nhìn thấy Bách Đông Thanh xách theo bốn bình thủy đựng nước nóng quay về ký túc xá.

Trình Phóng đứng cách xa mấy mét chào hỏi với anh: “*Lão tam! Lát nữa buổi tối cậu phải đi làm bán thời gian đúng không?*”

Bách Đông Thanh đi tới, gật đầu: “*Ừ.*”

“*Vậy lúc cậu về, thuận tiện ghé tiệm thuốc mua giùm tờ hộp kẹo ngậm nhé, loại tờ thường ăn đấy, về rồi trả tiền cho cậu.*”

“*Ừ được.*” Bách Đông Thanh khẽ mỉm cười đáp lại, lúc đi ngang qua, nhìn về phía Hứa Húc đang bị Trình Phóng nắm tay gật gật đầu xem như chào hỏi.

Đi được một lát, Hứa Húc nhìn không được mà lắc lắc cánh tay Trình Phóng rồi thả ra: “*Lần nào em cũng nhìn thấy Bách học trưởng đi lấy nước, đều là mang theo một lần mấy bình, là lấy giúp các anh sao?*”

Bạn cùng phòng giúp mang com lấy nước cũng chẳng có gì là lạ, mấy người bạn cùng phòng ký túc xá của Hứa Húc cũng thường làm chuyện này, nhưng cho tới bây giờ vẫn là thay phiên nhau, tuyệt đối không để một người làm. Mà khoảng chừng hai tháng nay, từ đó đến nay Hứa Húc vẫn không thấy Trình Phóng đi lấy nước nóng lần nào, thế mà đã đề nghị giúp mình mấy lần rồi.

Trình Phóng nghe cô hỏi, gật đầu nói: “*Đúng vậy! Dù sao mỗi ngày cậu ấy đi nhà ăn ăn cơm này nọ xong đều muốn đi lấy nước nóng, thuận tiện lấy giùm bọn anh luôn, đỡ cho những người lười đi nhà ăn như bọn anh phải đi vòng một chuyến.*”

“*Các anh là có ý tốt sao?*” Hứa Húc có chút im lặng.

Trình Phóng cười cười nhìn cô một cái, không để ý lắm mà nói: “*Cái này có gì đâu mà phải ngại chứ, em nghĩ rằng nam sinh cũng giống như nữ sinh bọn em tính toán từng li từng tí sao. Lão tam của bọn anh rất tốt, đều là cậu ấy chủ động làm giúp bọn anh.*”

Hứa Húc bĩu môi: “*Vừa nãy đi nhà thuốc không phải là anh nhờ người ta giúp sao?*”

Trình Phóng nói: “*Đây không phải là tiện đường sao?*” Anh hít vào một hơi chắc chắn hai tiếng, nghiêng đầu nhìn cô, cười nói, “*Anh nói này bạn học Tiểu Hứa, em nghĩ bọn anh là loại người nào thế? Người xấu bắt nạt bạn học sao?*”

Hứa Húc nói: “*Em chỉ là cảm thấy bọn anh như thế này không được tốt lắm.*”

Trình Phóng cười: “*Cái gì mà không lắm chứ? Quan hệ trong ký túc xá của bọn anh tốt lắm! Dù sao lão tam cũng không có người yêu, không giống bọn anh phải đi theo làm chân sai vặt cho bạn gái, giúp anh em chia sẻ vài việc vặt vãnh cũng chỉ là tiện tay mà thôi.*”

“*Vì sao anh ấy lại không có bạn gái?*” Hứa húc vô thức hỏi.

Trình Phóng nói: “*Cậu ấy hiện giờ phải vừa học vừa kiếm tiền nuôi sống bản thân, làm sao có thể yêu ai chứ? Chính cậu ấy cũng đã nói sau khi có việc làm ổn định rồi mới có thể cân nhắc đến những chuyện khác.*”

Hứa Húc nhớ tới lần trước tụ tập có nói qua, ba mẹ Bách Đông Thanh đều mất sớm, đã một thân một mình sinh sống nhiều năm.

Trình Phóng xoa nhẹ đầu cô: “*Yên tâm đi, bạn trai của em tuyệt đối không phải là loại nam sinh bắt nạt bạn cùng phòng đâu.*”

Hứa Húc không hiểu rõ Bách Đông Thanh cho lắm, nhưng nghĩ tới lần ăn cơm trước đó, mấy người Trình Phóng nói chuyện của anh, cùng với lần kia nhìn thấy anh bế người mãi nghệ lên xe, đoán chừng có khả năng là một nam sinh thiện lương thật thà. Có lẽ nam sinh quá thức không quá so đo mấy việc vặt vãnh nhỏ bé như thế này.

Thế là cũng không để tâm đến chuyện này nữa.

Chuyện tình cảm của Hứa Húc và Trình Phóng dần trở nên hoà hợp và tốt đẹp hơn, mặc dù có lẽ vẫn còn chưa hiểu được chân lý niên kỷ của tình yêu, nhưng ai cũng không thể phủ nhận đây chính là tình yêu, là suối nguồn của sự vui vẻ ở cả lứa tuổi này.

Đến tháng mười hai, thành phố liền chính thức bước vào mùa đông rét mướt, ký túc xá không có lò sưởi, nói lời tạm biệt với ổ chăn vào mỗi buổi sáng liền trở thành một việc làm có độ khó rất cao, nhất là cuối tuần, chưa đến mười giờ Hứa Húc chắc chắn sẽ không dậy nổi.

Ngày hôm đó chỉ mới hơn chín giờ sáng, cô nhận điện thoại của Trình Phóng gọi tới. Còn chưa đợi đối phương lên tiếng, Hứa Húc đã khàn khàn cười nói: “*Hôm nay anh dậy sớm vậy?*”

Bình thường vào cuối tuần, cuộc gọi đầu tiên của Trình Phóng thường thường là vào mười một giờ, bởi vì lúc này anh mới có thể rời giường.

Nam sinh đầu dây bên kia thờ dài nói: “*Hôm nay không phải là Ngày quốc tế tình nguyện gì sao? Phụ đạo viên của bọn anh đem mấy nam sinh trong ký túc xá đi làm lao động công ích, phòng ký túc xá của bọn anh bị phân đến cầu vượt Tây Môn dọn dẹp giấy rác quảng cáo. Giữa mùa đông thật sự là muốn chết mà!*”

Hứa Húc cảm thấy có chút hà hê cười to: “*Một ngày đầy ý nghĩa đấy! Được thôi, đợi lát nữa em đến thăm chỗ anh làm việc.*”

“*Thôi đi, lạnh muốn chết, đợi anh xong việc rồi sẽ gọi điện thoại cho em, chúng ta đi ăn được không?*”

Hứa Húc ừ một tiếng, hai người lại nói đùa vài câu, rồi mới cúp điện thoại.

Nói thì nói vậy, nhưng vì sức mạnh của tình yêu, để sau khi cô cúp điện thoại, cố gắng chui ra khỏi ổ chăn ấm áp, sau khi rửa mặt thay đồ xong trực tiếp đi ra phía cầu vượt Tây Môn tìm Trình Phóng.

Cầu vượt hình chữ thập ở Tây Môn dài phải mấy chục mét, rất thu hút những miếng dán quảng cáo, từ bậc thang cho đến mặt cầu rồi đến lan can, lâu ngày bị các loại quảng cáo của những cô gái nhỏ bao phủ, muốn dọn dẹp sạch sẽ thật không phải là một nhiệm vụ đơn giản.

Bởi vì đang là buổi sáng mùa đông, lúc này rất ít người đi trên đường, chỉ có vài bóng người thưa thớt. Hứa Húc chạy lên cầu vượt, xa xa đã nhìn thấy na sinh đang ngồi xổm trên mặt đất làm việc. Cô nhận ra đó là Bách Đông Thanh, mà mấy người Trình Phóng lại không thấy đâu.

Cô nghi ngờ đi qua, hỏi: “*Học trưởng, Trình Phóng đâu ạ?*”

Bách Đông Thanh hẳn là đang quá chú tâm vào công việc, đột nhiên bị một giọng nói chen ngang dọa đến mức khựng tay lại một chút, ngẩng đầu nhìn thấy người đến là Hứa Húc, nhìn về phía cô khẽ cười cười, nói: “*Bọn họ mặc ít quá, lạnh không chịu được, đang đi mua đồ nóng uống rồi.*”

Hôm nay nhiệt độ không khí vốn đã thấp, cầu vượt trên cao càng có gió lạnh từ bốn phương tám hướng thổi tới, Hứa Húc mới đứng đó có một chút mà đã run lên, có thể cảm giác được gió lạnh thấu xương. Cô cúi đầu nhìn áo khoác cũ kỹ đơn bạc trên người Bách Đông Thanh, nhin không được hỏi: “*Sao anh không đi cùng bọn họ đi? Anh không lạnh à?*”

Bách Đông Thanh cúi đầu tiếp tục làm việc, không để ý lắm nói: “*Vẫn tốt!*”

Hứa Húc nghĩ nghĩ, ngồi xổm xuống bên cạnh anh rồi cầm lấy một cái xẻng nhỏ: “*Vậy em đợi Trình Phóng quay lại.*”

Bách Đông Thanh thấy việc cô làm, liền tục khuyên như: “*Anh làm là được rồi, chỗ này gió lớn, em đi qua cửa hàng bên kia đợi đi, Trình Phóng có tới anh sẽ nói cho cậu ấy biết.*”

“*Không có việc gì đâu! Em mặc nhiều áo, với lại hoạt động một lát sẽ ấm lên thôi.*” Hứa Húc dùng cái xẻng cạy cạy miếng quảng cáo hai lần, cười nói, “*Cũng rất thú vị đấy!*”

Bách Đông Thanh nhìn cô một chút, cũng không nói thêm gì nữa, lại tiếp tục cúi đầu xuống chuyên tâm làm việc.

Hứa Húc cạy được mấy miếng quảng cáo liền có chút nhàm chán, yên lặng quay đầu nhìn về phía nam sinh cách mình không đến hai mét, gió từ khe hở lan can thổi qua mặt anh, gương mặt cùng bờ môi anh trong gió lạnh có hơi tái nhợt khô khốc.

Anh hiển nhiên là bị lạnh.

Cô nghĩ nghĩ hỏi: “*Học trưởng, có phải là Trình Phóng thường xuyên để anh giúp anh ấy làm cái này làm cái kia không?*”

Bách Đông Thanh sững sốt một chút, quay đầu liếc nhìn cô, có chút mờ mịt lắc đầu: “*Không có đâu.*”

Hứa Húc nói: “*Em thường hay nhìn thấy anh lấy nước mang cơm giúp bọn họ.*”

Bách Đông Thanh dường như hiểu ra cong cong môi, cũng không để ý lắm nói: “*Chỉ là thuận tiện mà thôi, lấy một bình cũng là lấy, lấy bốn bình cũng là lấy. Máy người Trình Phóng cũng thường giúp đỡ anh.*”

“*Thật vậy sao?*” Đôi mắt Hứa Húc sáng lên, dịch gần hơn một bước về phía anh, “*Trình Phóng đã giúp anh cái gì?*”

Bách Đông Thanh nói: “*Rất nhiều, giới thiệu công việc bán thời gian cho anh này nọ.*”

Hứa Húc dù sao cũng không thân, cũng không tiện hỏi thêm chi tiết cụ thể, chỉ cười tủm tỉm nói: “*Thì ra là vậy!*”

Bách Đông Thanh gật đầu, ngẩng đầu nhìn cô một chút, cười nói: “*Trình Phóng là người rất tốt.*”

Bạn trai mình được người khác khen đương nhiên Hứa Húc rất vui vẻ, nhưng cũng không tiện biểu hiện lên mặt, chỉ giả bộ bình tĩnh ừ một tiếng, cũng không nói gì thêm, giống anh, tiếp tục yên lặng làm việc.

Nhưng mà người bạn trai rất tốt này, tính luôn cả hai người bạn cũng phòng của anh, để Hứa Húc ngồi xỏm trong gió lạnh cạy gỡ miếng dán quảng cáo cả hai mươi phút còn chưa thấy trở về.

Cô đợi đến mức không kiên nhẫn được nữa, lấy điện thoại di động ra gọi vào số của Trình Phóng. Không ai nghe máy.

Cô cúp điện thoại, chép chép miệng tức giận nói: “*Mua đồ uống nóng xong bị người ta đóng gói bắt cóc luôn sao? Đã lâu như vậy còn chưa quay lại?*”

“*Bằng không em đi vào cửa hàng đợi đi, cậu ấy trở về anh sẽ nói cho cậu ấy biết.*” Bách Đông Thanh nhìn cô một chút, nói.

Thật ra Hứa Húc cũng cảm thấy đứng đây đợi có hơi lạnh, nhưng nhìn lại một hàng miếng quảng cáo vẫn còn chưa được dọn, lại yên lặng đưa mắt nhìn nam sinh đang nghiêm túc làm việc, do dự một chút: “*Không có việc gì, em ở đây chờ là được rồi!*”

Coi như là đang giúp Trình Phóng làm việc tốt đi.

Thế là hơn nửa tiếng đồng hồ sau, người trên cầu vượt dần trở nên thưa thớt, một đôi nam nữ trẻ tuổi đang chuyên tâm làm việc trong gió rét.

Hứa Húc là dạng con gái hiếm khi ngưng miệng, nhưng dù sao cũng không quen thân với Bách Đông Thanh, cũng nhìn ra được vị học trưởng này không thích nói chuyện, cho nên muốn mở miệng nói chuyện phiếm cũng không biết bắt đầu nói từ đâu, sau khi liếc trộm nam sinh đang làm việc mấy lần, nhìn cái xèng nhỏ trong tay, nói: “*Học trưởng, miếng này cũng quá không gỡ ra được.*”

Bách Đông Thanh quay đầu, dờn mắt nhìn xuống cái xèng của cô, đi tới, dùng sức cạo miếng quảng cáo cứng đầu kia ra: “*Được rồi.*”

Sau đó, lại yên lặng đi lại chỗ cũ làm việc của mình.

“*Á!*” Hứa Húc mím mím môi

Bạn đang đọc truyện *Người Theo Dõi Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Cũng may sự im lặng kì lạ này cuối cùng cũng bị cắt ngang bởi một giọng nói vang lên từ đằng xa: “*Lão tam, trà buổi của cậu này. Á? Tiểu học muội cũng ở đây!*”

Người nói là Khương Nghị, mà Trình Phóng đang đi phía sau anh ta cũng vừa nhìn thấy Hứa Húc, cười hi hi chạy tới, ra về muốn ôm cô: “*Lãnh đạo thật sự đến thị sát công việc à?*”

Hứa Húc đẩy tay anh ra, ném cái xèng nhỏ về phía anh, mím cười nói: “*Anh đi mua thức uống nóng cũng rất nhanh đấy nhỉ?*”

Trình Phóng nhìn gương mặt cô bị gió thổi đến đỏ bừng, biết ngay là cô không phải chỉ vừa mới tới, anh đưa tay đỡ trán: “*... Trời có chút lạnh, ghé vào quán net ngồi một chút.*”

Hứa Húc bên ngoài cười nhưng trong không cười hỏi: “*Ngồi một chút mà ngay cả điện thoại cũng không nghe thấy à?*”

Trình Phóng lấy điện thoại di động từ trong túi áo khoác ra, nhìn thấy mấy cuộc gọi nhỡ, cười nói: “*... Lúc ngồi xuống liền đeo tai nghe vào, cho nên không nghe thấy.*”

Hứa Húc cười gượng hai tiếng: “*Sau khi đeo tai nghe vào thì thuận tiện chơi vài ván game luôn đúng không?*”

Trình Phóng cười tủm tỉm nói: “*Anh đã bảo em là đừng đến sao? Lạnh muốn chết rồi, nhìn xem cả gương mặt em đều đông lạnh đến đỏ bừng rồi.*” Vừa nói vừa định đưa tay xoa xoa mặt cô.

Hứa Húc né tránh, chỉ vào cái xèng nhỏ rơi trên mặt đất: “*Em và Bách học trưởng đã làm xong một nửa rồi, phần còn lại là của các anh.*”

Bách Đông Thanh đang cảm thức uống nóng mà Khương Nghị đưa cho tiếp lời: “*Không có gì đâu, chỗ này cũng không còn nhiều, tớ làm một chút là xong rồi, mấy cậu đi chơi đi!*”

Trình Phóng nhìn về phía Hứa Húc nháy nháy mắt.

Hứa Húc không nói không động, nghiêm mặt nói: “*Anh lo mà tranh thủ thời gian, chuyện của mình thì mình làm, cái gì cũng để người khác làm giúp anh, có biết xấu hổ hay không vậy?*”

Khương Nghị và Châu Sở Hà đứng một bên thấy Trình Phóng bị cô bạn gái nhỏ giáo huấn, hết sức vui vẻ. Trình Phóng lườm bọn họ một cái, cầm lấy cái xềng nói: “*Cười cái gì mà cười! Tranh thủ thời gian làm cho xong đi!*”

Khương Nghị vỗ vỗ vai Bách Đông Thanh: “*Thanh nhi, cậu nghỉ một lát đi, phần còn lại bọn tớ làm được rồi.*” Nói xong ngồi xổm xuống bên cạnh Trình Phóng nhỏ giọng trêu tức, “*Cậu trước đây đâu có như vậy, xem ra Tiểu học muội của chúng ta rất không giống người thường nha!*”

Trình Phóng quát: “*Nói nhảm!*”

Hứa Húc không nghe được hai người đó nói cái gì, vỗ vỗ tay dựa vào lan can bên cạnh, bộ dáng như bà địa chủ đang hối thúc công việc, thấy Bách Đông Thanh đã uống xong ly nước, lại muốn ngồi xổm xuống làm việc cùng với bọn họ, nhanh chóng tiến lên ngăn cản: “*Haizz! Học trưởng, anh đã dọn dẹp nhiều như vậy rồi, còn lại để bọn họ làm đi! Làm gì có chuyện làm năm phút lười biếng hai tiếng chứ, chuyện của mình thì phải tự mình làm.*”

Bách Đông Thanh còn chưa lên tiếng, Trình Phóng đã cười ha ha vỗ tay hai tiếng: “*Đối với lời phê bình của bạn học Hứa tiểu Húc, tớ nhất định phải sửa chữa lỗi lầm, phần còn lại ba đứa bọn tớ làm là được rồi, lão Tam cậu trở về đi!*” Nói xong lại quay về phía Hứa Húc nháy nháy mắt mấy cái liền, anh biết làm sai phải sửa như thế này, có phải là nên đến khen thưởng gì hay không?

Trình Phóng trời sinh là một cao thủ đồ con gái, cặp mắt đào hoa mang theo nhu tình nhìn về phía người ta chớp chớp, liền có thể làm cho người ta vui vẻ trong lòng. Hứa Húc đương nhiên cũng không thể chịu nổi mị lực của anh, đuôi mắt cong cong cười một tiếng, đi về phía trước ôm cậu thanh niên đẹp trai ngồi xổm trên mặt đất, dùng sức hôn một cái lên trán anh.

Khương Nghị và Tuần Sở Hà có ý che mắt la lớn thán thiết: “*Trời đã lạnh lắm rồi, bọn tớ đây không chỉ khổ công lao động, mà còn bị nhét thức ăn cho chó, có còn tình người hay không vậy!*”

Trình Phóng nói: “*Thôi đi, hai người cũng không phải là cậu độc thân!*”

Khương Nghị cười: “*Tớ đây không phải là yêu xa sao? Nước xa không cứu được lửa gần, không giống cậu và Tiểu học muội, ngày ngày đều có thể ở bên nhau.*” Vừa nói vừa cảm thán, “*Cứ như lão Tam thì tốt, một lòng cố gắng học tập, không màng thế sự, không gần nữ sắc.*”

Hứa Húc vốn dĩ là đang cười, đột nhiên nghe nói đến Bách Đông Thanh, vô ý thức liền nhìn sang cậu nam sinh đang đứng cách đó mấy bước.

Bách Đông Thanh bị người ta gọi tên mím môi cười nhẹ, trầm mặc không nói, trên mặt cũng không có vẻ gì không tự nhiên khi bị người khác đùa giỡn, hẳn là cảm giác được tầm mắt của cô, ngẩng đầu nhìn qua, đôi con ngươi sáng trong không một gợn sóng, chỉ có ý cười ôn hoà. Sau khi chạm phải ánh mắt của cô, chỉ dừng lại trong giây lát, rất nhanh liền dời đi.

Rốt cuộc Bách Đông Thanh cũng không rời đi trước, uống xong ly nước, liền cùng mọi người xúm lại làm việc, mấy người kia bao gồm cả Hứa Húc, khó tránh khỏi việc vừa làm vừa đùa giỡn, chỉ có một mình anh là tập trung nhất, chỉ thỉnh thoảng ừ một tiếng, hoặc là yên lặng cười một cái.

Làm xong việc, đã là giữa trưa rồi, Trình Phóng rộng rãi mời mọi người đến nhà hàng mới mở gần đó ăn cơm. Một đoàn người nhón nhón nháo nháo kéo nhau mà đi.

Bữa ăn đương nhiên là cười cười nói nói vui vẻ hoà thuận, Khương Nghị thấy Hứa Húc và Trình Phóng dính chặt lấy nhau, cố ý lôi kéo Tuần Sở Hà trêu đùa bọn họ, Hứa Húc cũng không hề ngại ngùng, tiếp nhận trò đùa của hai người, còn thoải mái hôn môi Trình Phóng trước mặt bọn họ. Nhưng mà mặc kệ mọi người ồn ào ầm ĩ ra sao, Bách Đông Thanh đều rất ít nói chuyện, chỉ yên lặng dùng cơm, nhìn mọi người cười cười.

Lúc sắp ăn xong, điện thoại di động của Trình Phóng đột nhiên vang lên, anh đưa mắt nhìn dây số đứng dậy cười nói: “*Các cậu tiếp tục đi, tớ đi nhận điện thoại một chút.*”

Khương Nghị trêu tức: “*Điện thoại gì mà phải ra ngoài nhận máy vậy, không phải là người đẹp nào gọi tới đấy chứ? Học muội em phải giám sát cho chặt vào đấy!*”

Hứa Húc quét ánh mắt sắc bén mà nhìn Trình Phóng, cười nói: “*Là người đẹp thật sao?*”

Trình Phóng trừng mắt nhìn Khương Nghị: “*Cái gì mà người đẹp nào chứ? Bạn trong Câu lạc bộ hùng biện tìm tớ nói chuyện cuộc thi! Cậu ăn nhiều thêm chút nữa đi, nhét đầy miệng cậu ấy.*” Nói xong nhìn về phía Hứa Húc nháy mắt mấy cái rồi đi ra ngoài đóng cửa lại.

Tầm mười phút trôi qua, tất cả mọi người đều đã ăn xong buông đũa xuống cả, Trình Phóng ra ngoài nghe điện thoại còn chưa quay trở lại, Hứa Húc cảm thấy kì lạ, đứng dậy mở cửa đi ra ngoài xem hành lang dài thăm thẳm trống không, làm gì có bóng dáng của Trình Phóng ở đây.

Cô quay trở lại vừa đi vừa lấy điện thoại ra, Trình Phóng đã gọi điện đến: “*Anh có chút việc gấp phải đi trước, đã thanh toán rồi, ăn xong em cứ trở về đi, không cần chờ anh.*”

Hứa Húc có chút không vui: “*Có việc gì gấp đến mức chưa nói lời nào đã chạy mất vậy.*”

“*Có người tới tìm anh, em về ký túc xá trước đi, anh xong việc sẽ gọi điện thoại cho em.*”

“*Được thôi.*”

Bởi vì Trình Phóng đã rời đi, Hứa Húc cũng không thể xem là quen thân với mấy người bạn cùng phòng của anh, cùng đi ra đến cổng lớn của nhà hàng, liền kiểm soát từ chối, không trở về cùng bọn họ, mà lại chuẩn bị một mình đi dạo lung tung ngoài đường phố.

Đi được một đoạn ngắn, cô chợt thấy góc rẽ phía trước có một thân ảnh quen thuộc, thế nhưng lại bị cây đại thụ cản trở, nhìn từ xa thì không được rõ lắm, đang định đi về phía trước xác nhận. Đã thấy thân ảnh kia lôi kéo một người con gái, cùng ngồi lên một chiếc xe nhỏ màu đỏ đang dừng bên đường.

Dù sao cũng đã hẹn họ lâu như vậy rồi, mặc dù thân ảnh từ phía sau đại thụ kia ngồi vào trong xe, chỉ có mấy giây, thế nhưng Hứa Húc vẫn nhận ra đó là Trình Phóng. Cô vội vàng chạy về phía trước muốn nhìn xem chuyện gì đang xảy ra, nhưng còn chưa kịp đến gần, một chiếc xe điện vội vã băng qua đường, gần như là sát vào người cô làm cô ngã xuống đất, người chạy xe điện biết rõ là đã đụng vào người khác, thế nhưng vẫn không dừng lại, trực tiếp gây chuyện xong bỏ trốn.

Hứa Húc ngã một phát, trong lúc chập vọt ngẩng đầu về phía trước gọi Trình Phóng, thế nhưng người đã ngồi vào trong xe, cũng không hề nghe thấy tiếng gọi này. Cô chỉ có thể tro mắt nhìn chiếc xe màu đỏ kia nhanh chóng chạy đi, biến mất ở góc rẽ.

Hứa Húc tức giận ngồi dậy từ dưới đất, nào biết từ dưới chân truyền đến một cổ đau nhức làm cô xém chút nữa ngã sấp xuống lần nữa, mà vốn dĩ không ngã sấp xuống là do – có người đỡ cô.

Hứa Húc quay đầu, nhìn thấy Bách Đông Thanh không biết từ đâu xuất hiện: “*Anh còn chưa đi sao?*”

Bách Đông Thanh nói: “*Anh đi lấy xe đạp đi qua Starbucks bên này làm.*” Anh cúi đầu nhìn xuống chân cô, “*Em không sao chứ?*”

Hứa Húc nhắc cổ chân cố gắng xoay một vòng, cắn răng mà nói: “*Chân bị trật khớp rồi.*”

Bách Đông Thanh nhủ mảy, đột nhiên ngồi xổm xuống, đẩy ống quần jeans của cô lên, thăm dò nhìn nhin vào mắt cá chân của cô, anh đưa tay ấn ướng, vừa đúng ấn phải chỗ đau, Hứa Húc đau đến mức hít sâu vào một hơi khí lạnh.

Bách Đông Thanh ngẩng đầu nhìn cô: “*Chắc là bị trật rồi, không phải chuyện gì lớn, xoa chút thuốc là được rồi.*” Lại đứng thẳng ngẩng lên hỏi, “*Kỳ túc xá của em có thuốc không?*”

Hứa Húc lắc đầu.

“*Như vậy đi, em chờ ở đây một chút, đằng trước có một tiệm thuốc, anh đi mua thuốc giúp em, rồi đưa em về ký túc xá.*”

Hứa Húc bị anh đỡ cánh tay đi về phía bên cạnh, đau đến mức vừa hít sâu vừa nói: “*Cám ơn anh nha học trưởng!*”

Bách Đông Thanh cười cười nói: “*Không có việc gì đâu.*”

Hứa Húc ngồi trên chiếc xe đạp cũ của anh dựng ở bên đường, nhìn anh chuẩn bị xoay người đi mua thuốc, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó gọi giật anh lại: “*Đợi đã đợi đã! Để em đưa tiền cho anh!*”

Nói xong liền lấy tờ một trăm tệ ra đưa cho anh, Bách Đông Thanh sững sốt một chút, cầm lấy, chạy sang tiệm thuốc đằng trước. Qua cỡ hai phút, anh đã quay lại, đưa thuốc cùng tiền thối cho cô.

Hứa Húc cũng không cảm thấy có gì lạ, xoay người nhét vào trong túi: “*Thật sự là rất cám ơn anh.*”

Bách Đông Thanh cười lắc đầu: “*Không có việc gì, lần trước em còn giúp anh nhặt được thẻ sinh viên mà.*”

Hứa Húc không để ý lắm cười hi hi, nghĩ nghĩ lại nói: “*Đúng rồi, anh còn phải đi làm đúng không? Hay là để em gọi điện thoại cho Trình Phóng đến đón.*”

Cô lấy điện thoại đi động ra, gọi vào số của Trình Phóng, điện thoại gọi thông, nhưng mà reng được vài tiếng là bị tắt, thử mấy lần đều là như vậy.

Bách Đông Thanh thấy thế, liền nói: “*Không sao đâu, chỗ này cách ký túc xá chỉ có mấy phút, anh vẫn còn kịp.*”

Hứa Húc cất điện thoại, vừa oán thăm Trình Phóng, vừa ngẩng đầu nhìn anh: “*Vậy đành làm phiền anh vậy.*”

Rốt cuộc vẫn là chưa quen lắm, cô không có cách nào đối xử với anh như Trình Phóng, xem sự quan tâm nhiệt tình của anh cho là lẽ đương nhiên.

Bách Đông Thanh nhẹ mỉm cười, leo lên xe đạp, ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Hứa Húc cười hi hi ngồi lên ghế sau xe, bình thường ngồi xe đạp của bạn trai cô có thể thoải mái dựa lên lưng Trình Phóng ôm anh từ phía sau, nhưng mà nam sinh chờ mình lúc này, chỉ là một học trưởng cũng không được tính là quen thân, cô chỉ có thể cẩn thận từng lu từng tí nắm lấy vạt áo khoác của anh.

Anh đạp xe rất ổn định, thân người thẳng tắp, nghênh đón gió lạnh che chắn cho Hứa Húc ngồi ở đằng sau.

Lộ trình chỉ có mấy phút ngắn ngủi, gặp phải những vật chắn giảm tốc đột, khó tránh khỏi phải thắng gấp bị xóc nảy, tay Hứa Húc liền vô thức dịch lại gần eo anh. Mặc dù đang là mùa động, nhưng anh cũng không mặc nhiều lớp áo, cách lớp vải mỏng manh của chiếc áo khoác cũng có thể cảm nhận được vòng eo anh tuy gầy nhưng cứng rắn. Rõ ràng đều là nam sinh có vóc dáng cao gầy, Hứa Húc lại cảm thấy Bách Đông Thanh và Trình Phóng là hoàn toàn khác biệt, về phần khác biệt chỗ nào, thì cô không thể nói rõ được.

Rất nhanh đã tới dưới lầu ký túc xá, sau khi xe đạp dừng hẳn, Hứa Húc nhảy lò cò xuống xe, nói lời cám ơn với Bách Đông Thanh một lần nữa.

Bách Đông Thanh cười lắc đầu, thấp giọng dặn dò: “*Đúng rồi, thuốc kia em cứ thoa như hướng dẫn sử dụng là được, ấn ấn vào xoa bóp một chút đừng sợ đau. Trước đây anh chơi thể thao cũng bị trật nhiều lần, dùng cái này rất có hiệu quả, nhiều lắm là hai ba ngày liền không sao nữa.*”

Đây là lần đầu tiên Hứa Húc thấy anh nói một câu dài như vậy, gật gật đầu cười cười: “*Em biết rồi, cám ơn học trưởng.*”

Đợi đến khi chiếc xe đạp của anh quay đầu rồi đi, cô mới gọi điện thoại để Phùng Giai xuống lầu đón mình.

“*Cậu làm sao vậy? Không phải là đi tìm Trình Phóng sao? Sao lại bị trật chân? Hai người đánh nhau à?*” Phùng Giai đỡ cô, cẩn thận từng bước từng bước một đi lên lầu.

Hứa Húc đau đến nhe răng trợn mắt: “*Đẹp cậu đi! Là bị xe điện đụng phải, người gây họa sau đó chạy trốn mất rồi.*”

“*Không phải chứ? Thất đức như vậy!*”

Hứa Húc khoát khoát tay: “*Quên đi, cũng chỉ là trật chân một chút.*” Cô trầm mặt trong chốc lát, nhỏ giọng nói, “*Thế nhưng tớ cảm thấy Trình Phóng quả thực là có vấn đề.*”

“*Hà?*” Phùng Giai làm ra vẻ kinh ngạc, “*Ngoại tình à?*”

Khoé miệng Hứa Húc giật một cái: “*Không biết, dù sao tớ cũng đã nhìn thấy anh ấy và một người còn gái cùng lên một chiếc xe, lên lên lút lút.*”

“*Mơ nó! Chuyện này còn phải nói nữa à?*” Phùng Giai vỗ ngực một cái, “*Yên tâm đi, nếu anh ta thật sự ngoại tình, chị đây là thay cậu đi làm cho ra lẽ.*”

Về nịnh hót của cô bạn cùng phòng xinh đẹp đã làm Hứa Húc vui vẻ, cô nhếch miệng cười nói: “*Có câu nói này của cậu là đủ rồi!*”

Phùng Giai lại hỏi: “*Đúng rồi, người đưa cậu trở về là ai vậy?*”

Hứa Húc nói: “*Bạn cùng phòng với Trình Phóng.*”

“*Bạn cùng phòng tên gì?*”

“Bách Đông Thanh, cậu biết anh ấy sao?”

“Có nghe nói qua, là vị luôn đứng đầu của khối bọn họ đấy! Thế nhưng không biết mặt mũi ra sao. Dù sao cũng là kiểu học sinh ít tham gia hoạt động ngoại khoá, là kiểu nam sinh chỉ biết vùi đầu vào học tập, hẳn là sẽ an toàn hơn những người khác.”

“Là rất an toàn.” Hứa Húc nói xong mới ngộ ra được an toàn đây là ý gì, vội vàng hứ một tiếng, “Cái gì gọi là đáng về an toàn chứ? Đáng về người rất tốt có được chưa? Không tích cực là bởi vì phải đi làm bán thời gian, làm gì có nhiều thì giờ tham gia hoạt động ngoại khóa nữa chứ.”

Phùng Giai cười to: “Cậu gấp cái gì? Cậu quen thân với anh ấy à?”

Hứa Húc liếc mắt: “Tốt xấu gì người ta cũng lấy việc giúp người làm niềm vui đưa một người tàn tật như tớ về ký túc xá.”

Phùng Giai nháy mắt đùa cô: “Không phải là vị học trưởng học bá kia đối với bạn học Hứa của chúng ta có gì...”

Hứa Húc gất một cái, có chút bức bối nói: “Cậu đừng đó nói hươu nói vượn.”

Cô không phải là một cô gái khô khan không biết nói đùa, trên thực tế mấy người các cô thường nói những chuyện trên trời dưới đất đùa giỡn không giới hạn, nhưng khi nhân vật chính của trò đùa biến thành Bách Đông Thanh và mình, cô đã cảm thấy rất không thoải mái, thậm chí có một cảm giác phản cảm không thể nói được, dĩ nhiên không phải phản cảm vì đó là Bách Đông Thanh, mà là cảm thấy nam sinh như anh bị đem ra đùa bỡn, thật có chút làm nhục người ta.

- Hết Chương 9-

Bạn đang đọc truyện *Người Theo Dõi Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Điện thoại của Trình Phóng gọi tới đã là hai tiếng đồng hồ sau.

Nghe được Hứa Húc nói nhìn thấy mình và một người con gái cùng lên xe, còn vì vậy là bị xe điện chạy ngang đụng phải làm trật chân, anh vô cùng thành thật khai nhân cô gái đó là bạn gái cũ.

Chuyện Trình Phóng có bạn gái cũ, Hứa Húc đương nhiên có biết. Trên thực tế là một nhân vật phong vân trong trường học, cô không cần tự mình đi hỏi anh, thì cũng đã nghe được lịch sử tình trường trước đây của anh từ mấy câu chuyện bát quái, biết anh trong lúc học đại học, đã quen qua hai người bạn gái, người mà đã chia tay trước khi quen cô, là một hoa khôi của Khoa truyền thông.

Trình Phóng là kiểu nam sinh trẻ trung năng động, đừng nói là quen hai người bạn gái thời học đại học, chính là có nhiều hơn vài người cũng không có gì lạ. Hứa Húc đối với việc bạn gái cũ thật sự là không để trong lòng, chính cô không phải chỉ vừa nhập học đã yêu đương đấy sao?

Phải nói thêm, bạn gái cũ là học trưởng hoa khôi phong vân gì chứ, không phải chỉ một bữa cơm liền rơi vào trong tay cô đấy sao. Hi hi!

Thế nhưng lúc bạn gái cũ hoa khôi vốn dĩ đã rời trận lại đột ngột xuất hiện, còn làm Trình Phóng né tránh mình, làm mình bị xe điện quẹt phải, liền làm cô cảm thấy rất khó chịu.

Trình Phóng cũng thành thật, nói bạn gái cũ tìm anh là muốn tái hợp, anh để cô lại đi gặp mặt cô ta, là muốn triệt để đuổi cô ta đi, miễn cho cô ta âm hồn bất tán mà quấy rầy hai người. Về độ chân thật của thái độ thẳng thắn này cao bao nhiêu thì còn phải chờ kiểm chứng.

Vì chuyện này mà Hứa Húc đã ba ngày liên tục không thêm đề ý đến Trình Phóng, vừa đúng lúc bị trật chân trốn trong ký túc xá không đi học, Trình Phóng có muốn gặp mặt cô cũng không hề dễ, chỉ có thể ngày ngày đi theo làm tùy tùng lấy nước đưa cơm cho cô, đưa đến dưới lầu ký túc xá, lại nhờ bọn Phùng Giai mang lên.

Ba người bạn cùng phòng mấy ngày nay kiểm tra xong, đều nhất trí cho rằng biểu hiện của Trình Phóng rất đáng khen, đề nghị Hứa Húc xét xử nhẹ tay – Đương nhiên chủ yếu là do ba vị này đã bị lời ngon tiếng ngọt, nhận lấy đồ ăn vật này nọ của Trình Phóng đưa hối lộ.

Hứa Húc thật ra cũng không có ý định cứ như vậy mà chia tay, bị bạn gái cũ chọc tức liền chia tay thì quá là mất mặt.

Nhưng mà, cô vẫn còn chưa nghĩ ra làm cách nào tha thứ cho Trình Phóng, liền nhận được điện thoại của vị bạn gái cũ kia.

“Cậu đi thật à?” Phùng Giai nhìn cô bối hết tù quần áo để chọn lựa, cười hỏi.

Hứa Húc nói: “Đương nhiên, nếu không đi cô ta còn tưởng tớ sợ cô ta thì sao? Với lại tớ cũng muốn biết cô ta và Trình Phóng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tớ cũng không tin vào lời nói phiến diện của Trình Phóng thôi đâu.”

Phùng Giai nhìn cô một chút, vẫy tay về phía cô, kéo cái ghế ngồi xuống bên cạnh cô.

Hứa Húc nhìn cô nàng với anh mắt kỳ quái hỏi: “Làm gì đấy?”

“Cậu định cứ thế mà đi à? Tớ thế mà nghe nói bạn gái cũ của Trình Phóng là hoa khôi của Khoa truyền thông đấy.” Phùng Giai cười cười, “Tình địch gặp nhau, tốt xấu gì cậu cũng phải chung diện một chút đi chứ!”

Thật ra về ngoài của Hứa Húc rất khá, da trắng mắt to, cười lên mắt mày cong cong, nhìn rất dễ thương, là bộ dáng rất dễ làm người khác yêu thích. Chỉ là vừa mới lên đại học được có mấy tháng, vẫn còn nét ngây ngô của học sinh cấp ba, tóc đen thẳng cột đuôi ngựa, quần áo bình thường mang giày Converse, xưa nay không hề trang điểm, tính tình trẻ con cũng không phải là ít, một chút xiu nữ tính cũng không có.

Hứa Húc nghĩ nghĩ hôm đó nhìn thoáng qua, vị bạn gái cũ kia hình như là rất thời thượng. Cô cười hi hi tiến đến trước mặt Phùng Giai: “Vậy cậu làm cho tớ đi.”

Phùng Mỹ nhân đem bộ son phấn trang điểm thường ngày của mình ra, kéo cô ngồi xuống. Kê máy vẽ mặt, phấn lót son môi tân trang lại toàn bộ gương mặt. Xong xuôi, đã là hai mươi phút sau.

Không thể không thừa nhận, ba phần bẩm sinh bảy phần dựa vào trang điểm chính là chân lý, Hứa Húc từ trước đến nay là một cô gái rất tự tin vào bản thân, nhưng lúc này cũng không thể không cảm thấy cái món trang điểm tả giảo này quả thực lợi hại, nhìn vào trong gương đều không nữa xoay đi.

Phùng Giai nhìn bộ dáng tự luyện của cô gái nhỏ, cười nói: “*Đừng có tự luyện, chúc cậu ra trận chiến thắng. Nếu mà có đánh nhau thì tranh thủ gọi một cú điện thoại, chị đây đi cứu cậu.*”

Hứa Húc cười to: “*Chỗ này chính là sân nhà của tớ, tớ còn sợ cô ta hay sao? Với lại cô ta hẹn tớ ở Starbucks, không đến nổi đi đến chỗ này khóc lóc om sòm đấy nhì!*”

Phùng Giai gật đầu: “*Cũng đúng.*”

Thế là, Hứa Húc đã trang điểm xinh đẹp mang theo hùng tâm tráng chí đi đánh lui bạn gái cũ.

Bên trong Starbucks, Bách Đông Thanh đang làm việc bên trong quầy pha chế, thấy cô đi vào, nhìn về phía nở nụ cười chào hỏi. Hứa Húc cũng nhìn anh cười cười, nói một tiếng xin chào học trường, sau đó cũng không biết vì sao mà chợt dạ cúi đầu vội vàng đi vào trong.

Cũng may, Lương Lộ ngồi sâu bên trong, cách quầy thu ngân một khoảng khá xa.

Hứa Húc vốn là lòng tràn đầy tự tin mà đến, nhưng vừa nãy nhìn thấy Bách Đông Thanh không hiểu sao liền xui đi một chút, lúc ngồi xuống trước mặt Lương Lộ, lại xui thêm chút nữa. Bởi vì vị bạn gái cũ của Trình Phóng quả thực không phụ danh xưng hoa khôi Khoa truyền thông, không phải vì cô ta rất đẹp, mà là khí chất toàn thân ăn mặc giờ tay nhắc chân, so với những nữ sinh như cô, nhất là nữ sinh năm nhất, thật sự là hoàn toàn khác biệt. Cho dù bản thân đã trang điểm, so với Lương Lộ, vẫn còn lộ rõ đáng về học sinh. Cô thậm chí còn cảm thấy khí chất của Trình Phóng so với vị bạn gái cũ này còn có chút không xứng, dù sao Trình Phóng thoạt nhìn cũng chỉ là một cậu nam sinh đẹp trai.

Đương nhiên, Lương Lộ cũng như vậy mà nhìn Hứa Húc, cô ta nhẹ nhàng đánh giá từ trên xuống dưới, trên mặt lộ vẻ khinh miệt không thèm che giấu: “*Cô chính là Hứa Húc?*”

Thua người chứ không thua trận, Hứa Húc nghiêm mặt nói: “*Không sai! Chị tìm tôi có chuyện gì?*”

Lương Lộ cong môi cười cười: “*Nghe nói cô và Trình Phóng quen nhau ngày đầu tiên, anh ấy đã tỏ tình với cô?*”

Hứa Húc: “*Chuyện này thì có liên quan gì đến chị?*”

Lương Lộ tiếp tục nói: “*Cô cảm thấy anh ấy vì cái gì mà phải tỏ tình với cô? Có phải là đã cho mình xinh đẹp xuất chúng, làm cho anh ấy vừa thấy đã yêu?*”

Giọng nói của cô ta có ý mỉa mai rất rõ ràng cho Hứa Húc không khỏi nhũn mảy, cô kiềm chế sự bức bối trong lòng, không thèm đáp, ngược lại còn nói: “*Để tôi đoán một chút tại sao chị lại tới tìm tôi? Là bởi vì muốn quay lại với Trình Phóng, nhưng anh ấy không đồng ý, cho nên mới ra tay từ phía tôi, đúng không?*”

Tuổi của Lương Lộ cũng không lớn hơn cô là bao, sắc mặt hơi thay đổi một chút, vẻ mặt kiềm chế: “*Cô cho rằng Trình Phóng thật sự thích cô sao? Tôi nói thật cho cô biết, chúng tôi đã hẹn hò hai năm, lúc khai giảng bởi vì chút mâu thuẫn nhỏ nên bọn tôi mới hờn dỗi chia tay, anh ấy tìm cô cũng chỉ là để chọc tức tôi thôi.*”

Nếu nói Hứa Húc không tin những lời này là giả, lúc trước chỉ cần một bữa ăn khuya Trình Phóng đã tỏ tình với cô, mới đầu cô cũng tưởng là vừa gặp đã yêu, còn vì điều này mà dắc ý một thời gian dài, dù sao thì chính bản thân mình đối với Trình Phóng cũng có thể xem là vừa gặp đã yêu, nhìn qua thì thật sự quá phù hợp với những ảo tưởng của một thiếu nữ.

Nhưng nghĩ kỹ lại, Trình Phóng đã học năm ba đại học, đã gặp qua biết bao nhiêu kiểu con gái, không giống như mình mới từ dưới đáy giếng lên, làm sao có thể dễ dàng yêu từ cái nhìn đầu tiên như vậy, huống hồ đối tượng yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên còn là con ếch mới từ dưới giếng lên như cô.

Nhưng dù sao cũng đã hẹn họ hơn hai tháng, Trình Phóng đối xử với mình thế nào, cô có thể cảm giác được, cô không tin một nam sinh sẽ tùy tiện tìm một người bạn gái chỉ để chọc tức bạn gái cũ mà lại làm nhiều việc vì cô như vậy, dẫn cô đi chơi tặng quà cho cô để cô ra mắt bạn cùng phòng của anh, với lại điểm quan trọng là luôn bao dung tính tình nhỏ nhen của cô.

Mặc dù lời nói của Lương Lộ làm cô rất không thoải mái, nhưng cô vẫn cười nói: “*Thì sao? Chị cảm thấy nói với tôi những điều này thì tôi sẽ chia tay với anh ấy, để hai người tái hợp sao? Thành thật mà nói, chị cần gì phải lừa mình dối người, cho dù tôi có chia tay với anh ấy, Trình Phóng cũng sẽ không quay lại với chị đâu đúng không? Nếu không sao chị có thể chớ cùn rít giậu mà tới tìm tôi?*”

“*Cô ...*” Lương Lộ không ngờ mồm miệng con nhóc này lại sắc bén như thế, hết lần này đến lần khác đâm trúng nỗi đau của cô.

Lúc khai giảng cô ta hờn dỗi với Trình Phóng náo loạn đòi chia tay, anh dưới con nóng giận liền nói: “*Em có tin anh lập tức đi tìm người khác hay không hả?*” Cô ta cho là anh chỉ nói nhảm, không ngờ tới chỉ có mấy ngày, anh thật sự quen bạn gái mới. Cô ta nhờ người khác nghe ngóng, anh và cô bé kia mới quen nhau ngày đầu đã tiến đến hẹn hò, dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng biết là anh có ý chọc tức mình, trên thực tế anh cũng không hề phủ nhận trên điện thoại. Thế là từ đó về sau, anh cũng không gọi điện thoại cho cô ta, gọi cho anh anh cũng không nhận máy, sau này tìm tới anh, anh chỉ nói một câu chúng ta đã chia tay, sau này đừng tìm anh nữa, rồi cũng không thèm quay đầu lại liếc nhìn đi.

Lúc đó cô ta mới biết anh và cô bé kia là thật lòng.

Hứa Húc thấy cô ta trợn mắt nhìn mình, liền lấy điện thoại ra: “*Như vậy đi, tôi gọi Trình Phóng tới, để anh ấy nhìn xem chọn chị hay là chọn tôi?*”

Vừa nói xong liền bấm điện thoại, đầu dây bên kia nhận máy rất nhanh, giọng nói mừng rỡ của Trình Phóng truyền tới: “*Bảo bối, rốt cuộc em cũng chịu để ý đến anh rồi!*”

Giọng nói Hứa Húc lạnh lùng: “*Anh tranh thủ thời gian đến Starbucks đi, bạn gái cũ của anh đến khuyên em chia tay với anh kia!*”

Nói xong cũng không đợi người bên kia đáp lại, lập tức cúp điện thoại.

Lương Lộ tức đến mức mặt mày xanh mét, không ngờ tới cô sẽ chơi chiêu này, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “*Cô đừng quá đắc ý!*”

Hứa Húc lúc này thế mà rất tỉnh táo, nếu như Trình Phóng và vị bạn gái cũ này thật sự còn có vấn vương gì chưa dứt hay là chuyện gì đó không rõ ràng, cô ta sẽ không phản ứng như thế này. Nghĩ đến đây, cô bỗng nhiên thả lỏng, không thèm quan tâm dựa lên thành ghế, đợi Trình Phóng đến.

Lương Lộ hít một hơi thật sâu để bản thân mình tỉnh táo lại, liếc mắt nhìn thấy bộ quần áo vải cotton hàng nội địa tiêu chuẩn đang mặc trên người cô, mỉm cười nói: “*Cô biết gia cảnh của Trình Phóng không? Cô có biết tiền tiêu vặt mỗi tháng của anh ấy là bao nhiêu không? Cô biết sau khi anh ấy đủ tuổi trưởng thành, quà sinh nhật hằng năm là một con xe thể thao như không? Cô gái nhỏ à, cô bé lộ lem là một câu chuyện cổ tích, không tồn tại trong hiện thực đâu, yêu đương không môn đăng hộ đối là không thể lâu dài, một cô gái như cô chắc ngay cả chuyện phân biệt bằng hiệu xe thông dụng chắc cũng không biết, căn bản là không cùng một thế giới với Trình Phóng, cô không theo kịp anh ấy đâu.*”

Hứa Húc nhú nhú mày, nhìn về phía chiếc xe nhỏ màu đỏ bên ngoài cửa sổ, há há cảm hỏi: “*Porsche*?*”

*là một hãng xe xa xỉ được sản xuất ở Đức, có nhiều dòng xe SUVs, sport, sedan.... Giá rẻ nhất của một chiếc xe Porsche khoảng \$50,000. (Nguồn: sưu tầm)

Lương Lộ khinh miệt hừ một tiếng.

Hứa Húc cười tay: “*Nhà tôi đúng là không có loại xe này, chỉ có Mercedes-Benz S class** và Bentley*** thôi.*”

**là dòng xe 4 chỗ xa xỉ, thượng hạng của hãng xe Mercedes-Benz sản xuất ở Đức. Giá trung bình của một chiếc Mercedes-Benz S class vào khoảng \$90,000. (Nguồn: sưu tầm)

***là một hãng xe con của tập đoàn Volkswagen Group có trụ sở chính tại Vương quốc Anh, chuyên sản xuất dòng xe xa xỉ dành cho giới thượng lưu với giá thành không dưới \$100,000/chiếc. (Nguồn: sưu tầm)

Lương Lộ sững sờ, lập tức dùng giọng điệu mỉa mai hừ một tiếng.

Hứa Húc dựa vào thành ghế, cười nói: “*Nói chuyện yêu đương còn phải quan tâm bối cảnh gia đình, chẳng trách Trình Phóng chia tay với chị!*”

Lúc vừa mới ngồi xuống, cô nhìn thấy tướng mạo của vị bạn gái cũ này, vốn là có hơi sợ hãi. Nhưng hiện giờ nghe được những lời này, liền không thêm quan tâm đến người này nữa. Gia cảnh Trình Phóng giàu có toàn trường đều biết là sự thật, nhưng từ chuyện ăn xài nhiều hơn chi phí cho một sinh viên bình thường một chút, thật ra cũng không thể nói là anh tiêu xài hoang phí, anh không phải là người địa phương, cho nên cái gọi là xe thể thao thì chưa thấy anh lái qua bao giờ, mỗi ngày ở trường học chỉ cưỡi chiếc xe điện. Anh không chỉ một lần nữa đùa nửa thật nói qua với cô, bởi vì tương lai muốn làm Kiểm sát trưởng, cho nên lúc này phải đi đường lối quần chúng – mặc dù tác phong mỗi tháng ít nhất cũng phải hai ba đôi giày chơi bóng số lượng có hạn thật sự chẳng phải quần chúng cho lắm.

Nhưng nhìn lại mà nói, Trình Phóng quả thực không phải là người cùng đứng trên một con đường với vị bạn gái cũ đang ngồi trước mặt cô đây.

Cái nhìn chằm chằm của Hứa Húc đã triệt để chọc giận Lương Lộ, đột nhiên cảm lấy lý và phê trước mặt muốn tạt qua cô, nhưng mà ngay sau khi cầm được cái ly lên, cổ tay liền bị một bàn tay mạnh mẽ ghim lại.

Lương Lộ kinh ngạc ngẩn đầu, nhìn thấy nam sinh đứng bên cạnh, lập tức giận tái cả mặt nói: “*Bách Đông Thanh, cậu làm gì đấy?!*”

Sắc mặt Bách Đông Thanh trầm tĩnh, không nói một lời, tay kia duỗi ra cảm lấy lý và phê trong tay cô ta, động tác của anh nhìn có vẻ hơi hột, nhưng lực đạo kia làm cho Lương Lộ không thể nào phản kháng, chỉ có thể trơ mắt nhìn anh cảm lấy lý và phê ra khỏi tay mình, thậm chí một giọt cũng không hề đổ xuống, sau đó quay người đi ra chỗ khác.

Lương Lộ vốn là đang kìm nén lửa giận không có chỗ phát tác, nhìn thấy thế thờ hồn hên đứng lên, trong lúc nhất thời quên sạch hình tượng, lớn tiếng nói: “*Bách Đông Thanh, cậu trả lời cho tôi? Có tin tôi sẽ khiếu nại cậu hay không, để cho ông chủ của cậu đuổi cổ cậu đi!*”

Bách Đông Thanh đứng yên tại chỗ, quay đầu nhìn cô, vẻ mặt có hơi do dự, giọng nói vẫn bình tĩnh như cũ: “*Trừ khi cô cam đoan không tùy tiện tạt người khác nữa.*”

Lương Lộ nghiêm mặt, khinh miệt nói: “*Cậu lo làm việc của cậu, bớt lo chuyện của người khác đi! Tôi muốn làm gì thì loại người như cậu muốn quản cũng không quản nổi đâu!*”

Hứa Húc vốn dĩ còn đang ngồi yên tại chỗ chưa kịp phản ứng, nghe vậy lập tức đứng dậy, giọng tay cảm lấy lý và phê, không chút khách sáo tạt về phía người phụ nữ đang đắc ý vênh vào, tức giận nói: “*Chị cho rằng chị là ai? Dựa vào cái gì mà ăn nói với học trưởng như vậy?*”

- Hết Chương 10-

Spoil chương 11 tí :

“*Đó là bạn cùng phòng của cậu à?*” Trong quầy Starbucks, cô bạn đồng nghiệp nhìn thấy toàn bộ quá trình tán tỉnh của đôi tình nhân trẻ, thu tầm mắt lại cười cười, thấp giọng nói với Bách Đông Thanh đứng bên cạnh, “*Trai đẹp thật là sướng, bạn gái cũ và bạn gái hiện tại ai cũng đẹp như vậy, Bách Đông Thanh, cậu cảm thấy ai đẹp hơn ai?*”

Bách Đông Thanh đang cúi đầu pha cà phê cho khách liền ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài cánh cửa thủy tinh, hai bóng hình kia đã ôm nhau đi xa, rất nhanh liền không nhìn thấy nữa.

Anh khe khẽ run kên một cái, lại tiếp tục cúi đầu xuống, sau một lát mới trả lời câu hỏi của cô bạn mình: “*.... Bạn gái hiện tại đi.*”

Bạn đang đọc truyện *Người Theo Đuổi Ánh Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11

Sự việc xảy ra bất ngờ, không chỉ có Lương Lộ, mà ngay cả Bách Đông Thanh đang bùng cả phê cũng phải ngậm ngấn cả người, tiếp theo đó là quán cà phê vốn đang yên tĩnh trong giây lát trở nên lạnh ngắt nhờ tờ, có vài ba người khách hiếu kỳ nhìn qua bên này.

Vẫn là Bách Đông Thanh phản ứng mau lẹ, nhanh chóng rút mấy tờ giấy ăn từ bên cạnh. Lúc đang định tiến lên đưa cho Lương Lộ, thì bị Trình Phóng hốt ha hốt hải chạy vào cắt ngang.

“*Các người đang làm trò gì vậy?*” Tiếng thờ hồng học của Trình Phóng, phá vỡ sự yên tĩnh của cả một phòng.

Lương Lộ nhìn người vừa mới tới, trên mặt lập tức lộ ra vẻ tủi thân, cũng không thêm quen tâm sự chật vật trên mặt, vừa đi về phía anh vừa khóc lớn, nhưng mà lại bị Trình Phóng tránh đi, đưa tay ngăn cô ta lại: “*Đã xảy ra chuyện gì?*”

Anh nhú mày nhìn Lương Lộ trước mặt, lại nhìn về phía Hứa Húc đang ngồi tại chỗ tròn trĩnh mắt.

Lương Lộ cứ thế mà làm tới, ra vẻ đáng thương mà lên án: “*Bạn gái tốt của anh chính là người thế này đây hả?!*”

Hứa Húc vốn dĩ đang tự sướng mình đang có thể thượng phong thì mừng thầm, thế nhưng nhìn thấy Lương Lộ đối với Bách Đông Thanh đang giúp mình nói năng lỗ mãng, lập tức lửa giận liền bốc lên đến đầu, nóng lên liền bùng lý và phê mà tạt cô ta, thế mà còn chưa hết giận, nghe cô ta lên án, thì độc mồm độc miệng nói: “*Đối với loại người như chị thì không*

cần nói chuyện phải trái!”

“*Có!*” Lương Lộ cũng không phải là người yếu đuối gì, liền quay người muốn gây sự với Hứa Húc, lại bị Trình Phóng kịp thời giữ chặt.

“*Thôi đi Lương Lộ, chuyện của hai ta tôi đã nói rõ ràng với cô rồi, ai cho phép cô tìm đến Hứa Húc?*” Anh đưa tay đẩy cô ta ra, đi đến bên cạnh Hứa Húc, rút hai miếng khăn giấy ném vào khuôn mặt đầy cà phê kia.

Lương Lộ nhận lấy khăn giấy, không cam lòng chỉ vào Hứa Húc: “*Cô ta ...*”

Trình Phóng đã mất hết kiên nhẫn, kéo tay Hứa Húc ngắt lời cô ta: “*Em ấy là bạn gái của tôi, với lại tôi cũng đã nói rõ với cô rồi, sau này làm ơn đừng đến tìm tôi nữa, càng đừng tới làm phiền bạn gái tôi.*”

Lương Lộ vốn là đang rất chặt vật, lập tức mặt mày tái nhợt, mặc dù trước đó Trình Phóng đã từng nói những lời như vậy, nhưng cô ngàn vạn lần không nghĩ tới anh sẽ không nể mặt mình như vậy. Từ nhỏ cô ta đã được nhiều người cưng phụng, hạ mình cầu xin Trình Phóng quay lại đã là giới hạn của cô ta, nhưng thật sự không ngờ đối phương lại bạc tình như vậy.

Hình như là cảm giác được tất cả khách hàng trong quán cà phê đều đang nhìn về phía này, Lương Lộ chỉ cảm thấy vừa thẹn vừa giận, lau mặt qua loa, nhìn về phía Hứa Húc mỉm cười một cái: “*Cô cũng đừng vui mừng quá sớm, bạn trai của cô ngày trước lúc mướn phòng với tôi, cũng đã nói ngon nói ngọt dỗ dành tôi đấy.*”

Nói xong hừ một tiếng quay người nhanh chóng rời đi, bởi vì động tác quá vội mà, mà đụng phải Bách Đông Thanh đang bung cà phê đứng yên tại đó.

“*Tránh ra!*” Có lẽ là do tức giận không có chỗ phát tiết, cô ta hướng về phía anh quát lên một câu.

Bách Đông Thanh vẫn giữ bình tĩnh, chỉ thuận thế yên lặng tránh người sang một bên, thế nhưng lại là Hứa Húc không nhịn được mà nhún nhún mày.

Trình Phóng kéo tay Hứa Húc, cẩn thận từng li từng tí cười thấp giọng dỗ dành cô: “*Em xem! Anh thật sự không có làm chuyện xấu mà.*”

Bách Đông Thanh thấy Lương Lộ đi ra đến cửa, quay đầu nhìn hai người đang đứng nguyên tại chỗ, bụng lý cà phê trở về quầy thu ngân.

Hứa Húc trừng Trình Phóng một chút, đẩy tay anh ra, nổi giận đùng đùng nhanh chóng đi ra ngoài. Trình Phóng mau mau đuổi theo cô, đến cửa mới giữ chặt tay cô lại: “*Hứa Húc, rốt cuộc Lương Lộ đã nói gì với em? Em đừng có nghe cô ta nói hươu nói vượn.*”

Hứa Húc dừng bước rồi nhìn về phía anh, trầm trầm nói: “*Em hỏi anh, khi đó anh vì cái gì mà vừa mới quen anh liền tỏ tình?*”

Trình Phóng giật mình bật cười một tiếng: “*... Đương nhiên là đối với em vừa gặp đã yêu rồi.*”

Hứa Húc nhìn anh cười lạnh không thêm nói chuyện.

Trình Phóng làm ra bộ dáng đầu hàng: “*Được rồi, anh thừa nhận lúc ấy đúng là bởi vì hờn đối với Lương Lộ mới muốn tìm bạn gái mới. Nhưng con gái thích anh nhiều như vậy, anh vì sao hết lần này đến lần khác chỉ tìm tới em? Còn không là bởi vì lần đầu tiên gặp em liền có hảo cảm, lúc đó không hề cảm thấy đó là vừa gặp đã yêu, bây giờ nhìn lại không phải liền đúng như vậy sao? Với lại so với chuyện vừa gặp đã yêu nông cạn, chẳng lẽ không phải trải qua từng ngày chung đụng dần dần trở nên thật sự thích em thì không phải quan trọng hơn sao? Chúng ta ở bên nhau cũng đã hơn hai tháng rồi, anh không tin em không cảm giác được anh thích em đến thế nào.*”

Không thể không thừa nhận người dự thi hùng biện quả thực rất biết nói chuyện, ngữ khí chân thành có tình có lý, rõ ràng là đang biện hộ cho chính mình, lại phảng phất ý tứ giải thích cho lời nói của bản thân.

Hứa Húc quả nhiên là có chút bị thuyết phục, nhưng cô cũng không muốn bỏ qua cho anh dễ dàng như vậy được, trừng mắt liếc anh một cái, không nấn không nhậ mà nói: “*Những lời này anh với vị bạn gái cũ lúc mướn phòng cũng đã nói rất nhiều lần rồi phải không?*”

Trình Phóng ngượng ngùng sờ sờ mũi, không cần mặt mũi mà nói: “*Yêu đương mướn phòng không phải là chuyện rất bình thường sao? Nếu em muốn thì bây giờ chúng ta đi luôn?*”

“*Trình Phóng!*” Khuôn mặt nhỏ của Hứa Húc trở nên nghiêm nghị, nổi giận gầm lên một tiếng, đưa tay không ngừng đánh tới.

Trình Phóng cũng không tránh, để cô tùy ý đánh, đợi cô hả giận, mới vòng một tay ôm lấy cô: “*Được rồi! Muốn đánh thì anh chiều em cũng được thôi, nhưng mà bởi vì một người bạn gái cũ không quan trọng, anh oan còn hơn Thị Kính nữa là!*”

Hứa Húc gượng cười hai tiếng: “*Anh và người yêu cũ lúc yêu nhau không phải là rất quan trọng sao? Nam sinh đúng là lật mặt nhanh hơn lật sách! Em thế mà dám phải vết xe đổ.*”

Trình Phóng hôn lên trán cô một cái: “*Trước đây không phải là không hiểu chuyện nói nhảm sao? Em sao có thể giống vậy được chứ? Em thấy anh đối xử với em đặc biệt hơn à?*”

Hứa Húc hừ một tiếng, đẩy anh ra đi về phía trước, Trình Phóng lại mặt dày mày dạn sấp lại gần, lại đẩy ra, rồi lại sấp lại, đi xa thêm mấy mét, hai người rốt cuộc vẫn là cùng nhau sóng vai.

“*Đó là bạn cùng phòng của cậu à?*” Trong quầy Starbucks, cô bạn đồng nghiệp nhìn thấy toàn bộ quá trình tán tỉnh của đôi tình nhân trẻ, thu tầm mắt lại cười cười, thấp giọng nói với Bách Đông Thanh đứng bên cạnh, “*Trai đẹp thật là sướng, bạn gái cũ và bạn gái hiện tại ai cũng đẹp như vậy, Bách Đông Thanh, cậu cảm thấy ai đẹp hơn ai?*”

Bách Đông Thanh đang cúi đầu pha cà phê cho khách liền ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài cánh cửa thủy tinh, hai bóng hình kia đã ôm nhau đi xa, rất nhanh liền không nhìn thấy nữa.

Anh khe khẽ run kên một cái, lại tiếp tục cúi đầu xuống, sau một lát mới trả lời câu hỏi của cô bạn mình: “*.... Chắc là bạn gái hiện tại.*”

Cô bạn đồng nghiệp nhìn anh một cái, gật gật đầu cười trêu chọc: “*Thì ra Bách Đông Thanh thích kiểu con gái như vậy nha!*”

“*Không phải –*” Bách Đông Thanh vô thức phủ nhận, thế nhưng chẳng biết tại sao gương mặt lại bỗng nhiên có chút nóng lên.

Có lẽ là loại vấn đề này đối với anh mà nói thì quá xa lạ thôi, anh nghĩ.

Cũng may là có khách đến, cô bạn đồng nghiệp cũng không tiếp tục chủ đề này nữa.

Hứa Húc và Trình Phóng lại hoà thuận như lúc ban đầu, lần phong ba này tính ra cũng chỉ là thêm hương thêm vị cho đôi tình nhân mà thôi. Dù sao Hứa Húc cũng còn nhỏ tuổi, có rất

nhiều cô gái nhỏ có tật xấu trong lần yêu đương đầu tiên, thái độ cũng như sự dung túng của Trình Phóng làm cho cô bắt đầu đắm chìm trong sự đặc ý, dường như là có ý kiểm tra sự thật lòng cũng như giới hạn cuối cùng của bạn trai, thường xuyên kiểm soát cố tình gây sự một phen.

Phùng Giai bọn họ có đôi khi cũng không nhận được nhưng chiều trờ của cô. Nhưng cô lại không để tâm, Trình Phóng càng dung túng cô, cô càng thích trèo lên đầu lên cổ anh mà tạo uy. Đối với Trình Phóng mà nói, lúc thích một người, cô ấy làm cái gì cũng trở nên đáng yêu. Đến mức trong một khoảng thời gian rất dài, dưới lầu ký túc xá của nữ sinh Học viện Luật, thỉnh thoảng sẽ nhìn thấy hotboy của học viện, ra về đáng thương đứng dưới trời nắng hoặc là trong gió lạnh chờ đợi bạn gái hơn đôi đi xuống lầu, sau đó sẽ cầu xin tha thứ.

Hai người phò trương yêu đương, không thể nói là oanh oanh liệt liệt, nhưng mà cũng đến mức lên như điều gặp gió, người người đều biết. Trình Phóng rất giỏi việc dỗ dành, am hiểu lối sống phóng túng, làm cho cuộc sống đại học của Hứa Húc ngày càng muôn màu muôn vẻ, đối với con gái tuổi mới lớn này mà nói, tình yêu chỉ đơn giản là có được niềm vui.

Mọi chuyện đều tốt, chỉ thiếu phiền não.

Cô vẫn thường xuyên nhìn thấy Bách Đông Thanh, có đôi khi là trên đường từ nhà ăn đi đến phòng tắm, có đôi khi là buổi chiều đến Starbucks đọc sách, có khi là đi cùng Trình Phóng, có khi thì chỉ có một mình cô.

Mỗi lần đi Starbucks, ly cà phê của cô đều có một loại hoa văn khác nhau, mỗi hình dạng lần sau đều không giống lần trước, có đôi khi là hình lá cây, có khi thì là một con mèo, có bữa thì là đám mây, có bữa là sóng biển.

Giống như đúc, sinh động như thật.

Đến mức mỗi lần đi Starbucks, Hứa Húc bắt đầu có phần mong chờ khó hiểu đối với ly cà phê kia, có lúc không tự chủ được liền đứng tại quầy bar chực chờ nhìn chăm chăm động tác của Bách Đông Thanh, nhìn xem ly cà phê bình thường kia lại có thể nở hoa dưới tay anh.

Mà anh từ lúc bắt đầu đã hết sức chuyên chú, không nói một lời, hàng mi dài che chắn cảm xúc bên trong đôi mắt đen, cho đến khi làm xong cà phê đưa qua, thì mới ngẩng đầu, mỉm cười đưa ly cho cô.

Đông đi xuân tới, năm học đầu tiên rất nhanh đã đi qua được hơn phân nửa, rất nhanh đã là đầu mùa hè rồi.

Trước đó mấy ngày Trình Phóng đã nói với Hứa Húc phòng ký túc xá bọn họ sắp tổ chức sinh nhật cho Bách Đông Thanh, mời cô cùng tham gia. Hứa Húc đương nhiên là vui vẻ đồng ý, thế nhưng lại bác bỏ kế hoạch ăn tiệc một bữa của họ, mà lại đề nghị tổ chức một bữa tiệc nhỏ cho Bách Đông Thanh ngay trong ký túc xá. Mấy người Trình Phóng đều toàn quý lười, nhưng mà lời đề nghị của bạn gái thì đương nhiên sẽ không phản đối.

Sinh nhật là vào ngày thứ sáu, Bách Đông Thanh đã đoạt giải trong một cuộc thi, chiều hôm đó phải tham gia buổi lễ phát thưởng, buổi tối mới quay trở về ký túc xá. Nhân lúc anh không ở đó, Hứa Húc sang giúp đỡ Trình Phóng bọn họ trang hoàng ký túc xá.

“Đang đi lên rồi!” Lúc sắp chín giờ, Khương Nghị gọi điện thoại cho Bách Đông Thanh, xác định anh đã về đến dưới lầu, mới nhanh chóng từ ban công đi vào, “Nhanh nhanh nhanh! Tắt đèn!”

Bụp một tiếng! Phòng ký túc xá nam sinh vốn dĩ đang sáng sủa trở nên đen kịt trong nháy mắt.

Hai phút sau, tiếng gõ cửa vang lên, trong phòng im lặng nín thở không trả lời, Bách Đông Thanh ở ngoài cửa nhỏ giọng thăm thẳm: “Không ai ở trong phòng à?”

Sau đó lấy chìa khoá ra mở cửa, trong khoảnh khắc cửa vừa được đẩy ra, Khương Nghị đứng cạnh cửa nhanh chóng mở đèn, bóng bay đủ màu, đốt ngọn nến trên bánh sinh nhật, sau đó là Hứa Húc dẫn đầu hát bài hát chúc mừng sinh nhật, sự vui vẻ và náo nhiệt lấp đầy toàn bộ ký túc xá chỉ trong nháy mắt.

Bách Đông Thanh sững sờ đứng nguyên ở cửa ra vào, một lúc lâu sau cũng không kịp phản ứng.

Trình Phóng tươi cười bá vai anh: “Lão tam, sinh nhật vui vẻ! Vốn là muốn tổ chức theo lệ cũ, mọi người cùng nhau ăn cơm chúc mừng sinh nhật cậu, nhưng Tiểu Húc nói là muốn tổ chức tiệc sinh nhật cho cậu thì tốt hơn. Mấy cái đồ chơi xanh xanh đỏ đỏ trong phòng này, đều là do em ấy bày ra đấy, nếu mà cảm thấy trẻ con quá thì đừng có trách bọn tớ đấy nhé!”

Hứa Húc nghe răng trợn mắt đập anh một cước.

Bách Đông Thanh ngẩng đầu nhìn phòng ký túc xá, lại nhìn mấy người bạn cùng phòng của mình một chút, cuối cùng ánh mắt lại rơi vào khuôn mặt mỉm cười nhẹ nhàng của Hứa Húc.

Trong con người đen nhánh của anh, dường như có tia sáng lấp lánh, yểu hậu giống như là bị ai đó bóp chặt, một lúc lâu sau mới khàn giọng mở miệng: “Cảm ơn!”

- Hết Chương 11 -

Bạn đang đọc truyện *Người Theo Dõi Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 12

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trình Phóng đẩy Bách Đông Thanh đến trước bàn: “Cậu đừng có cảm động quá mà bật khóc đấy nhé, tranh thủ thời gian thôi nên cầu nguyện đi, cái bánh kem này vẫn là do đồng chí Hứa Húc tự mình đi chọn đấy!”

Bánh kem trang trí năm loại hoa quả tủa ra mùi hương ngọt lịm, bên trên bánh kem chỉ cắm một cây nến màu hồng phấn, đã đốt được một phần rồi, phía dưới còn viết chữ số đầy màu sắc, là số tuổi của anh – hai mươi mốt.

Cha mẹ vì cứu anh mà qua đời đã nhiều năm, mặc dù hằng năm đều sẽ có người gửi lời chúc mừng sinh nhật đến anh, nhưng thật ra anh đã sớm không còn ấn tượng. Thế nhưng mỗi năm đến ngày sinh nhật của mình, anh đều muốn tìm lại nhưng ký ức của bảy năm trước khi trải qua sinh nhật mười bốn tuổi năm ấy.

Bách Đông Thanh nhìn xem ánh nến nhảy múa trên chiếc bánh kem, một lúc lâu cũng không cử động, vẫn là Trình Phóng kim nén không được đẩy anh: “Nhanh nhanh lên chứ!”

Anh kịp phản ứng lại, nhắm chặt mắt cầu nguyện, sau đó thối tất ngọn nến. Nam sinh với nhau đương nhiên sẽ không tò mò anh đã ước nguyện cái gì, thật ra Khương Nghị và Châu Sở Hà đã ngập ngừng bánh kem từ lâu, thấy anh thối tất ngọn nến, liền chờ không nổi cầm lá đĩa giấy, la lối om sòm: “*Cắt bánh kem! Cắt bánh kem!*”

Bách Đông Thanh cười cười, cầm lấy dao nhựa cắt bánh kem, chia cho bọn họ mỗi người một miếng. Những người khác đã sớm bắt đầu ăn, đến cuối cùng anh mới cắt cho mình một miếng, cúi đầu xuống chậm rãi thưởng thức.

Anh thật ra không quá thích đồ ngọt, nhưng mà vị ngọt của kem bơ mềm mịn trộn lẫn với mùi hương thơm ngát của hoa quả, tan ra trong miệng trượt xuống cổ họng, hình như ngay cả tâm tình cũng mang theo một chút hương vị trong trẻo kia.

Khoẻ miệng anh không tự chủ được mà cong lên, vô thức ngẩng đầu, vừa đúng lúc đối diện với ánh mắt mang theo ý cười ngọt ngào của Hứa Húc. Hai chữ ngon lăm trong miệng anh còn chưa kịp nói ra, liền nhìn thấy khuôn mặt vốn dĩ đang tươi cười của cô đột nhiên biến đổi, đến khi anh kịp phản ứng lại, thì đã không kịp tránh nữa rồi, Trình Phóng và Khương nghị mỗi người cầm nửa miếng bánh kem lần lượt dính lên mặt anh.

Trò đùa ác đã thành công, hai người đắc ý chống nạnh cười to.

Chỉ là không kịp đắc ý quá ba giây, trên mặt hai người bị Hứa Húc bụp bụp hai lần thành hai đoá hoa. Đại công cáo thành làm cô gái nhỏ như rồng mây vỗ tay đắc ý.

Trình Phóng lau mặt kêu to: “*Con nhóc khôn nhà đại chợ này, em phản rồi!*”

Cũng may mỗi người cũng đã ăn một miếng bánh kem rồi, còn lại cũng không nhiều, ném mấy cái liền đã cạn hết cái bánh.

Mấy người nam sinh lúc này mới nhớ tới còn chưa đưa quà sinh nhật, Khương Nghị lúi từ dưới bàn lên một chồng sách thật dày, cao chắc cũng phải hơn một thước, anh ta cười vỗ vỗ: “*Thanh nhi, mấy anh đưa quà sinh nhật cho chú, nguyên bộ ôn tập cho kỳ thi tư pháp!*”

Kỳ thi tư pháp là vào sáu tháng cuối năm, phần lớn học sinh đã chuẩn bị từ sớm, học sinh có tiền thì sẽ đi đến những trung tâm luyện thi, nhưng Bách Đông Thanh là dạng học sinh xuất sắc vượt khó, đương nhiên là hoàn toàn dựa vào bản thân mình mà làm nên no cơm ấm áo.

Tư liệu ôn tập làm quá sinh nhật mặc dù có chút đơn giản, nhưng đối với anh mà nói thì không còn gì thích hợp bằng.

Anh cười cười: “*Cám ơn mọi người!*”

Trình Phóng nắm lấy vai anh, cười hi hi nói: “*Cậu chắc chắn thi thố sẽ không có vấn đề, chỉ là cậu đã kinh qua nhiều kỳ thi rồi, lúc bọn tớ ôn tập, còn phải nhờ cậu soạn đề cương đánh dấu trọng tâm cho bọn tớ đây!*”

Hứa Húc mắng: “*Trình Phóng, anh có thể có tư trọng chút không hả? Kỳ thi bình thường nhờ Bách học trưởng soạn đề ôn tập cho anh thì thôi đi, thi tư pháp mà còn muốn nhờ người ta, anh không phiền thì người ta cũng thấy phiền đấy chứ?*”

Trình Phóng cười lớn, lắc lắc bả vai của Bách Đông Thanh: “*Lão tam, cậu có phiền hay không?*”

Bách Đông Thanh cười lắc đầu, hình như là chợt nhớ tới chuyện gì đó, lấy ra con búp bê làm bằng tượng đất từ trong ba lô: “*Hôm nay hoạt động trao giải có phát quà lưu niệm, các cậu có ai muốn không? Có thể đem tặng cho người khác cũng được.*”

Khương Nghị đưa mắt nhìn nhìn, cười nói: “*Bạn gái của tớ rất thích búp bê, nhưng mà phải là búp bê SD* mới được, mấy cái nhỏ nhỏ này chắc không thích đâu.*”

*hình minh hoạ ở cuối chương

Châu Sở Hà nhún nhún vai: “*Nếu mà bạn gái tớ mà thích mấy cái đồ chơi nhỏ nhỏ này thì tốt quá, tớ cũng không cần thất lưng buộc bụng nhịn ăn nhịn mặc để mua son môi cho cô ấy.*”

Bách Đông Thanh có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu, cười nói: “*Hình như là không có gì đặc biệt.*”

“*Khoan khoan khoan khoan!*” Nhìn thấy anh định cất vào, Hứa Húc nhanh chóng ngăn lại, sau đó nhận lấy con búp bê làm bằng tượng đất kia, “*Sao anh lại không hỏi em? Em thích nè!*”

Trình Phóng liếc mắt: “*Anh nhìn thôi cũng biết em sẽ thích mấy cái đồ chơi nhỏ nhỏ này, em học bạn gái nhà người ta một chút, thích mấy cái cao sang hơn một chút được không? Túi xách nè son môi nè, nếu không thì figure này nọ cũng được. Bạn trai em cũng không phải là không mua nổi.*”

Hứa Húc cẩn thận từng li từng tí cầm lấy hai con búp bê làm bằng tượng đất, liếc mắt nhìn anh: “*Anh thì biết cái gì? Đây là thủ công mỹ nghệ truyền thống, di sản văn hoá phi vật thể, quý giá lắm đấy.*”

Ánh mắt Bách Đông Thanh lấp lánh, cười nói: “*Cũng không phải là rất quý giá, chỉ là một nhà tài trợ thủ công mỹ nghệ tặng thôi.*”

Hứa Húc đem tượng đất bỏ vào trong túi mình: “*Dù sao em cũng rất thích mấy cái này, trong nhà em còn cất giữ mấy thứ giấy cất gì gì đấy!*”

Trình Phóng khoanh tay trêu chọc: “*Thất kinh thất kinh, thì ra bạn học Hứa tiểu Húc là một nhà nghệ thuật nhân gian nha!*”

Hứa Húc đáp anh một cước, chợt nhớ tới mình còn chưa tặng quà, nhanh chóng lấy một cái hộp nhỏ dài từ trong túi ra đưa cho Bách Đông Thanh: “*Học trưởng, em cũng không biết anh thích gì, lần trước nhìn thấy anh chữ viết của anh trên cuốn sổ của Trình Phóng rất đẹp, nghĩ chắc là anh rất thích thư pháp, liền chọn mấy cây bút máy tặng anh, hi vọng anh thích.*”

Thần sắc Bách Đông Thanh trở nên quái lạ mà nhìn cô một chút, nhận lấy cái hộp, thấp giọng nói: “*Cám ơn!*”

Hứa Húc không để ý lắm đưa xong liền buông tay, nhìn thấy thời gian cũng không còn sớm nữa, không khách khí vỗ vỗ Trình Phóng: “*Em về kị tức xá!*”

Trình Phóng vội vàng xum xoe: “*Anh đưa em về.*”

Hứa Húc khoát khoát tay, vừa đi ra ngoài vừa nói: “*Không cần đâu, các anh tranh thủ thời gian dọn dẹp đi, thọ tinh* là lớn nhất, đừng có cái gì cũng để Bách học trưởng tự mình làm.*”

*người được tổ chức tiệc sinh nhật.

Trình Phóng liên tục nói ừ, nhưng đêm đó ai thu dọn phòng ký túc xá bữa bãi, thì không cần nói cũng biết.

*

Sau bữa tiệc sinh nhật, Hứa Húc gặp lại Bách Đông Thanh, đã là chuyện của một tuần sau. Xế chiều hôm nay sau khi học xong, đang định về ký túc xá, cô đột nhiên nhận được điện thoại của ba, nói là có công việc đi qua bên đây vừa đúng lúc đi ngang trường học, tranh thủ đến thăm cô một chút rồi đi.

Hứa Húc hỏi ông đang ở đây, vừa đúng lúc ở ngoài cửa Đông, thì nói ông đến Starbucks ngồi chờ, còn mình thì vội vàng chạy tới.

Hứa ba ngồi cách cửa không xa, Hứa Húc vừa mới bước vào liền nhìn thấy, cười cười vẫy tay về phía ông, sau đó đi đến trước quầy thu ngân, nhìn về phía Bách Đông Thanh đang làm việc cười tủm tỉm nói: *“Học trường, một ly Latte, một ly Americano.”*

Bách Đông Thanh cười gật đầu, nhìn cô nói xong lại nhìn về phía người đàn ông trung niên đang ngồi phía sau, có vẻ đang vội, nhanh chóng nói: *“Em đi ngồi đi, anh làm xong cà phê rồi đưa ra.”*

Hứa Húc sốt ruột là bởi vì ba cô đang gấp, nghe anh nói như vậy, cảm kích nói tiếng cảm ơn, rồi đi tới ngồi xuống chỗ Hứa ba.

“Ba! Sao ba tới đây thăm con mà không báo trước một tiếng, còn vội vàng như vậy nữa? Một chút thành ý cũng không có.” Sau khi ngồi xuống, Hứa Húc giả bộ sáng giọng với ba ba nhà mình.

Hứa ba hơn bốn mươi tuổi, khí khái hiên ngang, bầm sinh đã có thần thái nghiêm nghị, nhưng mà đối mặt với con gái ba tháng trời chưa gặp mặt, nét nghiêm túc trên mặt cũng dịu đi phần nào, đầu mày khoé mắt đều là ý cười hiền hoà: *“Khoảng thời gian này bận rộn quá, lát nữa còn phải đi một buổi xã giao nữa!”* Dừng một chút, vừa học ngữ khí của cô vừa giả bộ phàn nàn nói, *“Con còn nói ba à! Chính con cũng không phải mấy tháng rồi không về nhà sao, mẹ con còn đang nghỉ ngơi con có bạn trai rồi quên luôn đường về hay không!”*

Cha mẹ coi mở, Hứa Húc yêu đương không được bao lâu đã nói cho bọn họ nghe, nhưng ba cô cứ thế mà nói thẳng ngay mặt cô như vậy, cô ít nhiều cũng có chút thẹn thùng: *“Dĩ nhiên là không phải, chỉ là bận rộn nhiều việc, ngoài đi học còn phải tham gia hoạt động của câu lạc bộ nữa.”*

Ngoài miệng thì nói như vậy, trong lòng lại cảm thấy có lỗi, bởi vì điểm số của học kỳ này thật sự là không quá dễ coi. Phần lớn thời gian là cô tham gia hoạt động ngoại khoá, vài tiếng ít ỏi còn lại đúng là cùng Trình Phóng sống vui vẻ phóng túng.

Hứa ba cũng không thêm vạch trần, cười ha ha cầm lấy hai cái túi từ cái ghế bên cạnh: *“Đây là điểm tâm mẹ con làm cho con, đưa cho ba mang tới, con cầm đi chia cho các bạn ăn chung với.”*

Hứa Húc cười hi hi nhận lấy cái túi, mở ra nhìn vào bên trong: *“Woah, đều là món con thích ăn.”*

Lúc này, Bách Đông Thanh bụng hai ly cà phê đi tới, đặt trước mặt hai người: *“Cà phê xong rồi.”*

Hứa Húc ngẩng đầu nhìn anh, cười nói: *“Cảm ơn học trường!”*

Bách Đông Thanh cười lắc đầu.

Hứa ba ồ lên một tiếng, đưa mắt nhìn Bách Đông Thanh, thuận miệng hỏi con gái: *“Bạn học của con à?”*

Hứa Húc nói: *“Là học trường của khoa chúng con, làm thêm ở đây, tạo hình cà phê rất khéo tay.”* Nói xong chỉ chỉ về phía ly cà phê có hình cây lúa trước mặt mình, có hơi kiêu ngạo mà giới thiệu, *“Thành tích học tập của học trường cũng rất tốt, lần nào cũng đứng nhất khối hết đấy.”*

Hứa ba cười nhìn về phía Bách Đông Thanh, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng gật gật đầu: *“Thời buổi bây giờ người trẻ cố gắng như vậy không nhiều lắm, mong là Hứa Húc nhà chúng ta noi gương đàn anh cô gắng chăm chỉ học tập.”*

“Chú quá khen rồi, không đến nỗi khoa trương như Hứa Húc nói đâu.” Sắc mặt Bách Đông Thanh hơi thẹn thùng mà đỏ lên, *“Hai người từ từ uống, cháu đi làm việc đây.”*

Hứa Húc gật gật đầu, quay đầu đưa mắt nhìn anh đã đi vào chỗ quầy thu ngân, lại mới quay đầu sang Hứa ba nhỏ giọng nói: *“Vị học trường này thật sự rất lợi hại, vội lại còn là người rất tốt.”*

Hứa ba hơi nhú nhú: *“Đã nhìn ra rồi.”* Dừng lại một chút lại nói, *“Đúng rồi, sao con không dẫn bạn trai con đến đây cho ba gặp thử xem?”*

Hứa Húc nhếch miệng: *“Chỉ là yêu nhau còn chưa tính đến chuyện kết hôn, gặp ba mẹ làm gì chứ, ba đừng có hù dọa người ta chạy mất.”*

Hứa ba cười khẽ lắc đầu, bụng ly cà phê lên uống hai ngụm, lấy lại dáng vẻ nghiêm nghị nói: *“Con cũng biết là chỉ yêu nhau chứ không phải kết hôn, ba mẹ từ trước đến giờ không phản đối chuyện này, nhưng con là con gái việc gì cũng phải có chừng mực, nếu không người chịu tổn thương cũng chỉ là mình mà thôi.”*

Hứa Húc hiểu rõ ý của ông, bên tai không khỏi có chút nóng lên, vừa buồn bực vừa xấu hổ lắm bậm: *“Haizz con biết rồi!”*

Hứa ba nhìn con gái, trong lòng cảm thán, không nói không rằng đưa con gái bé nhỏ đã lớn đến như vậy rồi. Ông lại uống thêm mấy hớp cà phê, đưa tay nhìn xuống đồng hồ: *“Ba phải đi rồi! Con không bận gì thì nhớ gọi điện thoại cho mẹ con đi.”*

“Con biết rồi! Ba cũng đừng có lúc nào cũng bận rộn như vậy nữa, có thời gian rảnh thì cùng mẹ trải qua thế giới của hai người đi, xin nghỉ phép đi du lịch đâu đó.” Hứa Húc cầm cái túi trong tay, đứng dậy tiễn ông.

Hứa ba cười khò: *“Ba cũng muốn lắm chứ, nhưng bây giờ thật sự là thân bất do kỷ, đợi thêm mấy năm nữa rồi tính.”*

Hứa Húc bĩu môi: *“Nhìn ba bây giờ loay hoay không biết thành cái dạng gì rồi, nghĩ lại còn không bằng lúc con còn bé ba theo quân được mấy năm, lúc đó cho dù là có bận rộn, nhưng ít nhất thời gian rảnh vẫn thuộc về mình.”*

Hứa ba cười khò: *“Được rồi được rồi, con nít ranh như con ấy, cũng đừng có quá quan tâm chuyện người lớn, cũng đừng có quá ham chơi, điểm số cũng phải coi được một chút, nhìn theo học trường của con mà học tập kìa.”*

Nói xong chỉ chỉ về phía Bách Đông Thanh đang đứng trong quầy pha chế.

“*Biết mà.*” Hứa Húc nhìn về phía Bách Đông Thanh cười cười, hình như chợt nhớ tới cái gì đó, từ trong túi bên cạnh lấy ra một cái hộp nhỏ đưa cho anh, “*Học trưởng, đây là phù dung cao mẹ em làm, anh nếm thử xem.*”

Còn không đợi Bách Đông Thanh kịp phản ứng, Hứa Húc đã đặt cái hộp lên mặt bàn, vẫy vẫy tay về phía anh, cười hi hi kéo Hứa ba ra cửa.

Bách Đông Thanh hoàn hồn, cầm lấy hộp bánh ngọt, cúi đầu xuống yên lặng nhìn xem.

Cho tới khi cậu bạn đồng nghiệp gọi một tiếng anh mới hoàn hồn trở lại.

“*Sao đấy?*” Bách Đông Thanh không hiểu sao lại giật mình, quay đầu hỏi cậu ta.

Cậu bạn đồng nghiệp hất cằm về phía cửa, thấp giọng nói: “*Mercedes-Benz S Class, học muội này của cậu thì ra là một phú nhị đại nha, thường ngày nhìn không ra đấy. Còn phải nói, hình như có vẻ rất khiêm tốn, thế nhưng sinh viên có thể thường xuyên đến đây uống cà phê, quả thực là không có khả năng là con cái của gia đình làm công ăn lương.*”

Một ly cà phê hai mươi ba mươi tệ, đối với dân đi làm mà nói là bình thường, nhưng đối với đa số học sinh thì quả thật có chút xa xỉ.

Bách Đông Thanh hơi híp mắt nhìn về phía bên ngoài cửa thủy tinh, Hứa Húc đang đứng bên đường tiễn ba mình lên xe. Một người đàn ông có vẻ là tài xế, một mực cung kính mở cửa ghế sau cho Hứa ba.

Cho dù là đối với người không mấy hiểu biết về xe như anh, cũng nhìn ra được chiếc xe màu đen kia có giá trị không nhỏ.

Sau khi Hứa ba ngồi lên xe, cười cười đưa tay ra ngoài cửa sổ nói tạm biệt với con gái, trong mắt đều là cưng chiều, dặn dò: “*Chăm sóc bản thân cho thật tốt, có chuyện gì phải nhanh chóng gọi điện thoại cho gia đình. Phải chung sống hoà thuận với các bạn học, không được đua đòi so sánh, không kiêu không ngạo, phải luôn luôn gìn giữ bản chất lương thiện từ trong tâm.*”

Mắt mày Hứa Húc cong cong cười đáng đứng thẳng tắp, chào theo tư thế quân đội với ba mình: “*Hiểu rõ! Chúc Hứa đoàn trưởng công việc thuận lợi!*”

*búp bê SD

Bạn đang đọc truyện *Người Theo Đuổi Ánh Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Lúc Bách Đông Thanh kết thúc công việc quay về ký túc xá, thì đã mười giờ rồi. Anh đặt ba lô lên mặt bàn, ngón tay trong lúc lơ đãng lướt qua mặt vải của cái ba lô, quét phải góc cạnh của chiếc hộp giấy đựng điểm tâm kia.

Ngón tay anh khựng lại giữa không trung, kéo dây kéo của ba lô ra, nhìn đến cái hộp còn chưa được mở ra, run lên một trận, giống như chợt nhớ đến chuyện gì đó, kéo ngăn kéo của bàn học, lấy ra cây bút máy đang nằm im lặng trong chiếc hộp đựng bút cầu kỳ.

Cây bút máy làm bằng kim loại mới tinh truyền đến xúc cảm lạnh lẽo, nhưng lúc nắm trong tay, không hiểu sao lại nóng rực. Anh cúi đầu nhìn cây bút máy kia một chút, quay lại, vừa đúng lúc đụng phải Khương Nghị từ trên ghế đứng dậy chuẩn bị đi nhà vệ sinh.

“Lão đại, tớ mượn máy tính của cậu search một chút.” Anh mở miệng nói.

Khương Nghị kéo ghế ra, sàng khoái phát phát tay: “Cứ tự nhiên dùng đi!”

Ký túc xá có mấy người, chỉ có Bách Đông Thanh là không có máy tính, nhưng anh rất ít khi mượn dùng máy tính của bọn họ, nếu có việc cần dùng, đa số đều đi đến thư viện của trường học xài máy.

Anh đi đến trước bàn của Khương Nghị, mở trang web của máy tính lên, nhập nhãn hiệu cùng và mẫu bút vào thanh tìm kiếm, nhấn nút Enter, những tin tức có liên quan lập tức nhảy ra, đúng đầu chính là thông tin về giá cả.

Bách Đông Thanh đang cầm cây bút máy, nhìn vào website có hiện thị bảng giá, hít vào một ngụm khí lạnh.

Một cây bút máy mấy trăm tệ đối với một gia đình lái Mercedes-Benz S Class mà nói thì không đáng là bao, nhưng đối với anh thì thật sự là quá quý giá, huống chi đây là món quà sinh nhật từ một cô gái không có bất kỳ quan hệ nào với anh.

Anh đột nhiên cảm giác được sự lạnh lẽo của cây bút máy trong tay đã biến thành củ khoai lang nóng bỏng tay, cứ như là một trân bảo không nên thuộc về anh vậy.

“Da đang da đang! Tớ về rồi đây!” Cánh cửa ký túc xá đang khép hờ, đột nhiên bị kéo mạnh ra từ bên ngoài, Trình Phóng mặt mày hớn hờ đang lò dò đi tới.

Bách Đông Thanh đang cầm con chuột trên tay bị dọa run bắn cả người, nhanh chóng xoá lịch sử tìm kiếm, đóng trang web, tay kia cầm cây bút máy, yên lặng giấu ra sau lưng.

Khương Nghị đi nhà vệ sinh xong cũng nhảy đến, hướng về phía Trình Phóng trêu chọc nói: “Nhìn về mặt hớn hờ của cậu kia, chắc chắn là đã mang tiểu học muội đi chỗ nào đó không đúng đắn rồi! Nói đến sức lực của hai cậu, tần suất hẹn hò như thế này, cậu phải cẩn thận đấy, tuyệt đối đừng có tạo người đấy.”

Trình Phóng xì một tiếng khinh thường: “Tớ và Hứa tiểu Húc nhà tớ là thuần khiết đấy! Cậu ít suy bụng ta ra bụng người đi nhé.”

Khương Nghị nói: “Cậu mà còn thuần khiết cái gì? Lúc cậu và bạn gái trước đi mượn phòng, lão tử vẫn còn là trai tân đấy.”

Trình Phóng cười lớn: “Cậu đừng có bôi nhọ hai chữ trai tân được không? Ký túc xá của chúng ta cũng chỉ có lão tam mới có tư cách sử dụng hai từ này thôi.”

Bách Đông Thanh bị gọi tên đột ngột, nhoen miệng cười cười, yên lặng đi chuyển đến phía trước bàn.

Trình Phóng từ trong túi lấy ra một hộp điểm tâm, để lên trên bàn cho mọi người: “Điểm tâm do mẹ vợ tương lai của tớ làm, các cậu nếm thử đi!”

Khương Nghị chạy tới, mở hộp giấy ra, nhét vào trong miệng, hàm hăm hồ hồ nói: “Để tớ! Như thế này là cậu và tiểu học muội đã định ra chuyện chung thân đại sự rồi à! Trước đây còn nói muốn ăn chơi cho đã còn gì?”

Trình Phóng chống cằm ra vẻ tâm trạng: “Haizz! Gặp được chân ái thì chỉ có thể nhận mệnh!”

Khương Nghị xì một tiếng, rồi phá ra cười.

Bách Đông Thanh ở bên cạnh một mực im lặng, cầm lấy ba lô trên bàn đeo lên: “Tớ ra ngoài chạy bộ!”

Trình Phóng nhìn anh một chút, thuận miệng hỏi: “Chạy bộ sao còn mang theo ba lô?”

Bách Đông Thanh: “Còn mấy tháng nữa là đến kỳ thi tư pháp rồi, tớ thuận tiện đi học bài một chút, kỳ thi tiếng Anh cấp thành phố cũng phải chuẩn bị.”

Trình Phóng khoa trương làm ra vẻ kính nể, vỗ vỗ bờ vai của anh: “Lão tam cố lên, chờ sau này cậu đi du học trở về làm giáo sư, tớ là một kiểm sát trưởng nho nhỏ, gặp phải chuyện gì còn phải thỉnh giáo cậu đấy chứ!”

Bách Đông Thanh cười cười, không nói gì, đeo ba lô ra cửa.

Hiện giờ đã vào đầu mùa hạ, hơn mười giờ nhưng vẫn còn kha khá những học sinh về muộn ngo ngoe trở về ký túc xá. Bách Đông Thanh không đi sân thể dục chạy bộ, mà tùy tiện tìm một cái ghế dài bên đường mà ngồi xuống. Ghế dài đặt dựa vào cây đại thụ ven đường, cách đường đi bộ một khoảng, thế là cả người anh giống như biến mất trong bóng đêm, khác hẳn với từng tốp từng tốp học sinh đang nói nói cười cười lui tới dưới bóng đèn đường.

Anh cúi đầu nhìn cây bút máy bị mình nắm chặt trong tay đến mức nóng lên, cẩn thận từng li từng tí đặt vào một ngăn nhỏ trong ba lô, sau đó lấy ra túi đựng điểm tâm còn chưa bị mở ra lần nào.

Vì con gái mà tự tay làm điểm tâm rồi dùng hộp giấy tí mĩ gói lại, đây hẳn là một người mẹ rất đề tâm đến việc sinh hoạt, giống như mẹ của anh vậy. Lúc nhỏ, mẹ anh cũng thường xuyên làm các món ngon cho anh, dùng túi giữ lạnh rồi hộp giấy tí mĩ sắp xếp gọn gàng, dặn anh đem đến trường chia cho các bạn cùng ăn.

Nhưng sau năm mười bốn tuổi, những món ngon thủ công mỹ vụ do mẹ anh làm ra đã không còn nữa.

Bách Đông Thanh cẩn thận mở hộp giấy ra, lấy ra một túi nhỏ đựng bánh điểm tâm phủ dung cao, chậm rãi đưa vào miệng. Vị ngọt thơm ngát lan tràn trong khoang miệng, hương vị này so với tương tượng còn ngon hơn gấp mấy lần. Anh ăn liên tù ti mấy khối, cho đến khi trong hộp chỉ còn lại hai khối, anh mới dừng lại, sau đó nghiêm túc đóng hộp giấy lại, cất vào trong ba lô.

Bốn mùi vị của nhân sinh ngọt bùi cay đắng, sau khi anh lên mười bốn tuổi, thì chỉ còn lại ba vị, hôm nay dường như đã thường thức được vị ngọt sau một thời gian dài, có lẽ không chỉ là hôm nay, mà là vào khoảng thời gian này, hình như trong cuộc sống bắt đầu có thêm một chút vị chua xót ngọt ngào.

Mùi vị kia quá xa lạ, đến mức anh không dám tự mình trải nghiệm.

“Cậu nói xem sáu giờ tớ mới ăn cơm, còn ăn điểm tâm của cậu cho, sao lại đòi bụng rồi?”

“Chắc là cậu còn đang lớn đấy!”

“VẬY Ờ?”

“Đây cũng không phải là tỏ nói.”

Giọng nói quen thuộc, làm cho Bách Đông Thanh đang ngồi trên ghế dài ở ven đường phải ngẩng đầu, từ bóng đêm đi về phía trường học, hai cô gái cười cười nói nói đi qua trước mặt anh, đi về phía cửa hàng bán quà vặt. Là Hứa Húc và một người bạn cùng phòng với cô.

Bách Đông Thanh yên lặng nhìn xem bóng lưng của hai người đi xa một đoạn, ma xuôi quý khiến thế nào, lại đứng lên đi theo.

Anh đi trên con đường bên trong, len lỏi giữa những thân cây đại thụ xanh mướt, ở những nơi đèn đường không chiếu tới. Mà hai cô gái thì đi ở lối đi bộ phía dưới, hoà trong ánh đèn đường mà tiến lên.

Phương hướng giống nhau, thật ra chỉ cách nhau khoảng vài mét, nhưng một người dưới ánh đèn đường, một người ở trong bóng đêm, cứ như là hai thế giới bị ngăn cách bởi thiên son vạn thủy.

Hai cô gái vừa đi vừa nói nói cười cười, lúc hăng say nói chuyện, Hứa Húc sẽ cười nhẹ nhàng nghiêng đầu sang một bên nhìn về phía cô bạn của mình.

Bách Đông Thanh yên lặng nhìn xem bóng lưng của cô, sườn mặt xinh đẹp của tuổi trẻ, từng cái nhăn mày, từng nụ cười mỉm, dưới bóng đèn đêm mùa hạ cứ thế sinh động không gì tả nổi, chỉ cách xa định nghĩa của hoàn mỹ một chút xíu.

Cửa hàng bán quà vặt không xa, chỉ mấy phút là đến.

Hai cô gái đi vào cửa hàng, Bách Đông Thanh dừng lại đứng vững bên cạnh một cây đại thụ, ánh mắt vẫn đắm đắm nhìn về phía Hứa Húc. Lúc này trong cửa hàng có không ít học sinh, hai cô gái chen vào một lúc sau liền không thấy được người nữa.

Mấy phút sau, lúc quay ra, trong tay Hứa Húc nhiều thêm một hộp kem ly. Dưới ánh đèn sáng trưng trước cổng cửa hàng bán quà vặt, mặt mũi của cô trong mắt Bách Đông Thanh trở nên rõ ràng đến nỗi chỉ cần vươn tay là có thể chạm đến.

Hứa Húc không biết mình đang bị người ta nhìn chăm chú, cô múc một muỗng kem lớn đưa vào trong miệng, thoả mãn nhắm mắt lại, một bộ dạng vui sướng hường thụ.

Vương Nghiên cười nói: “Tớ đói đến mức bụng kêu ục ục cũng chỉ dám ăn một cây lòng nướng, cậu vậy mà mua một hộp kem lớn như vậy, thật không sợ mập thì Trình soái ca sẽ ghét bỏ cậu à?”

Hứa Húc lại múc một muỗng: “Ăn xong lại giảm cân, anh ấy nếu dám ghét bỏ tớ, tớ găng anh ấy luôn!”

Vương Nghiên: “Quảng xong thì coi như không tìm được bạn trai đẹp trai như vậy rồi!”

“Ai nói? Trời đất rộng lớn nơi nào mà không có cỏ thơm.”

“Vậy cậu nói tớ nghe một chút trong khoa của chúng ra còn có thể tìm được nam sinh nào đẹp trai hơn so với cây cỏ nhà cậu sao?”

Hứa Húc nghĩ nghĩ, cười hi hi nói: “Hình như là không có.”

“Nhìn cậu đắc ý kìa!”

Hai người nói nói cười cười quay trở về, Hứa Húc múc từng muỗng từng muỗng kem, khi thì thoả mãn chép chép miệng, khi thì liếm liếm môi, con gái ở độ tuổi này niềm vui quả thật rất đơn giản.

Bách Đông Thanh đứng xa xa trong bóng tối mà dõi theo cô, yết hầu có hơi chuyển động.

Cô hầu như lúc nào cũng luôn vui vẻ. Kiểu con gái như thế này sao có thể không sung sướng chứ? Có gia đình làm hậu phương vững chắc, cha mẹ yêu thương, có bạn trai anh tuấn yêu chiều, đã đủ để cho cô có thể vô lo vô nghĩ mà sống.

Cuộc sống của cô vốn dĩ đã tốt đẹp như thế, giống như ánh đèn ấm áp bao phủ xung quanh cô, tất cả đều rõ ràng như vậy.

Bách Đông Thanh chạm tay vào ba lô, sờ đến cây bút máy đang để trong ngăn kéo, chẳng biết tại sao, có chút buồn vô cớ mà thờ dài.

Đi theo sau khoảng chừng mười mấy mét, Hứa Húc ăn một muỗng kem, đột nhiên xoay người quét mắt về phía sau. Bách Đông Thanh vô thức chậm lại bước chân, đem thân thể mình trốn đằng sau thân cây.

“Sao vậy?” Vương Nghiên thấy cô dừng bước, kỳ quái hỏi.

Hứa Húc liếm môi một cái: “Tớ có cảm giác như có người đang nhìn tớ ấy!”

Vương Nghiên quét mắt qua một nhóm học sinh vội vã đi ngang: “Không phải đấy chứ?”

Hứa Húc nhếch miệng hỏi: “Cậu không có cảm giác gì sao?”

Vương Nghiên lắc đầu: “Làm gì có.”

Hứa Húc nghi ngờ gãi gãi đầu, lại đưa mắt nhìn xung quanh: “Bây giờ thì không có, thế nhưng vừa nãy thật sự là có cảm giác bị người ta nhìn chằm chằm.”

Vương Nghiên nói: “Cậu đừng có dọa tớ, nghe cứ như truyện kinh dị ấy.”

Hứa Húc cười khề một tiếng: “Thôi đi! Mặc dù cảm thấy đúng là có người đang nhìn tớ, nhưng cũng có thể cảm giác được chắc chắn là không có ác ý.”

Vương Nghiên xuy một tiếng, cười xấu xa nói: “Vậy là cảm giác có người đang thăm miết cậu, đang lên nhìn cậu sao? Cậu đã có Trình soái ca rồi, còn chưa vừa lòng hả?”

“Tớ chỉ là có cảm giác không thể hiểu được.” Hứa Húc cũng cảm thấy mình có chút buồn cười, khoát tay nói, “Thôi bỏ đi, chắc chắn là ảo giác rồi!”

Lần này, cho đến khi hai cô gái đi thật xa, dần dần biến mất trong màn đêm, Bách Đông Thanh mới từ phía sau cây đại thụ đi tới, chậm rãi đi về phía ký túc xá.

- Hết Chương 13

Bạn đang đọc truyện *Người Theo Dõi Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Kỳ thi tư pháp diễn ra vào trung tuần tháng chín, Hứa Húc khó có khi dậy thật sớm, chạy đến ký túc xá nam sinh chờ đợi để cô vũ cho Trình Phóng đi thi. Trình Phóng trên phương diện học tập có hơi cà lờ phát phor, nhưng vẫn có thể coi là một người có mục tiêu xác định, một phú nhị đại không đi kế thừa gia nghiệp, mà chỉ tập trung tinh thần một lòng muốn làm kiểm sát trưởng, cho nên kỳ thi tư pháp nhất định phải qua, thế là vừa mới qua mùa hè, liền bám đuôi Bách Đông Thanh cột tóc lên xà nhà dùng mài kính sử dụng đã hai tháng trời.

Vận khí của anh không tệ, trường thi được phân ở trường trung học gần đó, ngồi xe qua không đến hai mươi phút, cũng không cần tìm khách sạn, ở lại ký túc xá vẫn rất thuận tiện.

Hứa Húc không có nói cho anh biết mình sáng sớm đã chạy đến dưới lầu chờ anh, đợi mọi đi cả, bất thành linh nhảy đến trước mặt anh, kêu to một tiếng dọa người.

Trình Phóng đưa tay ôm cô: *“Đây là người yêu đến cổ vũ cho tôi sao?”*

Hứa Húc thấy Bách Đông Thanh đứng bên cạnh, có chút ngượng ngùng đẩy tay anh ra, cười chào hỏi: *“Học trưởng, đã lâu không gặp, anh và Trình Phóng thi chung một địa điểm thi à?”*

Từ cuối học kỳ trước đến giờ, cô hình như chưa từng gặp lại anh, bao gồm cả mười ngày khai giảng vừa qua, cho dù là đi đến Starbucks hay trong trường học, đều chưa từng chạm mặt, lúc này chợt nhìn thấy, không hiểu sao có chút hưng phấn.

Bách Đông Thanh khẽ mỉm cười gật đầu, hoàn toàn kiệm lời cứ như trước đây.

Trình Phóng cười hi hi xoa tóc bạn gái nhỏ: *“Đã rất lâu rồi không tham gia một kỳ thi lớn như vậy, vốn dĩ là có chút hồi hộp, nhìn thấy em đặc biệt đến cổ vũ anh, anh bỗng nhiên liền tràn đầy tự tin.”*

Hứa Húc lúc này cũng không trêu chọc anh nữa, cười cười nắm chặt tay lại: *“Mặc dù anh học không giỏi như Bách học trưởng, thế nhưng em tin chắc anh cũng không có vấn đề gì, cố lên!”* Nói xong lấy từ trong túi ra hai thanh sô cô la, đưa cho anh một thanh, *“Làm bài thi một thời gian dài, buổi chiều dễ xuống tinh thần, trước khi vào thi ăn một miếng sô cô la bổ sung năng lượng.”*

Trình Phóng làm ra vẻ cảm động đến mức khoa trương: *“Bạn gái của tôi thật là tri kỷ mà.”*

Hứa Húc cười lờm anh một cái, đem thanh kia đưa cho Bách Đông Thanh đang đứng bên cạnh: *“Học trưởng, anh cũng cầm một thanh để bổ sung năng lượng thi buổi chiều đi.”*

Bách Đông Thanh chần chờ một lúc, rồi mới nhận lấy thanh sô cô la kia, khẽ nói: *“Cảm ơn!”*

Hứa Húc khoát khoát tay đập Trình Phóng một cước: *“Đi nhanh nhanh đi không thời trễ, thi tốt, thi không được thi đừng hòng tới gặp em!”*

Trình Phóng cười lớn nói tuân mệnh, vẫy vẫy tay với cô đi về phía chiếc xe đạp. Bách Đông Thanh chậm hơn anh một bước, đi được hai mét, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Hứa Húc.

Nắng sớm chiếu xuống làm Hứa Húc giật mình, cười cười đưa tay về phía anh vẫy vẫy: *“Học trưởng, chúc anh làm bài thi thuận lợi, làm về vang khoa Luật của chúng ta.”*

Khoé miệng Bách Đông Thanh cong cong một nụ cười hiếm thấy, gật gật đầu với cô, nắm chặt thanh sô cô la trong tay, quay người rời đi.

*

Sau khi kỳ thi tư pháp kết thúc, sinh viên năm tư liền phải chính thức bốn ba vì tiền đồ của mình, thi nghiên cứu sinh thi công chức nhà nước tìm việc làm, một giai đoạn mới của cuộc sống sắp bắt đầu mở rộng từ lúc này. Trình Phóng nhẹ nhàng thư giãn, mục tiêu của anh chính là làm kiểm sát trưởng, bởi vì đến từ một thành phố khác với Hứa Húc, anh đã lên kế hoạch ở lại Giang Thành, mà kỳ thi tập trung của hệ thống kiểm pháp của thành phố phải chờ đến mùa xuân gần mùa hè năm sau mới bắt đầu, còn dư thời gian chuẩn bị.

Coi như là ... bỏ qua quan hệ gia đình, Trình Phóng đối với những kỳ thi như thế này rất tự tin, mặc dù thành tích học tập không thể xem là quá xuất sắc, nhưng dù sao trường của bọn họ cũng là trường đại học trọng điểm, trước đây khi thi đại học đều là súng thật đạn thật mà thi vào. Chỉ là khi lên đại học, có quá nhiều thứ chi phối, liền chệnh mảng học hành. Nhưng tình hình hiện giờ, cố gắng tập trung chuẩn bị, chắc chắn có thể thi được thành tích tốt. Trừ chuyện đó ra, lý lịch của anh quả thực cũng rất đẹp, chỉ cần cái danh hùng biện xuất sắc nhất cả nước thôi cũng đủ để anh trở thành hạc giữa bầy gà trong lần thi tập trung như thế này.

Thế là trong lúc mọi người loay hoay không thấy bóng dáng, chỉ có một mình anh ở lại trường học ung dung tự tại bên cạnh bạn gái.

Đào mắt đã hai tháng trôi qua, kết quả của kỳ thi tư pháp đã được công bố, Trình Phóng hữu kinh vô hiểm đạt được điểm sàn, đương nhiên là phải lôi kéo Hứa Húc ra ngoài ăn uống thả cửa một trận.

Xế chiều ngày hôm đó Hứa Húc không có lớp, anh kéo cô về ký túc xá của mình cùng xem phim. Phòng ký túc xá của bọn họ hiện giờ không có ai, Khương Nghị đi thực tập, Châu Sở Hà chuẩn bị thi nghiên cứu sinh hiện giờ đang thuê phòng bên ngoài trường, mà Bách Đông Thanh là người địa phương, trên cơ bản đã xác định là sẽ tham gia hạng mục xuất ngoại học nghiên cứu sinh của nhà nước do trường học đề cử, có học năm cuối hay không cũng không có gì khác nhau, đương nhiên là sẽ về nhà ở.

Thật ra Trình Phóng là con nhà giàu, đã sớm muốn ở bên ngoài, cùng bạn gái nhỏ xây dựng sào huyệt ân ái, nhưng sau khi bị Hứa Húc thẳng thắn từ chối, chỉ có thể tiếp tục ở lại ký túc xá trường học đáng thương vô cùng.

Bộ phim hôm nay là phim tình cảm Âu Mỹ, giới hạn khá lớn. Phim chiếu đến khúc cao trào, hình ảnh kiều diễm ướt át, làm cho đôi tai Hứa Húc nóng lên, tim đập rộn ràng, nhất là khi tiếng thờ đóc nặng nề và trầm thấp của Trình Phóng vang lên bên tai cô, hormone tuổi trẻ xuất hiện vô cùng chân thật.

Trình Phóng nhìn không được ôm cô đến trên đùi, gấp gấp hôn cô tay thì vuron vào trong quần áo cô, thấp giọng thì thầm nói: “Bảo bối, cho anh có được không? Coi như là phần thưởng cho anh vượt qua kỳ thi tư pháp đi, anh sẽ đối xử tốt với em mà.”

Trực giác của Hứa Húc mách bảo là không nên như thế, ít nhất cũng không phải ở chỗ này hay là lúc này, dù sao cô cũng chỉ là một cô gái nhỏ chưa trải sự đời, bị tấn công như vậy liền ngất ngốc, đầu óc và thân thể cũng không theo sự khống chế của mình nữa, liền không có giấy dựa.

Ngay trong lúc ý loạn tình mê, cửa ký túc xá đột nhiên bị mở ra, có người đi vào.

Hai người vội vàng không kịp chuẩn bị, giật mình lập tức tách ra, dọa đến Hứa Húc từ trên đùi Trình Phóng mà nhảy xuống.

“.... Không Không có gì đâu, tớ Tớ không biết, tớ lấy đồ xong liền đi ngay.” Phá vỡ chuyện tốt của người ta, Bách Đông Thanh so với hai người bọn họ còn xấu hổ hơn, ánh mắt rơi vào Hứa Húc đầu tóc rối bời quần áo xộc xệch, trong nháy mắt liền dời đi, tiện tay lấy vài cuốn sách từ trong ngăn kéo nhét vào ba lô, vội vàng chạy trời chết ra ngoài, cả quá trình chỉ có vài giây ngắn ngủi.

Đợi cho đến khi trong phòng khôi phục sự yên tĩnh, Hứa Húc mới bình tĩnh lại sau khi bị giật mình lo lắng, thẹn quá hoá giận đập mấy cái lên người Trình Phóng: “Đều tại anh! Xấu hổ chết được!”

Mặc dù vừa nãy thật ra cũng chỉ là ôm hôn, còn chưa làm đến bước cảm trẻ em, nhưng dù sao hai người lúc này cũng không định là chỉ ôm hôn hôn. Nghĩ đến loại chuyện này bị người ta thấy được, còn là bị Bách Đông Thanh bắt gặp, Hứa Húc đã cảm thấy cực kỳ xấu hổ, hận không thể đào cái lỗ mà chui vào.

Bầu không khí đang tốt đẹp bị phá vỡ, Trình Phóng so với Thị Kính còn oan hơn, về mặt anh như đưa đám nói: “Lão tam đã rất lâu không có về trường, sao anh biết được cậu ta sẽ đột nhiên trở về chứ!” Vừa nói vừa muốn ôm cô vào trong ngực, “Với lại, hai ta tình chàng ý thiếp, cậu ta cũng không phải là không biết, bị bắt gặp cũng không quan trọng mà!”

Hứa Húc đầu tay anh ra, thờ hờn hờn nói: “Em thấy đàn ông đều không phải người tốt, đồ ngon đồ ngọt nói cho cùng vẫn là nghĩ cách lừa gạt con gái nhà lành làm mấy chuyện này.”

Trình Phóng dờ khóc dờ cười: “Nếu anh mà không muốn làm mấy chuyện này với em, thì em mới là nên buồn rầu đấy!”

Hứa Húc hừ một tiếng: “Nhưng mà em có vết xe đổ, chỉ chờ bị anh lừa gạt tới tay, chắc chắn là cũng giống như vị bạn gái cũ của anh thôi, bỏ đi như giấy rách, em mới không làm!”

Trình Phóng bật cười lắc đầu, lại trở nên nghiêm nghị, giữ chặt tay của cô: “Tiểu Húc, em không giống, anh đối với em như thế nào chẳng lẽ em không cảm giác được sao?” Anh nghĩ nghĩ, nói, “Như vậy đi, để chúng tôi anh đối với em là thật lòng, anh có thể tiếp tục tiếp nhận khảo nghiệm của em. Ở cùng với em anh thật sự rất vui, cũng muốn đem niềm vui này kéo dài thật lâu thật vững, cho nên anh sẽ ở lại nơi này tìm việc chờ em tốt nghiệp. Mặc dù anh rất muốn có được em ngay bây giờ, nhưng em không nguyện ý anh cũng sẽ không cưỡng ép.”

Không thể không nói, bộ dạng anh tuần tú, ánh mắt đường đường chính chính, cùng với giọng nói trầm thấp êm tai, thật đúng là rất có mị lực, Hứa Húc đường nhiên là bị anh làm cho lung lay.

Trình Phóng lại thử dò xét nói: “Chờ đến sang năm anh tốt nghiệp thì thế nào? Anh đã xem qua, ngày đó tốt nghiệp, hẳn là đúng vào lúc sinh nhật hai mươi tuổi của em, lễ tốt nghiệp của anh, lễ trưởng thành của em, thế nào?”

Hứa Húc đỏ mặt ấp úng gật đầu: “Được thôi!”

Trình Phóng nở nụ cười, ôm cô hôn một cái: “Quyết định vậy nhé, đến lúc đó không được đổi ý đấy!”

Hứa Húc cười cười nheo mắt: “Đương nhiên sẽ không.”

Trong ký túc xá lúc nói chuyện phiếm thật ra sẽ thường xuyên bàn đến những chuyện này, Phùng Giai là đã sớm nểm trái cấm, Ngô tiểu Nam cũng vị bạn trai yêu xa kia đoán chừng cũng sắp. Hứa Húc cũng không phải kiêng kị gì, ngược lại còn khá là kích động và tò mò, sờ dĩ vẫn chưa quyết định được, đúng là bởi vì lịch sử tình trường của Trình Phóng. Phùng Giai cũng đã nói cho cô biết, đừng để cho đàn ông dễ dàng có được, bởi vì đàn ông bình thường đều rất hiện thực, lúc được có được thì ra về già bộ đáng thương, sau khi đạt được thì trở mặt tình thù. Cô cũng không muốn Trình Phóng trở thành như vậy.

Nhưng cô cũng biết, hai người yêu nhau dài lâu, loại chuyện này chắc chắn là nước chảy thành sông. Cho nên khi Trình Phóng nói ra chuyện ước hẹn có thành ý như vậy, cô cảm thấy không có bất kỳ lý do gì để cự tuyệt.

Trên thực tế cô cũng biết, ở thời buổi bây giờ, yêu đương hai năm mới đột phá phòng tuyến cuối cùng, cũng đủ để chứng minh nam sinh này là thật lòng.

*

Trong lúc hai người cẩn thận hứa hẹn cho tương lai, Bách Đông Thanh người vừa mới phá vỡ chuyện thân mật của người khác chạy một mạch, phải mấy phút sau mới dừng lại. Có lẽ là do chạy quá nhanh, lúc này anh dừng chân lại, chỉ cảm thấy trời đất có chút quay cuồng choáng váng, ngực bị đè nén đến không thở nổi.

Lão đạo đi mấy bước về phía trước, cả người có chút mơ mơ màng màng, như thể không biết đi đâu về đâu. Một nam sinh từ phía đối diện chạy tới cũng không chú ý, không cẩn thận liền bị đụng phải.

Anh lão đạo về phía sau một bước, khó khăn lắm mới đứng vững, quyển sách nằm trong ba lô rơi xuống mặt đất, một cây bút máy chưa bao giờ dùng rơi ra từ trong ngăn kéo, lăn ra xa cả nửa mét.

Anh cứ như hoàn hồn từ trong giấc mộng, ánh mắt rơi trên mặt đất, sắc mặt đại biến, ngồi xổm xuống đất luống cuống tay chân nhặt cây bút máy lên. Thân bút máy đen bóng loáng giờ đây dính một lớp bụi, anh nhanh chóng dùng tay lau đi. Bụi và đất dính vào được lau sạch sẽ, nhưng bên trên nắp bút vẫn còn lưu lại vết trầy xước mất.

Bách Đông Thanh hoảng sợ lại dùng ngón tay lau đi một lần nữa, nhưng vết tích vẫn như cũ. Anh dường như có chút không thể tin, cẩn thận từng li từng tí hà hời, lại dùng ống tay áo nhẹ nhàng xoa xoa, nhưng mà vết trầy kia vẫn không hề phai mờ đi chút nào.

Anh dừng động tác, giật mình lo lắng nhìn cây bút máy trong tay, tay chân nhất thời trở nên luống cuống đến nỗi không biết phải làm gì bây giờ.

Thằng nhóc gây ra rắc rối kia còn chưa rời đi, nhìn thấy người ngồi xổm trên mặt đất có mấy cử chỉ kỳ quái, có chút hoài nghi nam sinh này không phải là muốn khóc đấy chứ?

“Cái kia ... Bạn học, bạn không sao chứ?” Nam sinh cẩn thận hỏi thăm.

Bách Đông Thanh lúc này mới giật mình, ngẩng đầu nhìn nam sinh kia một chút, lắc đầu: “Không có việc gì.”

“À!” Nam sinh lúc này mới chậm rãi rời đi, vừa đi vừa quay đầu nhìn về phía người kia vẫn ngồi xõm trên mặt đất, cho đến khi đi xa một khoảng, mới hơi nghi ngờ gãi gãi đầu rồi đi mất.

Bách Đông Thanh dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve vết trầy trên thân bút máy, cố gắng nhắm mắt lại, rõ ràng chỉ là cây bút máy bị trầy hai vết, vì sao lại giống như trái tim mình bị người ta rạch hai dao, ngâm ngâm lại cảm thấy đau.

Anh rất muốn lừa mình dối người già bộ như không biết đây là vì cái gì, thế nhưng anh không lừa được chính bản thân mình, anh biết rõ cảm giác này bắt nguồn từ đâu.

Chuyện này khiến anh chưa bao giờ có bí mật mà cảm thấy xấu hổ.

Từ sau năm mười bốn tuổi, cuộc sống của anh liền phải dựa vào chính mình mà sò tâng đá qua sông, lúc té ngã cũng không ai giúp đỡ, có lúc mê man không người dẫn dắt, cũng sẽ không có ai nói cho anh biết chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm. Vì vậy mọi chuyện anh làm đều cẩn thận từng li từng tí mà còn dốc hết sức lực, sợ đi sai bước nhầm nửa bước, làm phiền những người quan tâm đến anh, làm cho ba mẹ đã qua đời thêm thất vọng.

Anh vẫn luôn làm rất tốt, thời gian qua đi, anh cũng bắt đầu tin tưởng, chỉ cần bản thân mình nghiêm túc cố gắng, cuộc sống này hẳn sẽ không phát sinh những sai lầm không đáng có.

Nhưng mà, anh vẫn phạm sai lầm.

Sau khi anh ý thức được suy nghĩ đáng sợ của mình, dường như là lập tức rời xa, học kỳ này thậm chí còn không về trường học, về ở một mình trong căn nhà cô đơn quanh quẽ kia. Anh cho rằng mình đã sửa chữa lỗi sai rồi, nhưng vừa rồi không cẩn thận thấy được cảnh ấy, làm anh hiểu được, sai lầm của bạn thân vẫn còn tiếp tục, thậm chí trong lúc vô tình còn trở nên lớn hơn trước nữa.

“Bách Đông Thanh, em đến trường rồi à?” Một giọng nam truyền tới, đánh thức Bách Đông Thanh từ cơn mê.

Anh ngẩng đầu nhìn người đi đến, nhanh chóng thu thập cảm xúc, đứng lên khẽ cười, lễ phép chào hỏi: “Thầy Trương!”

Vị này là thầy Trương là giáo viên hướng dẫn của bọn họ, cười nói: “Thầy còn đang chuẩn bị gọi điện thoại cho em đây! Danh sách của nhóm đầu tiên do nhà nước bổ nhiệm đã xuống tới, em thuận lợi thông qua, lần này có thể thư giãn một phen rồi, chuẩn bị luận văn một chút, sau đó đợi đến khi tốt nghiệp thì xuất ngoại đào tạo chuyên sâu đi!”

Bách Đông Thanh sững sờ một chút, gật gật đầu: “Cám ơn thầy Trương!”

Thầy Trương cười vỗ vỗ bờ vai của anh: “Cố lên nha, học tập cho giỏi, tranh thủ trở về ở lại trường, đến lúc đó chúng ta chính là đồng nghiệp rồi!”

Bách Đông Thanh nhẹ cười cười: “Em sẽ.”

“Vây được rồi, thầy đi đây, qua mấy ngày nữa gặp trong buổi họp.”

“Gặp thầy sau, thầy Trương.”

Đưa mắt nhìn bóng lưng của giáo viên hướng dẫn rồi đi, Bách Đông Thanh ngẩng cao đầu, hít mắt nhìn bầu trời trên cao, nắm chặt cây bút máy trong tay, nặng nề thở ra một hơi.

Đúng vậy! Rồi đi, liền tốt.

Sau đi rồi đi rồi liền có thể từ bỏ những vọng tưởng bí mật đáng xấu hổ kia.

- Hết Chương 14-

Bạn đang đọc truyện *Người Theo Đuổi Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Mặc dù lần thân mật ở ký túc xá bị Bách Đông Thanh nhìn thấy được, làm cho Hứa Húc cảm thấy rất xấu hổ, nhưng cô cũng không quá quan tâm, qua mấy ngày thì cũng không để trong lòng nữa.

Bách Đông Thanh bởi vì đạt được số điểm bốn trăm sáu mươi điểm một cách biến thái trong kỳ thi tư pháp, mấy ngày nay danh tiếng nhất thời vang xa trong khoa Luật, không chỉ có ban tuyên truyền thông tin của khoa dán thông cáo khen ngợi, khi lên lớp hầu như thầy cô nào cũng đều nhắc đến tên anh, cứ như là uống phải máu gà động viên những học đệ học muội như đám Hứa Húc noi theo gương anh mà học tập. Ngoài việc đó ra, danh sách của nhóm sinh viên năm tư được nhà nước cử đi xuất ngoại học tập được công bố, tên của Bách Đông Thanh bất thành linh xuất hiện, đây là một học viện Luật đứng hàng top nổi tiếng của nước Mỹ.

Trước thời điểm này, Bách Đông Thanh ngoại trừ thành tích ưu việt, nhưng danh khí ở trong khoa vẫn luôn kém xa những nam sinh có hình tượng sinh động thân thiện như Trính Phóng. Đa số mọi người chỉ là nghe danh anh chứ chưa bao giờ gặp, ba chữ Bách Đông Thanh đương nhiên cũng sẽ không xuất hiện trong những màn nói chuyện phiếm của đám nữ sinh.

Nhưng mấy ngày nay hẳn là nghe nhiều, buổi tối sau khi tắt đèn, mọi người cứ tám chuyện như thường ngày, cũng không biết ai nhắc đến tên Bách Đông Thanh trước, sau đó anh liền trở thành nhân vật chính của màn nói chuyện phiếm ngày hôm nay.

Phùng Giai nói: “Thật ra, nếu như nam sinh mà giống học trưởng Bách Đông Thanh học giỏi như thế, cho dù không có gia đình chống lưng, cũng không quá quan trọng. Dù sao đàn ông con trai vẫn nên có chí cầu tiến chăm chỉ khắc khổ là quan trọng nhất.”

Vương Nghiên cười nói tiếp: “Đúng vậy! Nhưng mà một đứa nham khổng* như tớ vẫn thích ai đẹp trai thì tốt. Mặc dù không biết về ngoài của Bách Đông thanh ra sao, thế nhưng gia cảnh không tồi, là một nam sinh vô cùng chăm chỉ, nghĩ lại cũng không đoán được là kiểu người thế nào.” Vừa nói vừa nhìn sang, “Đúng rồi Hứa Húc, anh ấy không phải là bạn cùng phòng của Trình Phóng nhà cậu sao? Rốt cuộc là tròn méo ra sao?”

*chỉ những người yêu thích cái đẹp.

Hứa Húc xuy một tiếng trong bóng đêm: “*Trước đây tớ đã nói với các cậu rồi đấy thôi! Dáng dấp của Bách học trường rất tốt, tuyệt đối không phải là người như các cậu nghĩ đâu.*”

Vương Nghiên tỏ vẻ không tin: “*Thật hay giả đấy?*”

Hứa Húc nói: “*Tớ lừa cậu làm gì?*”

Vương Nghiên cười hi hi hỏi: “*Tớ có chút không tin, vừa học giỏi vừa đẹp trai, sao đó giờ chưa từng nghe nói tới?*”

Trong đầu Hứa Húc hiện ra khuôn mặt trong sáng tuấn tú của Bách Đông Thanh, bĩu môi: “*Bách học trường chỉ là nhân khí thấp mà thôi, chủ yếu là rất mộc mạc, lần đầu tiên nhìn thấy quả thực là không có ấn tượng, thế nhưng nhìn nhiều thêm hai lần, liền nhận ra chắc chắn là đại soái ca.*”

“*Đại soái ca?*” Vương Nghiên tỏ ra kinh ngạc, “*Có nói quá lên không vậy? So với Trình Phóng nhà cậu thì sao?*”

Hứa Húc nghĩ nghĩ: “*Cái này không thể so sánh được, hai người mỗi người một vẻ.*”

Vương Nghiên kinh hãi: “*Trình đại soái ca vậy mà không phải đương nhiên xếp số một trong lòng cậu. Vậy Bách Đông Thanh kia thật đúng là đẹp trai thật rồi! Xem ra hôm nào tớ cũng phải đi làm quen vị học trưởng này mới được. Nếu quả thật đáng vẻ đẹp trai giống như cậu nói, thành tích còn trâu bò như thế, tớ cũng muốn xem anh ấy là thần tượng.*”

Hứa Húc không để ý lắm nói: “*Người ta vốn là rất đẹp trai, với lại không chỉ đẹp trai còn học rất giỏi nữa, tính cách cũng rất tốt.*”

Phùng Giai cười hi hi chen vào nói: “*Hứa Húc, cậu phải đứng trước mặt Trình Phóng khen bạn cùng phòng của anh ấy, xem anh ấy có ghen không!*”

Hứa Húc xem thường nói: “*Đây là sự thật khách quan, tớ đương nhiên cũng có khen trước mặt Trình Phóng đấy chứ, còn nói anh ấy phải học tập Bách học trường đấy!*”

Giọng nói của cô cứ như là đương nhiên, mặc dù không tính là quá thân quen, nhưng cô nhìn lại, Bách Đông Thanh đúng là nam sinh tốt nhất từ trước đến giờ cô từng gặp. Bây giờ nghe mọi người trò chuyện về anh, nghĩ đến vị học trưởng cực phẩm này sẽ sớm tốt nghiệp rồi ra nước ngoài du học, sau này không biết còn có cơ hội gặp mặt hay không, trong lòng cô lại có chút mất mát.

“*Ừ, có cơ hội thì phải gặp mặt chúc mừng anh ấy!*”

*

Cách một ngày giữa trưa tan học trở về, sau khi đi vào ký túc xá, Hứa Húc đang cùng Vương Nghiên cười cười nói nói, tầm mắt bỗng nhiên nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc đứng cách đó không xa.

Cô quay đầu chăm chú nhìn, quả nhiên là Bách Đông Thanh. Trên mặt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, đang định gọi anh lại, nói với anh một tiếng chúc mừng, nào biết chưa kịp giơ tay, chỉ thấy Bách Đông Thanh rõ ràng đã nhìn thấy cô, đột nhiên quay người vội vã rời đi, động tác nhanh chóng, cứ như là bị ai đuổi, nhanh như chớp đã không thấy bóng dáng đâu.

Hứa Húc không hiểu sao thả tay xuống.

“*Sao vậy?*” Vương Nghiên thấy cô đang đi lại dừng bước, kỳ quái hỏi.

Hứa Húc lắc đầu: “*Không có việc gì.*”

... Chắc không phải là cảm thấy lần trước bắt gặp cô cùng Trình Phóng, nhìn thấy cô rồi xấu hổ rồi đi đấy chứ?

Mãi cho đến khi nghỉ đông, Hứa Húc cũng không hề gặp lại Bách Đông Thanh, lời chúc mừng đương nhiên cũng không có cơ hội mặt đối mặt nói cho anh nghe.

Cô thuận miệng hỏi qua Trình Phóng, anh cũng chỉ nhún nhún vai nói trường học không có việc gì đương nhiên là không cần đến, còn thuận tiện trêu chọc nói anh ta đến trường học chơi với anh còn không chịu, quả không phải là anh em.

Hứa Húc cũng không suy nghĩ nhiều, ở trường không có gì làm thì có ai tình nguyện ở lại ký túc xá chứ? Tắm rửa ở nhà tắm còn phải xếp hàng nữa là!

Một học kỳ nhanh chóng kết thúc trong trạng thái vô ưu vô lo, kỳ nghỉ đông ngắn ngủi cũng vèo một cái liền biến mất. Nhưng mà học kỳ mới khai giảng hơn một tuần lễ rồi, Trình Phóng lại không có đúng hẹn trở lại trường. Thật ra trong lúc nghỉ đông, Hứa Húc đã cảm thấy anh có chút gì đó không bình thường, không chỉ không gọi điện thoại cho cô một ngày mấy lần như trước đây, thậm chí lúc cô chủ động gọi điện thoại cho anh, anh cũng thường nói qua loa vài lời rồi kiếm cớ có việc chạy đi mất.

Nhưng bởi vì lúc đó đang ăn tết, trong nhà vội vàng đi thăm họ hàng bạn bè, dù loại tụ tập chiếm lấy toàn bộ sức lực của Hứa Húc, nên cũng không suy nghĩ nhiều. Lúc trở lại trường học, Trình Phóng lại trở về thái độ này, cô mới bắt tri bất giác nhận ra có gì đó thay đổi.

Người có lịch sử tình trường phong phú kinh nghiệm đầy mình Phùng Giai nhắc nhở cô, “*Có phải Trình Phóng có biến rồi không?*”

Hứa Húc không có kinh nghiệm yêu đương, vừa nghe đến chuyện này liền xù lông, lại gọi điện thoại, tránh không được chất vấn đủ kiểu, đầu kia Trình Phóng vẫn một mực phủ nhận, chỉ là thái độ cực kì thờ ơ.

Một năm này Hứa Húc quen ở trước mặt anh kiểu căng tủy hứng, đương nhiên là sẽ không chịu được cái thái độ này của anh, hai người âm ỉ qua điện thoại vài lần, nhưng vài ngày sau, Trình Phóng sẽ lại nhỏ nhẹ xin lỗi, cô đương nhiên sẽ lại tha thứ cho anh, hai người gắng co cho đến tháng năm, Trình Phóng vẫn là chưa về trường.

Cho đến ngày hôm đó Hứa Húc đi từ khoa trở về, nhìn thấy danh sách bảo vệ luận văn của sinh viên năm cuối ngày hôm đó, Hứa Húc mới biết được Trình Phóng đã quay lại trường học.

Trở về trường lại không nói với cô tiếng nào, lúc này cô nổi giận đùng đùng chạy tới ký túc xá của bọn họ, lúc đi vào đóng sầm cửa lại, nổi giận đùng đùng hỏi: “*Trình Phóng, anh rốt cuộc là có ý gì? Muốn chia tay thì cứ việc nói thẳng!*”

Về mặt của Trình Phóng không hề thay đổi mà nhìn cô, trầm mặc trong chốc lát, mới hữu khí vô lực mà nói: “*Vậy thì chia tay đi!*”

Hứa Húc có chút ngẩn ngơ, cứ tưởng mình nghe nhầm: “*Anh nói cái gì?*”

Trình Phóng nói: “*Em nói chia tay, vậy thì chia tay đi!*”

Tâm trạng Hứa Húc trong nháy mắt như bị đốt một nồi lửa, tức hỗn hển chất vấn: “Anh có phải là xa mặt cách lòng rồi hay không?”

Trình Phóng nhìn về mặt tức giận của cô, nói: “*Vậy thì cứ coi như là lỗi của anh đi!*” Dừng một chút, lại nói, “*Em luôn luôn tùy hứng như vậy, tình tình cũng không tốt đẹp gì, chuyện gì cũng muốn anh dựa vào em, anh mệt mỏi rồi!*”

Hứa Húc một bùng tức giận không để ý đến ngữ khí chán nản mà uể oải của nam sinh phía đối diện, giận giữ không kiềm chế được dùng sức đẩy anh một cái: “*Chia tay thì chia tay, anh tưởng rằng em không có anh thì không được chắc!*”

Nói xong, đóng sập cửa đi ra ngoài.

Cô chạy vừa nhanh vừa vội, căn bản là không nhìn đường, chạy một mạch ra khỏi ký túc xá nam sinh, bất thành lỉnh đụng phải một nam sinh với còi lòng đầy tâm sự. Vốn là cô đụng phải người ta, nhưng mà thân thể người nọ cứng rắn thẳng tắp, cô không làm gì được người ta, ngược lại còn bị lực bắn ngược mềm chút té ngã, may là đối phương kịp thời đưa tay đỡ lấy cô.

“*Em không sao chứ?*” Bách Đông Thanh thấy cô đứng vững, mới chậm rãi buông tay ra.

Hứa Húc ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt đã lâu không gặp, nao nao, cũng không biết vì sao, một bụng hoá khí vừa nãy không hiểu sao liền biến mất mấy phần, người cũng bình tĩnh lại không ít, cô miễn cưỡng cười cười nhìn về phía anh: “*Không có việc gì, không cần thận, đụng vào anh.*”

Hàng lông mày anh tuấn của Bách Đông Thanh có chút nhíu lại, bình tĩnh nhìn cô, chần chờ một lát, mới mở miệng thử thăm dò: “*Em ... đến tìm Trình Phóng à?*”

Cái tên Trình Phóng, làm cho trong lòng Hứa Húc vừa mới bình tĩnh mấy phần lập tức nổi lên một nỗi buồn bực, giọng điệu cũng liền có chút không tốt: “*Em và anh ta đã chia tay rồi.*” Nói xong vòng qua người anh định đi, đi được vài bước, lại cảm thấy chuyện mình và Trình Phóng chia tay sao lại giận chó đánh mèo lên người khác, thế là có chút áy náy quay đầu nói, “*Đúng rồi học trường, chúc mừng anh đứng đầu kỳ thi tư pháp, đạt được suất đi học nâng cao do nhà nước đề cử, bữa giờ muốn gặp anh chúc mừng, nhưng vẫn không gặp được anh.*”

Bách Đông Thanh gật gật đầu: “*Cám ơn.*”

Hứa Húc cố gắng mỉm cười, khoát khoát tay về phía anh: “*Vậy gặp lại sau!*”

Bách Đông Thanh giơ tay lên, một tiếng gặp lại còn chưa nói ra, Hứa Húc đã quay người đi mất, đầu cũng không ngoảnh lại.

Anh đứng yên tại chỗ, yên lặng nhìn theo bóng lưng của cô, cho đến khi không còn thấy được gì nữa, bản thân mình mới xoay người đi về phía ký túc xá.

Trong ký túc xá, Trình Phóng đang thu dọn hành lý.

“*Hôm nay liền rời đi sao?*”

Trình Phóng ngẩng đầu nhìn người vừa mới tiến vào một chút, trầm thấp ừ một tiếng: “*Buổi tối anh tới tôi đón.*” Dừng một chút, lại nói, “*Lão tam, cậu đợi một chút, đi theo uống một chén với tôi đi!*”

Bách Đông Thanh gật đầu: “*Thật cứ như vậy chia tay với Hứa Húc sao?*”

Trình Phóng kinh ngạc nhìn va ly hành lý đặt dưới đất, thần sắc âm trầm nói: “*Không chia tay thì có thể làm gì bây giờ? Thật ra phải nên chia tay từ mấy tháng trước rồi, kéo mãi đến bây giờ.*”

“*Có ấy không hề biết gì, có đúng không?*”

Trình Phóng gật đầu: “*Đây là chuyện của tôi, không có liên quan gì đến cô ấy, cô ấy không cần biết.*”

Bách Đông Thanh nhìn anh, trầm mặc thật lâu, lại thấp giọng mở miệng: “*Thế nhưng ... có ấy sẽ rất đau lòng.*”

Trình Phóng ngẩng đầu đối diện với anh mắt của anh: “*Nếu thật sự là như vậy, tôi hẳn là nên vui vẻ mới phải có đúng không? Điều này nói rõ là cô ấy quan tâm đến tôi.*” Anh dừng một chút, lại tiếp tục, “*Thật ra tôi rất mâu thuẫn, rõ ràng là không muốn làm khổ cô ấy, nhưng lại hi vọng cô ấy có thể đau lòng vì tôi, bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể chứng minh tôi đối với cô ấy mà nói là rất quan trọng.*”

Anh nói xong thì đứng lên, vỗ vỗ bả vai nam sinh ở chung với mình bốn năm như anh em, nhìn ánh mắt có chút mờ mịt khó hiểu của cậu ấy, cười khổ nói: “*Nói những lời này với cậu, chắc cậu cũng không hiểu. Chờ đến khi cậu gặp được cô gái mà cậu thích, sẽ hiểu thôi.*”

Sắc mặt Bách Đông Thanh không thay đổi mà nhìn anh, bờ môi mấp máy, rốt cuộc cũng không nói gì, chỉ hơi nhẹ gật đầu.

*

Mặc dù lúc này cãi nhau đến mức phải nói chia tay, nhưng Hứa Húc đại khái là bị Trình Phóng chiều đến sinh hư, trong tiềm thức cô vẫn cho rằng lần này cũng không khác gì mấy so với vô số lần nhỏ to sinh sự trước đây, cô vẫn chờ Trình Phóng đến nói lời xin lỗi, chỉ là lần này anh thật sự quá đáng, cho dù anh có đến nói xin lỗi, cô cũng phải đẩy vò anh vài ngày cho hả giận.

Thế nhưng mấy ngày trôi qua, cô cũng không chờ được bất cứ tin tức gì từ Trình Phóng. Không điện thoại, không tin nhắn, cũng không nhìn thấy bóng hình hồi hộp của anh dưới lầu ký túc xá.

“*Húc nhi, cậu và Trình Phóng xảy ra chuyện gì vậy? Chia tay thật à?*” Cứ như vậy sau hơn một tuần lễ, đang lúc nằm nghỉ trong ký túc xá, Phùng Giai hốt hơ hốt hải chạy vào hỏi.

Hứa Húc mấy ngày nay không đợi được Trình Phóng đến cầu hoà, đang buồn bực, nghe được lời này, liền có chút nóng nảy, nói: “*Đúng vậy đó! Chia tay thật rồi.*”

Phùng Giai thăm dò hỏi: “*Vậy cậu không sao đấy chứ?*”

Hứa Húc không để ý lắm nói: “*Chia tay thôi mà, tớ có thể có chuyện gì được chứ!*”

Phùng Giai nhẹ nhàng thờ ra: “*Vậy là tốt rồi, tớ nghe một học tỷ học năm bốn nói, Trình Phóng đã ra nước ngoài, còn tưởng cậu thật sự không biết, sợ cậu biết thì lại đau khổ!*”

Hứa Húc ngẩng đầu khiếp sợ nhìn về phía cô: “*Cậu nói cái gì?*”

Phùng Giai: ... “*Tớ nói Trình Phóng đi nước ngoài, cậu ...*”

Cô nàng còn chưa nói dứt lời, Hứa Húc đã nhảy xuống từ trên ghế, nhanh chóng chạy ra khỏi ký túc xá. Phùng Giai nhủ mảy nhìn về phía thân ảnh đang biến mất ở cổng, lo lắng nhíu mày.

Hứa Húc vội vã chạy xuống lầu trong đầu đều là nỗi kinh ngạc và không thể tin được, Trình Phóng từ trước đến giờ chưa từng nói qua chuyện mình muốn đi nước ngoài, làm sao có thể đột ngột nói đi là đi được chứ?

Cô chạy một mạch đến căn phòng ký túc xá mình đã đi qua vô số lần, còn chưa kịp đưa tay gõ cửa, cửa đã mở ra từ bên trong, người mở cửa lúc này không phải là Trình Phóng, mà là Bách Đông Thanh.

Hứa Húc nhìn anh một cái, yên lặng lướt qua anh đi vào trong phòng. Cái bàn cùng cái giường ngủ kia vốn thuộc về Trình Phóng đã trống rỗng, điều này có ý nghĩa gì, cô không phải là không biết.

Đôi mắt đen như mực của Bách Đông Thanh có chút loé sáng, do dự một lát, thấp giọng nói: “*Cậu ấy đi rồi.*”

“*Đi đâu?*”

“*Cùng với người nhà đi ra nước ngoài.*”

Hứa Húc trầm mặc nửa ngày, kinh ngạc gật đầu: “*À!*”

Đầu óc của cô trong giờ phút này hoàn toàn trống rỗng, chuyện này vượt ra khỏi phạm vi suy đoán của cô. Cô đã từng nghĩ đến chuyện làm hoà với Trình Phóng, thậm chí cũng từng nghĩ qua chuyện thật sự phải chia tay, nhưng tuyệt đối chưa từng nghĩ đến chuyện anh không từ mà biệt.

Đến mức trong lúc nhất thời cô không biết hiện tại tâm tình mình là như thế nào? Đau lòng? Khó sở? Hay là tức giận?

Cô hoàn toàn không biết, chỉ là có chút mờ mịt đi ra ngoài, nhưng cũng không biết là mình muốn đi đâu về đâu.

Bách Đông Thanh nhủ mảy nhìn cô không nhanh không chậm đi ra ngoài, cũng không mở miệng gọi cô lại. Do dự một lát, thì yên lặng đi theo ra ngoài.

Hiện giờ đã vào hạ, ánh nắng buổi chiều rất nóng bức. Các học sinh sinh viên trong trường đều rất thông minh đi thành từng nhóm từng nhóm dưới bóng cây, Hứa Húc dường như không hề cảm nhận được sự nóng bức này, không hề có kỵ, mà phơi mình dưới ánh nắng mặt trời gay gắt.

Lúc đi ngang qua sân bóng rổ, một quả bóng rổ đột nhiên bay tới, đập vào bả vai, sau đó rơi trên mặt đất.

Bách Đông Thanh rõ ràng thấy được thân thể cô hơi nghiêng một chút, trong lòng như bị nắm chặt, nhưng cô gái bị đập trúng dường như không hề có cảm giác gì.

“*Người đẹp! Giúp nhặt quả bóng với!*” Cậu con trai đứng bên cạnh sân bóng rổ mồ hôi rơi như mưa kêu lên.

Hứa Húc ngoảnh mặt làm ngơ, bước qua quả bóng rổ tiếp tục đi về phía trước.

Bách Đông Thanh đi đến, khom người nhặt quả bóng rổ đã dừng hẳn, ném vãi trong sân, sau đó lại yên lặng đi theo.

Hứa Húc không biết mình đã đi được bao lâu, cho đến khi cô lấy lại tinh thần, người đã bắt tri bắt giác đi ra đến bên ngoài trường, ánh mắt cô rơi vào tiệm Starbucks bên cạnh, đi vào, yêu cầu nhân viên phục vụ một ly Latte, cũng không chờ ở quầy pha chế, trực tiếp đi đến chỗ trống bên cạnh cửa sổ sát đất ngồi xuống.

Bách Đông Thanh đi theo vào nhìn cô một cái, đi đến trước quầy thu ngân, tùy tiện gọi một ly Americano, sau đó định đi qua lấy cà phê của Hứa Húc đã làm xong, hỏi mượn dụng cụ từ người đồng nghiệp quen biết. làm một hình bông hoa xinh đẹp ở trên, sau đó bung hai ly cà phê đi đến trước bàn của Hứa Húc, ly Latte được kéo hoa đặt trước maa85t cô, một ly khách đặt ở đối diện cô.

Hứa Húc ngồi nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ thuy tĩnh đến gần người, không hề hay biết mọi chuyện xung quanh. Cho đến khi Bách Đông Thanh ngồi xuống phía đối diện cô, cô mới đột nhiên hoàn hồn, nhưng thần sắc vẫn có chút hoang mang như trước: “*Học trưởng, sao anh lại ở đây?*”

Bách Đông Thanh nhìn qua cô, yểu hâu hơi chuyện động: “*Đi ngang qua thôi.*”

Hứa Húc cúi đầu nhìn về phía ly cà phê kéo hoa đặt trước mặt, bông hoa kia có chút đặc biệt, cô hỏi: “*Đây là hoa hướng dương sao?*”

Bách Đông Thanh gật đầu.

Hứa Húc nói: “*Rất đẹp.*”

Bách Đông Thanh cong môi cười cười, không nói gì.

Rất nhiều người chỉ biết hoa hướng dương tượng trưng cho ánh nắng, lại không biết ngôn ngữ của nó là – tình yêu thâm lặng.

Hứa Húc không yên lòng nhìn chăm chăm bông hoa kia, nhìn một hồi lâu mới ngẩng đầu, đột ngột hỏi: “*Chuyện Trình Phóng ra nước ngoài, là đã sớm nói cho các anh biết trước rồi sao?*”

Bách Đông Thanh chần chờ một lúc, lắc đầu: “*Cũng là lúc trở về bảo vệ luận văn mới biết.*” Anh nghiêm túc nhìn cô, trầm mặc trong chốc lát, lại nói, “*Cậu ấy không cố ý giấu em đâu.*”

Hứa Húc run lên một trận, hoàn hồn, ra về thoải mái mà nhún nhún vai: “*Không sao đâu, dù sao bọn em cũng đã chia tay.*”

Lông mày Bách Đông Thanh có chút nhăn lại, qua một lúc lâu, thăm dò hỏi: “*Em thật sự không sao đấy chứ?*”

“*Không có việc gì đâu!*” Hứa Húc buông tay.

Không phải chỉ là chia tay thôi sao? Đương nhiên là không có việc gì. Nhưng giờ phút này cô không hề muốn nghĩ đến chuyện này, đưa mắt nhìn cái ly của Bách Đông Thanh, nói sang chuyện khác: “*Anh thích uống loại cà phê nào?*”

Bách Đông Thanh nhẹ cười cười: “*Thật ra anh rất ít khi uống cà phê, cũng không hiểu rõ lắm.*”

Hứa Húc ngạc nhiên hỏi: “*Anh làm thêm ở đây không phải là được uống miễn phí sao?*”

Bách Đông Thanh gật đầu: “*Đúng là có thể uống miễn phí, nhưng là không có thời gian.*”

Anh luôn luôn phải vội vàng tới vội vàng đi, làm gì có thời gian và tâm trạng như một tiểu tư sản rảnh rỗi ngồi xuống nhấm nháp cà phê chứ, nói đến chuyện này lần này đúng là lần đầu tiên trong đời anh làm chuyện này.

Hứa Húc suy nghĩ một chút nói: “*Em nghe nói phần học bổng do nhà nước cung cấp rất dư dả, sau này anh có thể chuyên tâm học tập, không cần đi làm thêm nữa.*”

Bách Đông Thanh khe khẽ cười: “*Đúng vậy.*”

Hứa Húc ngày thường hay nói hay cười, mọi lần gặp được Bách Đông Thanh trầm mặc ít nói, đều là cô chủ động nói chuyện, nhưng hiện giờ đầu óc cũng như tâm trạng trống rỗng, không hề muốn nói chuyện chút nào, miễn cưỡng nói xong vài câu này, liền cúi đầu xuống, nhìn xem bông hoa được méo trên mặt ly đến thất thần, sau một lúc lâu, rốt cuộc cũng cảm thấy khuấy lên, sau đó bùng ly lên uống một hơi hết nửa.

Sau khi để ly xuống, cô cũng không nhớ đến việc phải lau khoé miệng, đứng thẳng người lên nhìn về phía Bách Đông Thanh gật đầu rồi nở nụ cười nhẹ: “*Học trường, anh chậm rãi uống, em đi trước!*”

Bách Đông Thanh ngẩng đầu nhìn vào mắt cô, gật gật đầu không nói gì, chỉ là đưa mắt nhìn cô đi ra khỏi quán cà phê, mới lại cúi đầu xuống.

Anh bùng ly cà phê trước mặt lên chậm rãi uống một ngụm, cà phê đen không thêm đường, mùi vị nồng đậm, nhưng cũng cay đắng hết mùi vị phần.

Một mình anh ngồi một lát, cảm hai cái ly lên, đi đến quầy thu ngân.

“*Tiểu An, cậu giúp tôi gói hai cái ly này lại, sau này tôi sẽ không tới nữa, muốn lưu lại làm kỷ niệm.*”

Nam sinh gọi là Tiểu An cũng là sinh viên, rất quen thân với anh, cười nói: “*Trong tiệm có bán ly đấy, cậu đăng ký xong cầm một bộ về là được rồi, lấy đồ đựng rồi làm chi?*”

Bách Đông Thanh cười khê: “*Tôi chỉ lấy về làm kỷ niệm thôi, cái này là được rồi.*”

Tiểu Anh dường như có điều suy nghĩ gật gật đầu: “*Tôi biết rồi, bởi vì là ly mình đã uống qua nên càng có ý nghĩa hơn đúng không?*”

Bách Đông Thanh nhẹ mỉm cười, từ chối cho ý kiến.

Tiểu An cầm lấy cái ly, vừa giúp anh rửa sạch sẽ rồi gói lại, vừa thuận miệng hỏi: “*Bách Đông Thanh, nghe nói cậu sắp ra nước ngoài có đúng không?*”

Bách Đông Thanh gật đầu: “*Ừ!*”

Tiểu An tỏ vẻ ghen tị: “*Tốt quá rồi! Sau này cậu chắc chắn tiền đồ vô lượng. Đâu có giống tôi, học một lúc ba bằng, không chừng tốt nghiệp xong còn phải tiếp tục ở đây bán cà phê đấy chứ.*”

Bách Đông Thanh chỉ trầm mặc trong chốc lát, dường như nghĩ đến chuyện gì đó, thấp giọng nói: ... “*Thật ra bán cà phê cũng rất tốt mà!*”

Tiểu An đưa hai cái ly cho anh, cười hi hi nói: “*Cậu đừng có an ủi tôi, bán cà phê thì có thể có tiền đồ gì chứ?*”

Bách Đông Thanh không nói chuyện, chỉ khẽ mỉm môi cười cười, nhận lấy hai cái ly rồi chào tạm biệt, sau đó quay người rời đi. Lúc đi đến cửa tiệm, lại khựng lại, quay đầu nhìn về phía quầy thu ngân.

Anh nhớ tới trước đây đã rất nhiều lần, anh đứng ở vị trí của Tiểu An, cúi đầu làm cà phê, mà bên ngoài quầy pha chế, có một cô gái đợi cà phê, đứng đối diện với anh về mặt nghiêm túc dõi theo anh.

Thật ra anh làm cà phê rất nhanh, nhưng lại cố ý từng chút từng chút một chậm lại động tác tay. Mặc dù anh cúi đầu, nhưng vẫn biết một khách này, ánh mắt của cô nhìn về phía mình, nhất định là rất chuyên chú và vui vẻ. Anh cũng biết, chỉ có một khách này, mình thật sự hiện lên rõ ràng trong mắt cô.

Những buổi chiều ngày đó, luôn luôn có ánh mặt trời ấm áp, có mùi cà phê thơm nồng, thỉnh thoảng còn có âm nhạc thư giãn động lòng người. Có anh, có cô, không có sự cô đơn.

Có đôi khi anh chỉ muốn, nếu như thời gian có thể đứng lại ở hai phút yên tĩnh kia thì tốt biết bao nhiêu!

Cũng chỉ có lúc đó, anh mới dám có một chút vọng tưởng như vậy.

Cho nên, làm cà phê thật ra cũng rất tốt.

Tiểu An đứng ở quầy thu ngân cảm nhận được ánh mắt của anh, ngẩng đầu nhìn lại, đang định mở miệng nói chuyện, nhưng người đứng ở cổng đã quay người rời đi mất rồi.

“*Bách Đông Thanh sao có gì đó là lạ!*” Tiểu An cảm thấy kỳ quái lắm bầm một câu.

- Hết Chương 15-

Bạn đang đọc truyện *Người Theo Dõi Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16

Trình Phóng chia tay không từ mà biệt, dường như cũng không ảnh hưởng gì lớn đến Hứa Húc, cô hầu như không hề biểu hiện tình trạng của một người vừa mới thất tình. Lúc nên ăn vẫn ăn nên uống vẫn uống, mỗi ngày cười đùa với bạn cùng phòng. Bởi vì không cần tốn thời gian vào việc yêu đương hẹn hò, thảnh thơi còn cùng đi tự học với học sinh gương mẫu ở cùng toà nhà ký túc xá Ngô Nam, sự nghiệp học hành bỏ hoang lâu nay thế mà được nhặt về không ít.

Đến mức mấy người bạn cùng phòng đều cho rằng cô thật sự không bị chuyện thất tình ảnh hưởng nhiều lắm.

Một lần nghỉ giữa giờ, Hứa Húc và Phùng Giai đi đến hành lang của cầu thang thoát hiểm để thư giãn cho thoáng khí, còn chưa lên tới nơi, liền loáng thoáng nghe được hai cô gái nhắc đến tên cô.

“*Cậu nhìn con nhỏ Hứa Húc xem, lúc trước lúc yêu đương với Trình Phóng thì kêu ngạo gì chứ! Ngay cả dưới lầu ký túc xá cũng tranh thủ khoe ân ái cho được, làm như sợ người ta không bạn trai nó là Trình Phóng không bằng. Tớ còn tưởng tình cảm thử vàng cơ đấy, không phải vừa mới tốt nghiệp liền chia tay sao. Người ta là học trưởng chắc chắn chỉ là vui chơi qua đường thôi đại học thôi, tốt nghiệp xong là hết.”*

Phùng Giai quay đầu, nhanh chóng nhìn về phía Hứa Húc, chỉ thấy cô nhếch miệng cười, vẻ mặt còn có vẻ không thèm quan tâm.

Lông mày Phùng Giai cau lại, đem cửa đẩy mạnh ra, nhìn hai người bên trong mà nói: “*Ai học đại học mà không yêu đương chơi đùa, thế nhưng muốn tìm bạn trai như Trình Phóng thì cũng phải có chút vốn liếng đấy, không phải ai học đại học tùy tiện cũng kiếm được đâu.”*

Hai nữ sinh là bạn cùng khối học lớp bên cạnh, nhưng mà không phải là thân lắm, nói đúng ra là hoàn toàn không quen biết. Sau khi nhiều chuyện bị người ta bắt tại trận, nhất thời mặt đỏ tới mang tai, nhất là khi Phùng Giai dùng giọng điệu mỉa mai mà chỉ ra hai cô không bằng ai, hai người càng xấu hổ, ấp úng rồi đi.

Hứa Húc theo Phùng Giai đi vào, thờ dãi nói: “*Nói thật chứ, tớ cảm thấy yêu đương với Trình Phóng rất thua thiệt bản thân.”*

“*Há?*” Phùng Giai nghi hoặc nhìn về phía cô, không hiểu ý cô là gì.

Hứa Húc tức giận nói: “*Cô hai à! Yêu đương với một đại soái ca như vậy tận hai năm, vậy mà còn chưa lừa được anh ta lên giường nữa, tớ con mẹ nó đúng là ngu mà, quả thực là lỗ lớn.”*

Nói xong liền không tìm không phỉ mà cười ha hả.

Phùng Giai run lên, nhẹ đánh hai đấm lên vai cô, cười nói: “*Xem ra cậu thật sự không có chuyện gì rồi! Bữa giờ nhìn cậu còn không có phản ứng của người bị chia tay, còn tưởng cậu đang kiềm chế đấy chứ!*”

Hứa Húc ngẩng cao đầu, kiêu ngạo nói: “*Đương nhiên là không có việc gì, không phải chỉ là chia tay thôi sao? Cũ không đi thì mới không tới, còn rất nhiều, rất nhiều soái ca đang chờ tớ ở phía trước đấy!*”

Phùng Giai cười to, chỉ là trong ánh mắt có ẩn chút lo lắng.

Cuối tháng sáu là sinh nhật Hứa Húc. Hai mươi tuổi, một sinh nhật có ý nghĩa trọng đại, đương nhiên là phải tổ chức long trọng, ba mẹ cô mặc dù không chạy đến chúc mừng sinh nhật với cô, nhưng mà đã sớm gửi quà, còn cho cô một số tiền gọi là quỹ sinh nhật, để cô mời đám bạn cùng phòng đi ăn chơi thoải thích.

Hôm đó là thứ sáu, buổi chiều vừa đúng lúc không có lớp, Hứa Húc dẫn theo đám bạn cùng phòng, đi ra ngoài ăn uống phóng túng nửa ngày, ban đêm còn ăn uống thả cửa gọi là tiệc sinh nhật, lại đi hát karaoke, lúc trở lại trường học là đã mười giờ rồi.

Thường ngày vào khoảng thời gian này, sân trường vẫn còn người đến người đi, nhưng so với ban ngày thì đã rất yên lặng cứ như một thế giới khác rồi. Nhưng mà đêm nay, toàn bộ khu ký túc xá, không hiểu sao lại ồn ào náo nhiệt đến lạ thường, từng nhóm từng nhóm sinh viên đi trong sân trường nhảy nhót hát hò, cứ như hôm nay là ngày gì đặc biệt lắm ấy.

“*Đúng rồi, hôm nay là ngày Lễ tốt nghiệp! Những sinh viên năm bốn này đã chính thức tốt nghiệp rồi!*” Vương Nghiên là người đầu tiên phản ứng.

Giang Đại có truyền thống diễu hành đêm tốt nghiệp, Hứa Húc học trong trường hai năm, cũng được chứng kiến đêm tốt nghiệp rầm rộ một lần rồi, chỉ là thời gian đã trôi qua cả năm, thì có chút xa lạ.

Bây giờ nhìn một đoàn sinh viên tốt nghiệp đứng cách đó không xa không thể phân biệt được từ khoa nào tới, cầm hộp cơm đập đập gõ gõ, còn có người mượn cơ hội lớn tiếng la lên tên người trong lòng để tỏ tình, cô đột nhiên giật mình hoang mang đứng yên tại chỗ.

Phùng Giai thấy cô đứng bước, kéo kéo tay cô, cười nói: “*Cứ như quý khách sỏi gào vậy, chúng ta mau về nghỉ ngơi đi, mệt muốn chết rồi!*”

Hứa Húc hoàn hồn: “*Mấy cậu về trước đi, tớ đi ra ngoài hít thở không khí chút đã.”*

Vương Nghiên: “*Cậu không mệt à?*”

“*Vẫn ổn!*” Hứa Húc vẫy vẫy tay ra hiệu cho bọn họ đi về trước, còn mình chạy đến bên cạnh một cái ghế dài ngồi xuống.

Vương Nghiên cũng không để ý, kéo cánh tay hai người còn lại: “*Đi thôi đi thôi, để cậu ấy ở đây một mình suy nghĩ về cuộc sống đi.”*

Phùng Giai lo lắng nhìn về phía Hứa Húc, khẽ thở dài một tiếng, đi theo Vương Nghiên.

Từ cuối tháng sáu thành phố đã chính thức bước vào mùa hè, không cần biết là ban ngày hay ban đêm, thời tiết vẫn nóng vô cùng.

Hứa Húc lúc nãy hát karaoke đã uống không ít bia, bây giờ đúng là rất khát, có lẽ không chỉ là thân thể cảm thấy nóng, mà là sự nôn nóng bắt nguồn từ sâu trong tim trong phổi.

Lúc này, một đám sinh viên diễu hành đêm tốt nghiệp đi ngang qua trước mũi chân cô ồn ào ầm ĩ, có nam sinh gõ hộp cơm kêu lớn tiếng: “*Mạc Vân Vân, anh yêu em! Anh muốn ở bên em đến trọn đời!*”

Hứa Húc run lên một lát, trong đầu như có dây cung không biết đã kéo căng bao lâu, đột nhiên loạt xoạt rồi đứt mất. Giống như có một nguồn lực khổng lồ, trong nháy mắt phoi bầy

sạch sẽ nội tâm của cô.

Cảm giác của sự thất thình, phải hơn một tháng sau mới trải nghiệm, không biết từ đâu đột ngột ập đến. Đau khổ, thất bại, hoang mang, ...

Mặt đất bị che phủ, con thuyền trôi trên biển khơi, mặt băng nứt vỡ.

Lúc này cô mới ý thức được, người con trai đã đồng hành cùng cô hai năm, lấp kín cuộc sống của cô, đã thật sự rời đi rồi.

Trong lúc nhất thời nỗi đau không thể tránh khỏi dồn ập đến, làm cho trái tim cô đều đau, nước mắt được kiềm nén bao lâu nay, tuôn xuống như đê vỡ.

Cô nhanh chóng tay loạn chân run lấy điện thoại di động ra, bấm vào dãy số đã rất lâu rồi không nhìn đến kia.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.”

Lại gọi.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.”

Lại gọi.

.....

Giọng nói phụ nữ lạnh lẽo truyền đến từ đầu dây bên kia, vẫn cùng một câu nói.

Sau khi điên cuồng gọi mười mấy cuộc, Hứa Húc rốt cuộc cũng từ bỏ, rồi hình như lại nghĩ tới cái gì đó, tìm ra số điện thoại phòng ký túc xá nam sinh rất ít khi dùng đến.

Điện thoại reo chừng bảy tám lần, Hứa Húc đang định gác máy, đột nhiên có người trả lời.

“A lô!” Một giọng nam trầm thấp từ trong điện thoại truyền đến.

Hứa Húc ngơ ngác một chút, cảm xúc sụp đổ trong nháy mắt, hét lớn vào điện thoại: *“Trình Phóng! Anh cái tên khốn nạn này! Anh là đồ lừa đảo! Anh đã nói muốn ở lại Giang thành làm kiểm sát trưởng, muốn vĩnh viễn ở bên cạnh em, anh đã nói muốn làm em nhìn thấy anh thật sự thành tâm, tiếp tục chờ em. Anh bảo hôm nay là lễ tốt nghiệp của anh, lễ trưởng thành của em! Vì sao anh lại không giữ chữ tín, dốt trá! Anh là đồ lừa đảo! Tên lừa gạt!”*

Cô vừa khóc vừa mắng, ngôn từ nghèo nàn vô cùng, nói đi nói lại cũng chỉ có mấy chữ này, cho đến cuối cùng rốt cuộc chỉ còn lại tiếng nức nở thờ không ra hơi.

Người bên đầu dây bên kia vẫn trầm mặc nghe cô mắng chửi hoà cùng với tiếng khóc của cô, cho đến khi cô không nói lời nào một hồi lâu, mới lên tiếng nói: *“Hứa Húc, anh là Bách Đông Thanh.”*

Giọng nói của anh rất nhẹ, mang theo ý tứ cẩn trọng.

Hứa Húc sững sốt một chút, cúp điện thoại, tiếp tục vui đầu khóc rống.

Mười phút sau, Bách Đông Thanh tìm tới Hứa Húc.

Anh kéo theo một va ly hành lý, dừng lại trước mặt người con gái đang ngồi trên ghế dài, nhưng không gọi cô, cho đến lúc cô khóc mệt rồi ngẩng đầu, mới đưa lên một miếng khăn giấy không biết đã nắm trong tay bao lâu rồi.

Hứa Húc đã khóc lâu như vậy, vốn dĩ đã hết sạch sức lực, nhưng vừa ngẩng đầu nhìn người mới đến, sau khi nhận lấy miếng khăn giấy trong tay anh, cũng không biết vì sao, nỗi buồn lại ùn ùn kéo tới, lại hu hu mà khóc lên.

Bách Đông Thanh yên lặng nhìn cô, vẫn không nói lời nào.

Hai người bạn cùng phòng ký túc xá sau khi kết thúc lễ tốt nghiệp liền rời trường. Nghĩ đến sắp phải rời ra, trong lòng anh có chút lưu luyến không rời, thế nên mới ờ lại đến giờ này.

Lúc anh kéo va ly hành lý ra ngoài, đang định dán giấy niêm phong lên cửa phòng ký túc xá, chợt nghe chuông điện thoại trong phòng vang lên.

Anh vốn là không có ý định nghe máy, nhưng mà nghe tiếng điện thoại kia kiên nhẫn vang lên đến sáu bảy lần, anh do dự một lát, mở cửa ra lần nữa, vội vàng nhấc máy lên.

Giọng nói truyền đến từ đầu dây bên kia, anh không thể quen thuộc hơn được, chỉ là âm thanh vốn dĩ vui vẻ, lần này lại khóc rống trong điện thoại.

Trong trí nhớ của anh về cô, cô luôn vui vẻ, hình như mãi mãi có thể vô ưu vô lo như thế. Thì ra cô cũng có lúc đau khổ khó có thể vượt qua như vậy.

Anh biết nước mắt của cô là vì ai mà chảy. Cho nên anh chỉ tiến lên, ngay cả tư cách để lau khô nước mắt cho cô cũng không có.

Mười mấy phút sau, Hứa Húc sau khi khóc cạn nước mắt tích lũy bao năm nay, rốt cuộc cũng dừng lại. Cô thút thít ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào va ly hành lý sau lưng Bách Đông Thanh, nghẹn ngào hỏi: *“Học trưởng, anh đang về nhà sao?”*

Bách Đông Thanh gạt đầu: *“Ừ.”*

Hứa Húc lau mắt, đứng lên, giọng nói run rẩy: *“Học trưởng, tôi nay em không muốn về ký túc xá, không biết có thể tới nhà anh tá túc một đêm được không?”*

Bởi vì lúc này đã uống bia, vừa rồi còn khóc một trận, đầu óc cô lúc này đã trở nên hỗn loạn, căn bản không ý thức được mình đang nói cái gì, chỉ là nghĩ bộ dạng của mình thế này quá chật vật, không muốn để đám bạn cùng phòng nhìn thấy, hoặc cũng có thể nói là muốn tạm thời thoát khỏi nơi chốn đau buồn này.

Bách Đông Thanh vẫn yên lặng nhìn cô. Bởi vì khóc quá lâu, mí mắt đã sưng đỏ, nhưng cô dường như không hề hay biết, ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của anh, chờ anh trả lời.

Anh biết mình nên từ chối, bọn họ thật sự cũng không thể xem bạn bè, thậm chí cũng không thể nói là thân thiết. Một nữ sinh đi theo một nam sinh không quen thuộc về nhà qua đêm, nghe thôi là thấy rất hoang đường rồi.

Huống chi trong lòng anh còn có tâm tư không muốn ai biết đến, làm cho anh vốn dĩ là không có cách để đồng ý một cách thân nhiên.

Nhưng đối diện với đôi mắt sưng đỏ đáng thương kia, anh nhận ra lời cự tuyệt không có cách nào phát ra khỏi miệng, thật lâu, rốt cuộc vẫn là nhẹ gật đầu: “Ừ.”

Hứa Húc đương nhiên là nhẹ nhàng thờ ra, cô xoa xoa nước mắt, ném khăn giấy vào thùng rác bên cạnh, mơ mơ hồ hồ đi theo bước chân của Bách Đông Thanh ra đến bên ngoài trường.

Hai người không ai nói gì, Hứa Húc đầu óc hỗn loạn, không quan tâm đến xung quanh, mà Bách Đông Thanh từ trước đến nay liền trầm mặc ít nói như thế, hai người đều có suy nghĩ riêng của mình, cũng không tính là gượng gạo.

Nhà Bách Đông Thanh cách trường học rất xa, cũng may là có một chuyến xe buýt đến thẳng nhà, lúc này đã gần nửa đêm, trên xe chỉ còn vài người. Hai người tìm chỗ trống ngồi xuống, Hứa Húc dựa vào cửa sổ, Bách Đông Thanh ngồi xuống bên cạnh cô, vẫn không nói gì, nhìn qua cứ như là hai hành khách xa lạ không quen biết gì với nhau.

Ban đêm đường xá thông thoáng, xe chạy nhanh mà ổn định.

Có lẽ là do thật sự mệt mỏi, trong xe lại có điều hoà thoải mái dễ chịu, Hứa Húc liền tựa vào cửa sổ gật gù ngủ thiếp đi.

Bách Đông Thanh nhìn cánh tay cô lộ ra trong không khí, tìm một cái áo khoác trong va ly hành lý, cẩn thận từng li từng tí đắp lên người cô. Động tác nhẹ nhàng này không đủ làm cô tỉnh lại, chỉ là nhắm chặt mắt cự quấy đối tư thế.

Xe chợt có xóc nảy, cái trán của cô dựa trên cửa sổ theo quán tính bị đụng nhẹ một chút, sau đó lỏng mảy có chút nhúu lại, hẳn là vẫn còn chút đau.

Bách Đông Thanh suy nghĩ một lát, cánh tay từ sau lưng cô giờ lên, bàn tay dán lên cửa sổ, ngăn cách khuôn mặt cô và cửa sổ thủy tinh, dùng tay làm gối đầu cho cô.

Đó là một tư thế bao bọc vòng quanh, nhưng thân thể anh ngồi thẳng tắp, ngoại trừ lòng bàn tay của anh đệm mặt cho cô, hai người không hề có bất cứ tiếp xúc thân thể nào khác.

Nhưng nhiệt độ truyền đến từ lòng bàn tay, vẫn làm anh trong lòng anh ngứa ngáy, tâm loạn như ma.

Đầu không bị đụng bởi vì xe xóc nảy, Hứa Húc rốt cuộc chìm vào giấc ngủ say.

Bách Đông Thanh yên lặng nhìn chăm chú sườn mặt của cô gần trong gang tấc, làn da trắng nõn, mí mắt có chút sưng đỏ, ngẫu nhiên có bóng đèn đường xẹt qua từ bên ngoài cửa sổ xe, làm nổi bật gương mặt điềm tĩnh, càng thêm điềm đạm đáng yêu.

Hứa Húc vô tri vô giác ngủ một đường, Bách Đông Thanh cũng một mực duy trì tư thế này không nhúc nhích.

Ròng rã bốn mươi phút.

- Hết Chương 16-

Bạn đang đọc truyện *Người Theo Dõi Ánh Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Xe xuất dừng lại ở trạm cuối, trong xe vắng tanh chỉ còn có hai người bọn họ. Hứa Húc vẫn đang ngủ say sưa. Bách Đông Thanh cẩn thận từng chút từng chút một rút bàn tay ra, lại cầm lấy chiếc áo khoác trên người cô cất kỹ, lúc này mới nhẹ giọng gọi: “Đến rồi!”

Không có phản ứng.

Anh thoáng cất cao giọng: “*Hứa Húc, đến rồi!*”

Hứa Húc rốt cuộc cũng mơ mơ màng màng mở to mắt, ngơ ngác nhìn xung quanh một chút, nhất thời không biết tôi là ai và đây là đâu, cho đến khi ánh mắt rơi vào Bách Đông Thanh đang ngồi bên cạnh, mới thoáng hiểu rõ.

Bên trong xe buýt đã sáng đèn, ánh đèn vàng ấm áp để lộ khuôn mặt điềm tĩnh, càng lộ ra vẻ dịu dàng. Hứa Húc còn chưa kịp cảm thấy sợ hãi hay luống cuống, thì trong nháy mắt đã không còn cảm giác gì nữa.

Mặc dù đã rất khuya ở một nơi xa lạ, nhưng chỉ cần là Bách Đông Thanh, hình như cũng không có gì là không an toàn.

Bách Đông Thanh thấy ánh mắt mơ hồ của cô dần trở nên thanh tỉnh, đứng dậy kéo va ly hành lý bên cạnh, nhàn nhạt nói: “*Xuống xe thôi!*”

“*Ừm.*” Hứa Húc ung dung đứng lên, vừa mới ngủ cả một đường, lúc này mới phát hiện cả người đã tê cứng, còn chưa đi ra đến cửa đã lảo đảo xem ngă, vẫn là Bách Đông Thanh nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy cô.

“*Cám ơn!*” Hứa Húc lúng túng nói.

Bách Đông Thanh không nhanh không chậm “*Ừ*” một tiếng, chậm rãi đi đằng trước cô, dẫn cô xuống xe.

Một chuyến xe này đã nhanh đi đến vùng ngoại ô thành phố, so với khu vực trường học phồn hoa, dường như không thể nhìn thấy bất cứ ánh đèn điện neon nào, trong khoảng thời gian này, xung quanh đã sớm rơi vào trạng thái yên tĩnh ban đêm, chỉ ngẫu nhiên truyền đến tiếng côn trùng kêu vang từ bụi cây ngon có ven đường.

Hứa Húc quay đầu nhìn quanh bốn phía, lạ lẫm đi theo, không hề nhìn thấy bất cứ bóng người nào. Cô có chút thấp thòm bước hai bước về phía trước, đi song song với Bách Đông Thanh như lúc ở trong trường học.

Bách Đông Thanh quay đầu, mượn ánh đèn đường mờ mờ, nhìn cô một cái, nhỏ nhẹ nói: “*Không có việc gì đâu, trị an nơi này cũng khá tốt, cổng tiểu khu ở trước mặt rồi.*”

Hứa Húc nhìn theo hướng ngón tay anh chỉ, khoảng chừng mấy chục mét đi về phía trước, thì có một cái cổng lớn của tiểu khu. Nghe anh nói như vậy, cô cũng không còn sợ hãi nữa.

Trăng sáng sao thưa, bóng đêm yên tĩnh, một cơn gió nhẹ thổi tới, mặc dù trong lòng vẫn trống rỗng giống như bị ai đào một cái hố lớn, thế nhưng cảm giác đau đớn kia cũng đã biến mất không thấy bóng dáng.

Hứa Húc yên lặng đi theo Bách Đông thanh, hai người vẫn giữ im lặng, một đoạn đường yên tĩnh chỉ có thể nghe được tiếng bước chân của hai người, cùng với tiếng bánh xe lọc cọc của va ly hành lý.

Sau khi đi vào tiểu khu, không bao lâu đã đến dưới lầu toà nhà của Bách Đông Thanh. Một toà nhà chung cư kiểu cũ, không có cửa cấm cũng không có thang máy, bước chân dẫm lên mặt đất xi măng, đèn cảm ứng âm thanh sẽ lò mờ sáng lên.

“Đến rồi.” Lên đến lầu ba, Bách Đông Thanh dừng bước, nói một tiếng rất nhỏ, lấy chìa khoá ra, mở cánh cửa sắt phòng trộm kiểu cũ, rồi mở tiếp cửa gỗ bên trong, “Vào đi!”

Anh kéo theo va ly hành lý đi vào, đặt ở trước cửa, từ kệ dép giày bên cạnh, cầm lấy một đôi dép lê, khom người đặt bên chân Hứa Húc.

Hứa Húc yên lặng cởi đôi giày thể thao đang mang dưới chân, xỏ vào đôi dép lê của nam, đi theo anh vào nhà.

“Em ngồi nghỉ đi, anh rót cho em ly nước.”

Dù sao cũng là đột nhiên một thân một mình ở một ngôi nhà xa lạ, Hứa Húc có chút dè dặt gập đầu, sau đó ngồi xuống chiếc ghế sofa bằng vải trong phòng khách. Đợi Bách Đông Thanh đi đến phòng bếp, cô vô thức nhìn xung quanh một chút, đây là một gian phòng khách khá nhỏ, không có ánh đèn lồng lấy sáng ngồi, trang trí lại cực kỳ đơn giản, nhưng gian phòng rất sạch sẽ, sạch sẽ đến mức gần như không có một chút hơi thở con người.

Bách Đông Thanh nhanh chóng bùng nước ra, đặt ấm trà trước cô, nhỏ giọng nhắc nhở cô: “*Tối nay em không trở về ký túc xá, vậy có nên gọi điện thoại cho bạn cùng phòng của em không?*”

Hứa Húc lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra, cô cũng không biết điện thoại bị cô tắt nguồn từ lúc nào. Vừa mới khởi động máy, liền có cuộc gọi gọi đến, cô nhìn thấy số điện thoại của Phùng Giai, nhanh chóng nhận máy, còn chưa kịp lên tiếng, đầu dây bên kia đã thờ hờn hờn dồn dập hỏi: “*Cậu chạy đi đâu rồi? Tớ và Vương Nghiên đi một vòng quanh trường để tìm cậu đều không tìm được, điện thoại cũng không gọi được, dọa chết bọn tớ rồi, mếm chút liền muốn đi báo cảnh sát đây!*”

Đợi cô nàng nói xong một tràng, Hứa húc mới hữu khí vô lực trả lời: “*Tớ đến nhà bạn chơi, tối nay sẽ không trở về ký túc xá đâu.*”

“Cái gì? Bạn nào đấy? Hơn nửa đêm cậu cứ như vậy mà đi theo người ta à?”

Hứa Húc ngừng đầu nhìn Bách Đông Thanh đang đứng bên cạnh một chút, thấp giọng nói: “*Là bạn tốt thật mà, tớ không sao đâu, cậu không cần lo lắng, sáng sớm ngày mai tớ sẽ về ký túc xá.*”

“Được rồi! Cậu tự cẩn thận bản thân đấy.” Phùng Giai cũng biết lúc này không thể nào bắt cô trở về, chỉ có thể coi như xong, nghĩ nghĩ rồi lại bổ sung, “*Có chuyện gì thì lập tức gọi điện thoại cho tớ đấy.*”

Hứa Húc cười khẽ một tiếng: “*Có thể có chuyện gì chứ? Là bạn bè với nhau cả mà.*”

“Được thôi, vậy cậu nghỉ ngơi đi, sáng mai còn về sớm, thứ hai còn một buổi thi cuối cùng nữa đấy!”

“Biết rồi.”

Sau khi cúp điện thoại, Hứa Húc nhìn về phía Bách Đông Thanh nói: “*Học trường, gây phiền phức cho anh rồi!*”

Bách Đông Thanh lúc đầu: “*Không có chuyện gì, anh để quần áo thay giặt của em ở nhà vệ sinh, em tắm rửa rồi ngủ một giấc đi.*”

Hứa Húc gật đầu: “*Cảm ơn.*”

Cô đề túi lên trên ghế sofa, từ từ đi vào nhà vệ sinh.

Nhà đã cũ nên nhà vệ sinh cũng rất nhỏ, chỉ chừng hai ba mét vuông, ngoại trừ một cái bồn cầu và một bồn rửa mặt giản dị thì không còn cái gì khác nữa. Bên trên giá treo quần áo cạnh bồn rửa mặt, có đặt một bộ quần áo thể thao gọn gàng ngay ngắn, hẳn là quần áo ngủ mà Bách Đông Thanh đã chuẩn bị cho cô, trên bồn rửa mặt còn có một ly sứ, bên trong ly sứ cắm một cây bàn chải đánh răng mới toanh, đương nhiên cũng là của anh chuẩn bị cho cô.

Trong lòng Hứa Húc khẽ rung động, mở cây bàn chải mới, nặn kem đánh răng lên trên, bắt đầu nhìn vào gương đánh răng. Lúc này cô mới phát hiện đôi mắt đã sưng đỏ cả lên, nhìn cứ như ma quỷ, cũng may bộ dáng chật vật như vậy chỉ có một mình Bách Đông Thanh nhìn thấy.

Đánh răng xong, lại nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ.

Vóc dáng Bách Đông Thanh cao ráo, quần áo thể thao của anh mặc trên người Hứa Húc rộng thùng thà thùng thình, quần đùi thì khỏi phải nói, hai đầu gối của Hứa Húc trống rỗng, quần thì dường như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

“*Em tắm xong rồi!*” Cô chậm chậm từ nhà vệ sinh đi tới, có chút ngượng ngùng.

Bách Đông Thanh đang ngồi trên ghế sofa nhìn cô một cái, rất nhanh dời đi ánh mắt, chỉ về phía cánh cửa phòng: “*Giường nệm đã chuẩn bị xong rồi, em đi ngủ đi!*”

“*Đạ!*” Hứa Húc nắm chặt quần áo đi chuyển tới cửa, đưa mắt nhìn vào bên trong. Trong phòng mặc dù trang trí đơn giản, nhưng có thể nhìn ra được đây là một căn phòng của nam sinh, cô quay đầu nhìn về phía anh, “*Em ngủ giường của anh, vậy anh phải ngủ ở đâu?*”

Bách Đông Thanh nói: “*Anh ngủ trên ghế sofa là được rồi.*”

Trong nhà có hai gian phòng ngủ, nhưng sau khi ba mẹ anh qua đời, phòng ngủ chính liền không ai ở nữa.

Hứa Húc có chút do dự với hành động tu hú chiếm chỗ chim khách của mình: “*Học trường ...*”

Bách Đông Thanh liếc nhìn cô một cái, khẽ cười một tiếng: “*Không có chuyện gì đâu, em ngủ đi, bình thường anh xem tivi cũng thường xuyên ngủ trên ghế sofa.*”

Hứa Húc mặc dù trong lòng có hơi xấu hổ, nhưng cũng biết tính cách của anh, nhất định là sẽ không để cho con gái ngủ trên ghế sofa, thế là gật gập đầu: “*... Ngủ ngon.*”

“Ngủ ngon.”

Giường của Bách Đông Thanh không lớn, chần có chút cũ, lại là màu sắc mộc mạc, nhưng đã được giặt sạch sẽ, không hề có bất cứ thứ gì làm người ta phản cảm, ngược lại còn có mùi hương thơm mát. Ngủ trên chiếc giường như vậy, Hứa Húc cũng không hề có nửa điểm bất an, chỉ là rõ ràng đã rất mệt mỏi, nhưng mà sau khi tắt đèn, lại trần trọc, làm thế nào cũng không ngủ được.

Cũng không biết đã qua bao lâu, cô cảm thấy điện thoại di động đặt trên đầu giường, mở ra, thời gian hiển thị còn mười phút nữa thì đến mười hai giờ.

Mười hai giờ cũng có nghĩa là sinh nhật hai mươi tuổi của cô sắp trôi qua. Trong đầu đột nhiên không khỏi nôn nóng một trận, giống như có chuyện gì đó phải nhanh chóng làm xong, nhưng vẫn chưa làm được, nhất định trong ngày hôm nay phải làm cho xong mới yên lòng.

“*Lễ tốt nghiệp của anh, lễ trưởng thành của em.*”

Lời nói của Trình Phóng bỗng dừng quanh quẩn trong đầu cô, cứ như là bùa chú không cách nào quên đi được.

Cô há miệng hít thở vài lần, vẫn là không có cách nào bình tĩnh lại được, bực bội từ trên giường đứng lên, chân trần đi tới cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra.

Đèn trong phòng khách đã tắt, gian phòng nhỏ yên tĩnh đến mức dường như có thể nghe được tiếng kim rơi, tiếng hô hấp của nam sinh trên ghế sofa có thể nghe được một cách rõ ràng.

Ánh trăng tràn vào từ bên ngoài cửa sổ, rơi lên trên người Bách Đông Thanh. Bởi vì ghế sofa nhỏ hẹp, hai chân anh phải cong lên, mặt nghiêng ra phía ngoài, phía dưới ngực đắp một tấm chăn mỏng, một cánh tay để rũ xuống dưới ghế sofa, tay còn lại thì che trên mắt.

Hứa Húc kinh ngạc nhìn người con trai có lẽ còn không thể coi là quen thuộc này, từ trong thân thể nhanh chóng này sinh khát vọng và nôn nóng, làm trong lòng cô hiện lên một tia suy nghĩ điên cuồng mà hoang đường, và lại còn nhanh như dê vỡ không thể ngăn cản, suy nghĩ và hành động của cô rất nhanh sau đó đã không chịu được sự khống chế của bản thân, chỉ có giọng nói đó đang kêu gào đòi hỏi cô phải làm cho xong hành động điên cuồng này, vì nỗi lưu luyến về đoạn tình cảm thất bại của bản thân cùng lần sinh nhật thứ hai mươi, đặt một dấu chấm hết.

Cô đi qua lặng yên không một tiếng động, ngồi xuống trước sofa, dường như không có chút do dự nào, liền duỗi hai tay ra ôm lấy người con trai đang nằm phía trên.

Bách Đông Thanh vốn là ngủ không sâu, đột nhiên bị một cổ ấm áp ôm lấy, bị dọa đến mức bừng tỉnh, vô ý thức lùi về sau bên trong sofa né tránh.

Hứa Húc đuổi theo, lại ôm lấy anh một lần nữa, mặt dán vào cổ anh.

Bách Đông Thanh đưa tay muốn đẩy cô ra, thấp giọng nói: “*Hứa Húc, em đừng như vậy!*”

Nhưng mà Hứa Húc càng ôm anh chặt hơn, một nỗi sợ hãi bị người khác ruồng bỏ đánh ập lấy cô, nước mắt lập tức rơi xuống như mưa, nước nở nói: “*Xin ... xin anh, đừng bỏ rơi em!*”

Nói xong, bờ môi từ bên sườn mặt trượt đến khoé môi của anh, vừa khóc nức nở vừa muốn chặn lời anh.

Xúc cảm mềm mại ấm áp, làm cho toàn thân Bách Đông Thanh cứng đờ, đầu óc trống rỗng, cũng quên cả việc phải đẩy cô ra.

Hứa Húc giống như một lữ khách lạc đường nơi hoang mạc ngẫu nhiên tìm được ốc đảo, vội vàng dùng sức hôn lên bờ môi ấm áp một cách thoả thích, cứ như nơi ấy đang nắm giữ tính mạng của cô vậy, những thất bại và thống khổ đều muốn dùng nụ hôn này mà xóa đi hết thấy.

Nửa người cô nằm lên trên người anh, cuối cùng lại cạy mở bờ môi đang đóng chặt, cuốn lấy nơi chốn ướt át mà ấm áp ẩn sâu bên trong.

Bách Đông Thanh bị cô hôn như vậy, trong lòng lúc nhất thời đã mất đi năng lực suy nghĩ, chỉ có trái tim đang nổi loạn nhảy nhót theo bản năng.

Không đủ! Còn chưa đủ!

Hôn như thế này còn lâu mới đủ để cho cô giải phóng bản thân, Hứa Húc vội vàng đưa tay vào vạt áo thun của Bách Đông Thanh tham lam tiến vào.

Nhưng đang lúc cô định hướng xuống dưới, lại bị một cánh tay mạnh mẽ, cách một lớp vải áo mỏng manh, gắt gao nắm chặt.

Cô mấy lần muốn dùng sức gỡ ra, nhưng không thành công, muốn làm loạn thêm cũng không được, liền vội vàng ra sức hôn lấy người dưới thân, cắn lên lỗ tai anh, hôn cổ anh chạm vào hầu kết, dùng tất cả mọi thủ đoạn, muốn dùng những phương thức này mà dụ dỗ anh.

Bách Đông Thanh không hề né tránh vì đang nắm chặt lấy tay của cô, nhưng rốt cuộc vẫn không buông ra, chỉ có thể cố gắng tập trung kiên thủ không bước qua ranh giới cuối cùng đầy rẫy nguy hiểm này.

Hứa Húc hôn rất lâu, vẫn không thể nào làm anh thuận theo ý mình, không khỏi nôn nóng ngẩng đầu, nhìn xuống anh từ trên cao.

Cô không nói gì, chỉ khóc thút thít, vẻ mặt tràn đầy vẻ nôn nóng và khẩn cầu, nước mắt rơi xuống từng hạt nặng trĩu, rót xuống trên mặt, đôi mắt, và bờ môi của Bách Đông Thanh.

Dưới ánh trăng mờ nhạt, anh không thể nhìn rõ vẻ mặt của cô, nhưng lại có thể nhìn thấy lúc nước mắt của cô rơi xuống, chợt loé lên óng ánh.

Đôi mắt không mở ra được, bởi vì bị nước mắt của cô rơi xuống tràn vào; trong miệng có vị đắng chát, cũng là nước mắt của cô.

Anh đáp lại nụ hôn của cô, rốt cuộc vẫn là vì nước mắt của cô, mà quăng mũ cời giáp đầu hàng.

Bàn tay đang nắm chặt tay của Hứa Húc cách một lớp áo, rốt cuộc cũng từng chút từng chút mà buông lỏng.

Bạn đang đọc truyện *Người Theo Dõi Ánh Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Người Theo Đuổi Ánh Sáng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Tài xế bên cạnh khởi động xe, nhìn qua kính chiếu hậu nhìn ra phía sau, cười nói: “*Cô gái nhỏ à, đối tượng của cô thật là cẩn thận, thời buổi bây giờ thanh niên trẻ tuổi đáng về như vậy cũng không thấy nhiều đâu!*”

Hứa Húc sùng sốt một chút, bật cười: “*Anh ấy không phải là đối tượng của cháu.*”

“*Hà? À!*” Chú tài xế vì sự nhiều chuyện của mình mà ngưng ngừng cười cười.

Hứa Húc cũng cười, đợi cho đến khi xe bắt đầu lăn bánh, vô thức quay đầu nhìn qua cửa kính, Bách Đông Thanh vẫn còn đứng bên lề đường, ánh mặt trời ấm áp phủ lên người anh, mặc dù hơi gây nhưng đáng người lại thẳng tắp, cứ như cây tùng bách đứng vuron cao trên đỉnh núi.

Hứa Húc một lần nữa nhớ lại sự xúc động tối hôm qua, yếu ớt thờ dài, cũng chỉ có thể lặng yên chúc phúc anh trong tương lai có thể sống tốt, gặp được một người yêu anh trân trọng anh.

Cho đến khi chiếc xe taxi biến mất trong tầm mắt một lúc lâu, Bách Đông Thanh mới quay người đi vào trong tiểu khu.

Về đến nhà, anh thả người ngồi trên ghế sofa một hồi, thật vất vả mới có thể kéo bản thân ra khỏi những dòng suy nghĩ hỗn loạn, ánh mắt lơ đãng nhìn về chiếc ghế sofa phủ miếng vải bố bạc màu, có vài vết máu khô đọng lại.

Chậm rãi đưa tay vuốt nhẹ, khung cảnh hỗn loạn tối hôm qua, bỗng dừng lại tràn vào trong đầu.

Anh nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, đứng dậy giặt miếng vải bố xuống, nương theo động tác của anh, tay vịn bên cạnh ghế sofa xoay một tiếng, hai tờ tiền mặt màu đỏ từ trong khe hở mà xuất hiện.

Anh hơi sững người, khom người cảm lấy tờ tiền, lại liếc về khe hở kia có vài tờ màu hồng lộ ra, nghi ngờ đưa tay rút những tờ tiền từ trong khe hở ra ngoài.

Nhìn xấp tiền mặt thật dày mới tỉnh, đầu tiên là anh giặt mình ngay người như phồng, từ từ mới kịp phản ứng, sau đó tự hỏi số tiền này là từ đâu đến, sắc mặt từng chút từng chút một trở nên tái nhợt.

Những năm gần đây, bởi vì hoàn cảnh sống của mình, những năm này, anh đã nhận được thiện ý đến mức đếm không xuể, nhưng đây là lần đầu tiên đối mặt với ý tốt của người khác mà sinh ra cảm giác xấu hổ mãnh liệt như thế này, cũng không nhận được có chút phát run.

Anh cũng không biết mình đã ngồi ngây ngốc bao lâu, cho đến khi điện thoại di động rung lên, mời từ trong suy nghĩ của bản thân mà hoàn hồn.

Mở điện thoại lên, là tin nhắn của Hứa Húc gửi tới: Học trưởng, em về tới trường học rồi, tối hôm qua đã làm phiền anh, thật xin lỗi. Chúc anh mọi thứ đều thuận lợi, tiền đồ như gấm.

Bách Đông Thanh yên lặng nhìn mẫu tin nhắn này một lát, chỉ trả lời lại một chữ ngắn gọn: Được.

Lúc Hứa Húc đi đến dưới lầu ký túc xá thì nhìn thấy tin nhắn này, nhú nhú mảy, chuẩn bị lưu lại số điện thoại vào điện thoại di động, nhưng nghĩ nghĩ lại xoá bỏ, chắc là sẽ không còn gặp lại nữa, chuyện tối hôm qua chỉ là sai lầm thôi, đều theo gió bay đi thì tốt!

“*Húc nhi, cậu còn biết trở về đây à!*” Vừa mới đi vào phòng ký túc xá, Phùng Giai liền lo lắng chào đón, “*Tối hôm qua xảy ra chuyện gì vậy? Sao đột nhiên buổi tối lại đi nhà bạn ngủ không về? Rốt cuộc là bạn như thế nào thế?*”

Biểu cảm của Hứa Húc thoải mái khoáng đạt tay: “*... Là một người bạn rất tốt!*”

Phùng Giai nghi ngờ đánh giá cô từ trên xuống dưới một phen, không chỉ không thể nhìn ra điều gì khác lạ từ trên mặt cô, mà còn cảm thấy hình như tối hôm qua thậm chí là ngay lúc này, đều có gì đó khác biệt mà không thể nói được, đại khái là một bộ dáng hoàn toàn buông lỏng bản thân, cô nhẹ nhàng âm thầm thở ra, “*Cậu thật sự không sao đấy chứ?*”

Hứa Húc hỏi lại: “*Cậu đang nói chuyện thất tình sao?*”

Phùng Giai gật đầu.

Hứa Húc thờ phào một cái, buông tay nói: “*Đã không sao rồi, tớ muốn nhìn về tương lai, cho dù có chuyện gì cũng không thể làm khó một thiếu nữ xinh đẹp như tớ đâu.*”

Phùng Giai xuy một tiếng, cười nói: “*Còn muốn làm thiếu nữ á? Hai mươi rồi đấy! Không nhớ đâu! Đã có thể kết hôn sinh con theo quy định của pháp luật rồi!*”

Hứa Húc nghe cô nàng nói như vậy, cũng không biết tại sao đột nhiên lại cảm thấy chột dạ, cười hi hi, rồi lại cứng đầu nói: “*Tớ thế mà vĩnh viễn là một thiếu nữ xinh đẹp.*”

Hứa Húc không biết người khác sau khi bị thất tình, vết thương phải bao lâu mới có thể khép lại, nhưng đối với cô mà nói, hình như sau đêm đó, thực sự giống như không hề trải qua sự đau khổ đột ngột ập đến như lúc đi dạo đêm tốt nghiệp, ngẫu nhiên vẫn có chút cảm giác mất mát, thế nhưng theo thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, cảm giác này tự nhiên cũng chậm rãi biến mất hầu như không còn gì cả.

Ký ức về mối tình đầu vẫn còn đó, nhưng bóng hình của Trình Phóng người này, đã dần dần trở nên mờ hồ rồi.

Sau ngày hôm đó, mặc dù cô vẫn tự xưng là “Thiếu nữ”, nhưng người có mắt đều nhìn ra được, Hứa Húc ngày thường luôn có tính trẻ con, hình như dần dần đã trở nên ổn trọng thành thực.

Còn chuyện trở nên cao lớn trưởng thành, cho tới bây giờ vẫn là lặng yên không một tiếng động mà diễn ra.

“Hứa Húc, cậu thật sự không có ý định thi nghiên cứu sinh sao?”

Sau khi trải qua kỳ thi tư pháp, mọi người đều bắt đầu tính toán đường ra, người mắc chứng khó khăn trong việc chọn lựa Vương Nghiên sau mấy ngày đi theo Ngô Nam tự học, lại chò chút nhụt chí, muốn kéo Hứa Húc nhập bọn, cùng bọn họ cực khổ trải qua kỳ thi nghiên cứu sinh.

Hứa Húc là đang ngồi trên máy tính chuẩn bị sơ yếu lý lịch, nghe vậy cười lắc đầu: “Tớ thật sự là đã niệm đủ sách rồi, bây giờ chỉ muốn ra ngoài xã hội lăn lộn trong cái thùng nhuộm kia thôi.”

Vương Nghiên thờ dài: “Tớ cũng rất muốn đi làm sớm một chút, nhưng mà trình độ của chúng ta so với dân chuyên môn mà nói, đường ra thật sự rất hẹp, cạnh tranh rất lớn. Đứng rồi, cậu xác định đi đơn vị thực tập nào chưa?”

Hứa Húc nói: “Tớ đi Tuần san Luật pháp, chuẩn bị đi đến khoa Truyền thông luật pháp nhìn xem.”

“Cậu không đi công ty luật à?”

Hứa Húc lắc đầu: “Tớ cảm thấy bản thân mình không thích hợp lắm, không muốn bon chen theo người khác, dù sao bây giờ cũng chỉ là thực tập, còn chưa xác định được sau này muốn làm gì đâu!”

Vương Nghiên nói: “Nói cũng đúng, sinh viên tốt nghiệp đại học bây giờ đều đầu quân vào công ty luật, cũng không biết bao giờ mới hết khổ, công ty luật nhỏ thì phải tự mình khổ sở đi tìm vụ kiện, công ty luật lớn thì không thiếu vụ kiện, nhưng mà là vào không được! Nói đầu xa Hoa Thiên đấy, thực sĩ tiền sĩ danh giá đi du học về một đám người, thực tập sinh bây giờ đều muốn thi nghiên cứu sinh, khoá của chúng ta có mấy người đi thực tập đều không thành, mà cho dù có hoàn thành tốt thời gian thực tập cũng rất khó được giữ lại.”

Hứa Húc cười: “Ông chủ của Hoa Thiên là Trần Thụy Quốc, không phải là cựu học sinh của trường chúng ta sao? Sao có thể không quan tâm học đệ học muội như vậy.”

Trần Thụy Quốc là một cây đại thụ tiếng tăm lừng lẫy trong giới luật học, năm đó là giáo sư trẻ tuổi nhất của học viện Luật Giang đại, mười mấy năm trước hùn vốn với người ta gây dựng Hoa Thiên, chính bản thân mình trở thành Đại luật sư nổi danh lừng lẫy trong giới còn chưa nói, Hoa Thiên dưới sự dẫn dắt của ông, bây giờ đã sớm trở thành công ty hàng đầu số một số hai rồi.

Vương Nghiên khoát khoát tay: “Ai mà biết được? Dù sao tớ nghe mật thám báo lại, sinh viên đại học trong khoa Luật của trường chúng ta được giữ lại, cũng chỉ có một mình học trưởng Bách Đông Thanh mà thôi.”

“Bách Đông Thanh?” Hứa Húc dừng đi chuyển con chuột trong tay, quay đầu ngạc nhiên nhìn về phía cô nàng.

Vương Nghiên gật gật đầu: “Đúng vậy! Hình như anh ấy được Trần Quốc Thụy trực tiếp đề cử.”

Hứa Húc nhủ mảy: “Cậu nói có phải là Bách Đông Thanh học trước chúng ta hai năm không?”

Vương Nghiên đối diện với vẻ mặt kinh ngạc của cô có chút khó hiểu: “Đúng rồi! Không phải cậu quen anh ấy sao? Cậu không biết anh ấy đang làm ở Hoa Thiên? Năm ngoái anh ấy học xong liền gia nhập, bây giờ cũng đã cảm được chứng chỉ bắt đầu hành nghề rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Theo Đuổi Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Đầu óc Hứa Húc có chút mông lung, một lúc lâu sau mới nói: “Không phải trước đây anh ấy được nhà nước cử đi du học học tiến sĩ sao? Sao bây giờ lại làm luật sư ở Hoa Thiên chứ?”

Vương Nghiên khoát khoát tay: “Cái này tớ cũng không biết.” Dừng một chút, lại nói, “Thế nhưng nói đi cũng phải nói lại, mặc dù học bổng đi du học đúng là cơ hội khó có được, nhưng mà Hoa Thiên cũng không phải là thiếu luật sư tốt nghiệp ở nước ngoài, nếu như Bách học trưởng muốn làm luật sư, thì bây giờ tiến vào Hoa Thiên cũng không thua kém đi du học là bao, dù sao luật sư là cũng nhờ vào kinh nghiệm và nhân mạch. Tớ nghe nói trường khoa của chúng ta và Trần Thụy Quốc là bạn học cũ, năm ngoái lúc đại tú tốt nghiệp, vừa đúng lúc Trần Thụy Quốc tuyển trợ lý, trường khoa liền tiến cử Bách Đông Thanh. Tớ cảm thấy Bách học trưởng thật sự là vận khí tốt, có thể đi theo người có tiền có quyền như Trần Thụy Quốc, học được kinh nghiệm cũng như nhân mạch cùng tài nguyên, chắc chắn còn hữu dụng hơn so với mài đít quần học nghiên cứu sinh mấy năm, nếu có thể đạt được sự coi trọng, vậy thì quá tốt rồi. Với lại tớ cảm thấy Bách học trưởng chăm chỉ chịu khổ như vậy, bề ngoài nhìn tuần tú lịch sự, có vẻ tính cách cũng rất tốt, chắc chắn sẽ rất được các tiền bối yêu thích. Haizz! Bốn năm trôi qua cái vèo, lúc này mới ý thức được tầm quan trọng của việc học hành, coi như cũng muộn rồi!”

Hứa Húc hoàn toàn tỏ ra thờ ơ với lời than thở cảm khái của cô ấy, đầu óc vẫn còn mơ mơ màng màng, run lên một trận, mới phản ứng được trọng tâm trong lời nói của cô nàng, gấp gấp hỏi lại: “Cậu gặp qua anh ấy rồi sao? Không phải cậu không quen biết anh ấy sao?”

Vương Nghiên nghe cô hỏi như vậy, thì cười hi hi nói: “Quên nói chuyện này cho cậu biết, lúc khai giảng học kỳ này ấy, lúc tớ đang ăn cơm tại một nhà hàng Thái bên ngoài trường, gặp được một học trưởng đang thực tập nghiên cứu sinh ở Hoa Thiên, đang cùng cái người tên Bách Đông Thanh ấy ăn cơm, học trưởng giới thiệu cho tớ, tớ mới biết được dáng dấp của Bách Đông Thanh trong truyền thuyết ra sao. Hồi trước quả thật là cậu không có gạt tớ, vẻ ngoài của anh ấy thật sự rất đẹp trai nha! Hôm đó hình như là phải tới khu pháp viện phía tây đưa tài liệu, mặc áo phục, thật sự! Tớ còn không dám tin, khoa của chúng ta là một đám say mê nam sắc, vậy là lại bỏ sót một nhân vật như vậy. Quả thực là thiếu sót mà.”

Hứa Húc thật sự không biết nên nói cái gì cho phải, đầu óc đối với tin tức vừa mới nhận, có chút không tiêu hoá nổi.

Chỉ nghe Vương Nghiên lại nói: “Đúng rồi, sau lần đó, tớ trở về trường học cũng gặp được anh ấy vài lần, nghe anh ấy nói thường xuyên phải tới khu pháp viện phía tay trao đổi tài liệu, thuận tiện đi đến nhà ăn trường học ăn cơm, hôm trước giữa trưa lúc tớ quay về ký túc xá, còn gặp qua anh ấy đấy, đứng ngay đờ lâu chúng ta này. Còn phải nói, mỗi lần đều là anh ấy chủ động chào hỏi, có cảm giác rất thân thiện, cho nên tớ mới suy đoán tính cách của anh ấy không sai biệt lắm.”

Lông mày Hứa Húc có hơi nhíu lại: “Sao trước đây chưa từng nghe cậu kể vậy?”

Vương Nghiên có vẻ không hiểu: “Chuyện này có gì đâu mà nói? Lần nào cũng chỉ chào hỏi rồi thôi, tớ cũng không quen anh ấy mà! Cũng may là vừa mới nói đến Hoa Thiên, nên tớ mới nhớ đến việc này đây chứ. Còn cậu thì sao? Không phải là muốn đi Hoa Thiên thực tập sao, muốn thì đi nhờ Bách học trưởng đi? Anh ấy cũng vừa mới hành nghề, không chừng có thể khai thông quan hệ giúp cậu đấy!”

“Tớ không có ý định đi công ty luật đâu.” Hứa Húc khoát khoát tay, “Chỉ là nghe được tin anh ấy từ bỏ cơ hội đi du học đến Hoa Thiên, thì có chút không ngờ được thôi.”

Vương Nghiên nói: “Nam sinh mà! Có đôi khi chỉ muốn đánh cược một lần thôi, mặc dù Hoa Thiên nhiều nhân tài, cạnh tranh khốc liệt, nhưng lỡ như có thể xuất đạo thành công, mặc dù địa vị xã hội không thể so được với thẩm phán kiểm sát trưởng gì gì đấy, nhưng thu nhập thì khỏi cần bàn tới, người ta là một luật sư cấp cao của Hoa Thiên, thu nhập một năm có thể lên tới cả trăm vạn ấy.”

Đầu óc Hứa Húc trống rỗng, có chút ong ong mà đứng lên, đi tới cửa.

Vương Nghiên kêu lên một tiếng: “Cậu đi đâu đấy?”

Hứa Húc: “Tớ đi rửa mặt.”

“Đi rửa mặt thì đi ra bên ngoài làm gì?”

“Á!” Hứa Húc xoay người, đi về phía nhà vệ sinh.

Tối hôm đó, đám bạn cùng phòng đều trở lại kỳ tức xá, vẫn giống như bình thường, trò chuyện khí thế, nhưng Hứa Húc lại không tham gia, ngồi xuống trước bàn, không yên lòng ngăn người trước cái máy tính.

Vẫn là Phùng Giai phát hiện ra sự khác thường của cô, kêu: “Húc nhi!”

Hứa Húc không hề hay biết.

Phùng Giai lại gọi: “Hứa tiểu Húc!”

“Á?!” Hứa Húc cuối cùng cũng bị gọi đến hoàn hồn, về mặt mê mang, “Làm gì đó?”

Phùng Giai đang nằm lỳ ở trên giường, liếc mắt nhìn về phía cô: “Lời này phải là tớ hỏi cậu mới đúng chứ? Cả buổi tối đều có vẻ bồn chồn không yên.”

“Không có mà!” Hứa Húc lúng ta lúng túng trả lời, hình như là chợt nhớ tới cái gì, từ trong kệ sách rút ra một quyển vở, bên trong còn giữ một tờ giấy ghi chép. Cô lấy tờ giấy ra, nhanh chóng bỏ lên giường, kéo màn giường ra, “Các cậu nói chuyện đi, tớ đi ngủ á!”

Phùng Giai xuy một tiếng, thầm nói: “Kỳ quái.”

Hứa Húc nằm trên giường, bật đèn bàn lên, chỉnh lại ánh sáng một chút, sau đó mở tờ giấy ghi chép trong tay ra, trên đó viết một dãy số.

Đây là số điện thoại mà lần đó Bách Đông Thanh đưa cho cô, lúc đó cô không lưu lại số điện thoại, nhưng mà tờ giấy ghi chú này thì lại tiện tay nhét vào trong vở.

Thế nhưng bây giờ cô cầm dãy số điện thoại này để làm gì chứ? Anh đã không đi nước ngoài, thậm chí còn thường xuyên đến Giang đại, nhưng vẫn không liên lạc với cô, đã nói ra, anh cũng không muốn thấy mình rồi.

Một đêm kia đối với anh mà nói, hẳn là rất si nhục nhỉ?

Ha!

Thế nhưng vì sao lúc bản thân mình nghe được tin tức anh ở lại Giang thành, trong đầu như nổ tung trong lòng thì cứ như có kiến bò ngứa ngứa khó nhịn.

Cho đến khi cô dẹp yên nhộn nhạo trong lòng lấy lại tinh thần, thì phát hiện mình đã nhập số điện thoại trên tờ giấy ghi chú, gửi qua một tin nhắn: Nghe nói anh không có ra nước ngoài? Khi nào ghé ngang qua trường học, thì cùng uống một ly cà phê chứ?

Hứa Húc trợn mắt há mồm mà nhìn xem tin nhắn đã được gửi đi.

Không có xưng hô, cũng không có kí tên, chắc anh cũng không biết là ai đâu nhỉ?

Nhưng mà, chỉ qua nửa phút đồng hồ, điện thoại liền rung lên, có tin nhắn trả lời: Xế chiều ngày mai anh phải đến khu pháp viện phía tây làm việc, khoảng bảy giờ em có rảnh không?

Hứa Húc run lên một lát, cũng không biết vì sao có chút mừng rỡ, nhanh chóng trả lời một chữ “Được” rồi gửi qua.

Bên kia rất nhanh lại nhắn qua hai chữ: Ngủ ngon.

Hứa Húc cong cong khoe môi, trả lời: Ngủ ngon.

Sau đó nhét điện thoại di động xuống dưới gối, tắt đèn bàn, còn không tự chủ được huyt sáo một tiếng.

Vương Nghiên nằm ở giường đối diện ồ lên một tiếng: “Hứa Húc, có chuyện gì vui vậy, hơn nửa đêm còn huyt sáo nữa?”

Hứa Húc sùng sốt một chút: “Hả? Không có gì!”

Đúng vậy! Vì cái gì mà tâm trạng trở nên vui vẻ thế này?

Mặc kệ đi, không nghĩ nữa, đi ngủ!

*

Buổi chiều ngày hôm sau, Hứa Húc lôi ra mấy bộ quần áo mùa thu từ trong ngăn tủ, tra hỏi người đẹp Phùng Giai: “Mỹ nữ, cậu thấy bộ nào được?”

Phùng Giai lườm cô nàng một chút: “*Cậu muốn đi hẹn hò à?*”

Hứa Húc sùng sốt một chút, lắc đầu: “*Không có! Chỉ là đi gặp một người bạn thôi.*”

Phùng Giai nói: “*Gặp bạn thì tùy tiện mặc cái gì chả được! Có cần phải ăn mặc đẹp đẽ như vậy không?*”

Hứa Húc nói: “*... Là một người bạn đã lâu rồi không gặp, vẫn là nên để lại cho người ta ấn tượng tốt một chút.*”

Phùng Giai chọn một bộ cho cô, cười nói: “*Là bạn nam sao? Sao rồi? Dự định yêu đương rồi à?*”

“*Cái gì chứ?*” Hứa Húc đứng bên cạnh thay quần áo nhỏ giọng nói, “*Đương nhiên là không phải.*”

Thay xong quần áo, cô lại nhìn vào chiếc gương to, quay trái quay phải, hất mái tóc dài qua vai, dùng tay vuốt cho mượt lạo, còn dặm nhẹ phấn lót, để sắc mặt nhìn tốt hơn một chút, lúc này mới thoả mãn mà đi ra ngoài.

Trong vòng một năm này, mặc dù đi ngang qua tiệm Starbucks ở đầu phố rất nhiều lần, nhưng cô chưa từng quay lại uống cà phê lần nào. Cũng không biết là bởi vì người uống cà phê cũng mình trước đây không còn nữa, hay là nam sinh kéo hoa trên ly cà phê cho mình không còn nữa.

Nói tóm lại, cô đã mất hứng thú với hoạt động tốn kém này từ lâu rồi.

Trước khi ra cửa, cô nhận được tin nhắn của Bách Đông Thanh: Anh đến Starbucks rồi, em cứ từ từ tới!

Cô đương nhiên là không thể từ từ mà tới, mà là chạy chậm cả một đường, cho đến khi cách Starbucks mấy chục mét, mới đột ngột chậm dần bước chân, cố gắng hoà hoãn hơi thở bởi vì đi quá nhanh mà thở dốc, sau đó ra về bình tĩnh ung dung mà đi về phía cửa tiệm quen thuộc.

Cách giờ hẹn bảy giờ khoảng mấy phút, lúc này đã vào mùa thu, trời chiều sớm buông, hoàng hôn đã tới, hai bên đèn đường lờ mờ sáng lên, cảnh trí xung quanh đều là朦胧 lung nửa sáng nửa tối.

Hứa Húc từ xa là thấy được bóng hình lờ mờ của Bách Đông Thanh. Anh đang đứng trước cửa tiệm Starbucks, đang nói chuyện điện thoại, không biết có phải là do một thân trang phục nghiêm chỉnh hay không, nhưng nhìn không ra vẻ đơn bạc như trước đây nữa, mà là đáng vẻ cao lớn thẳng tắp, toàn thân đều không còn cảm giác ngầy ngổ của thiếu niên mới lớn, thay vào đó là sự tinh anh xen lẫn với nét thành thực của tuổi tác.

Hứa Húc sùng sốt một chút, lại tiếp tục đi về phía trước.

Bách Đông Thanh vốn là đang gọi điện thoại, cứ như là có cảm giác, quay đầu nhìn về phía cô đang đi tới, lúc nhìn đến cô, thần sắc có chút khựng lại, thấp giọng nói câu gì đó vào điện thoại, sau đó cúp máy, không nhúc nhích nhìn xem Hứa Húc đang đi về phía anh, khoé miệng chậm rãi cong lên một nụ cười mờ nhạt.

Đúng lúc này, hộp đèn quảng cáo bên cạnh đột nhiên sáng lên, diện mạo của người đàn ông trẻ tuổi vốn đang mờ ảo, bỗng dưng được bao phủ dưới ánh đèn, khuôn mặt kia đã lâu không gặp, trong khoảnh khắc liền trở nên vô cùng rõ ràng. Hứa Húc bỗng nhiên cảm thấy có chút ngại ngùng trước cảnh tượng này, đến mức bước chân không tự chủ được mà ngừng lại.

Cho đến khi Bách Đông Thanh hơi hít mắt lại, bước hai bước đi về phía cô, thấp giọng mở miệng nói: “*Đến rồi!*”

Giọng nói trầm thấp dịu dàng, giống y hệt so với người trong trí nhớ của Hứa Húc, rốt cuộc cô cũng hồi phục lại tinh thần, hướng về phía anh cười chào hỏi: “*Học trưởng, đã lâu không gặp!*”

Đôi mắt của Bách Đông Thanh đen nhánh như mực, có chút long lanh dưới ánh đèn, gật đầu nhìn về phía cô nhẹ cười cười: “*Ừ, đã lâu không gặp.*”

Bạn đang đọc truyện *Người Theo Dõi Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21

Hai người nói xong câu này, nhất thời đều nhìn đối phương không nói thêm gì nữa. Vẫn là Hứa Húc phản ứng trước, có chút không được tự nhiên sờ lỗ tai: “*... Học trưởng, vậy chúng ta vào đi!*”

Nếu như không có đêm hôm đó, Bách Đông Thanh đối với Hứa Húc mà nói, là một học trưởng không tính là quá thân quen nhưng có ấn tượng rất tốt, đã lâu như vậy mới gặp lại anh, nên chính là sự mừng rỡ đơn thuần. Nhưng bởi vì có một đêm kia, khoảnh khắc trùng phùng như thế này, thì có chút xấu hổ và gượng gạo.

Thật ra trong một năm qua, cô ngẫu nhiên cũng nhớ tới đêm hôm đó, mặc dù chuyện phá sinh quan hệ với một học trưởng không tính là quá quen thuộc, thật sự là hoang đường đến mức không chân thực. Nhưng cô không chỉ một lần thầm cảm thấy may mắn, quá may mắn vì người xuất hiện đêm đó là Bách Đông Thanh, cho nên xảy ra chuyện như vậy, hình như cũng không làm cô cảm thấy quá khó khăn để tiếp nhận.

Nếu đổi lại là người khác, sau khi tỉnh lại, chỉ sợ không biết có bao nhiêu hối hận và tự trách.

Có đôi lúc cô cũng nghĩ qua, nếu như đêm đó không gặp phải Bách Đông Thanh, cô vốn dĩ có thể làm ngơ sự vọng động của mình tránh dẫn tới tình huống không thể cứu vãn hay không?

Đương nhiên vấn đề này chỉ là giả thiết, là không có đáp án.

Hai người tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, Bách Đông Thanh để Hứa Húc ngồi đó, còn anh đi ra quầy gọi cà phê. Hứa Húc thật sự cũng không khách sáo giành trả tiền với anh hay giành 50/50, dù sao bây giờ anh cũng đã là một luật sư có giấy phép hành nghề, trả tiền một ly cà phê, cũng không phải là chuyện gì lớn.

Nhân viên phục vụ trong tiệm đã sớm đổi một đợt rồi, sau khi Bách Đông Thanh gọi món xong, thấp giọng nói câu gì đó với nhân viên phục vụ, cô gái trẻ nhìn về phía anh cười cười gật đầu, một lát sau đưa ly cà phê cho anh, anh nhận lấy dụng cụ, cúi đầu tự mình kéo hoa trên ly cà phê.

Hứa Húc vẫn luôn ngẩng đầu nhìn theo bóng lưng của anh. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh mặc trang phục lịch sự, thì ra là cũng phù hợp như vậy.

Thật ra cũng mới tốt nghiệp hơn một năm mà thôi, nhưng khí chất toàn thân, hình như rất không giống với trước đây, so với nam sinh đứng bên trong quầy thu ngân, mặc đồng phục Starbucks màu xanh lá, cứ như là hai người khác nhau. Về thiếu niên ngây ngô rút đi không ít, mặc dù vẫn còn trẻ tuổi, nhưng cũng đã có mấy phần thành thục.

Điều duy nhất không đổi, vẫn là người ôn hoà như trước đây. Xã hội là một cái thùng nhuộm, anh vẫn như một gốc tùng bách xanh tốt đứng sừng sững tại đỉnh núi chưa bị ô nhiễm.

Lúc Bách Đông Thanh bùng cả phê quay lại, Hứa Húc không nói không rằng thu hồi ánh mắt.

“Mặc dù đã làm đại luật sư, nhưng mà tay nghề pha chế cũng không giảm đâu!” Nhìn ly cà phê Bách Đông Thanh đưa qua, Hứa Húc khẽ cười nói.

Anh gọi cho cô Latte mà cô hay uống, phía trên vẽ một con mèo tính xảo, mặc dù đơn giản, nhưng lại độc đáo.

Bách Đông Thanh ngồi xuống đối diện với cô, cong môi khẽ cười cười: *“Vừa mới hành nghề thôi mà, làm sao dám xưng là đại luật sư chứ!”*

Hứa Húc thấy anh không gọi cà phê, mà gọi một vài món điểm tâm, thuận miệng hỏi: *“Anh còn chưa ăn cơm chiều sao?”*

Bách Đông Thanh gật đầu: *“Hôm nay rất bận, đến giờ này mới xong việc.”*

Hứa Húc lại hỏi: *“Chỉ có hôm nay bận bận thôi à? Hay là luật sư vẫn luôn luôn bận rộn như vậy?”*

Bách Đông Thanh mỉm cười: *“Hiện tại chỉ vừa mới bắt đầu hành nghề, quả thực mỗi ngày đều rất bận.”*

Hứa Húc gật đầu *“À”* một tiếng, lại rũ mắt nhìn xuống hình vẽ con mèo trên ly cà phê, sau một lát, lại đột nhiên ngẩng đầu mở miệng hỏi: *“Sao anh lại đột nhiên từ bỏ cơ hội xuất ngoại tốt như vậy mà đi đến Hoa Thiên làm luật sư?”*

Bách Đông Thanh nhìn vào mắt cô, có chút run lên, lại nhẹ nở nụ cười: *“Ra nước ngoài theo học bổng của nhà nước thì tương đối an toàn hơn, quay về có cơ hội ở lại trường nên cũng không phải vấn đề gì lớn. Nhưng mà năm ngoái lúc nghĩ hè thì tình cờ biết được thầy Trần đang tuyển trợ lý, anh bỗng nhiên nghĩ, bản thân mình còn trẻ như vậy, có lẽ là còn có rất nhiều cơ hội, vì sao lại không trải nghiệm đánh cược một lần? Dù sao anh cũng chỉ là một người bình thường, cũng hi vọng cuộc sống có thể trôi qua dễ dàng thoải mái một chút.”*

Lúc anh nói những lời này, đôi mắt đen như mực kia vẫn bình tĩnh mà nhìn cô, rõ ràng là đang nói chuyện công việc, nhưng khiến Hứa Húc có cảm giác, có chuyện gì đó ẩn giấu bên trong lời nói của anh. Thế nhưng cô cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ là cười cười gật đầu nói: *“Nói cũng đúng, nếu có thể trở thành đại luật sư, thu nhập so với làm thầy giáo và nhân viên công chức có thể cao hơn. Nghe nói hai khoá tốt nghiệp gia nhập Hoa Thiên, chỉ có một mình anh, còn phải nói chưa chúc mừng anh đấy!”*

Bách Đông Thanh nói: *“Chỉ là may mắn thôi, thầy Trần dù sao cũng là học trưởng và sư trưởng của chúng ta, Quách viện trưởng rất quen thân ông ấy, chỉ giúp một tay tiến cử anh thôi.”*

“Nhưng anh là người được giữ lại, vẫn là rất ưu tú còn gì!”

Bách Đông Thanh khiêm tốn cười cười: *“Thật ra vẫn là số may mắn, gặp được thầy Trần là một thầy giáo tốt.”*

Mặc dù Hứa Húc biết là anh đang khiêm tốn, nhưng cũng không có cách nào phủ nhận, vừa mới tốt nghiệp đại học được tuyển đi làm trợ lý cho Trần Thụy Quốc, đúng là nên tồn tại một phần may mắn nhất định.

Vương Nghiên nói không sai, học giỏi quả thật rất quan trọng, người muốn làm trợ lý cho Trần Thụy Quốc sợ là đếm không hết, nếu như không phải bởi vì Bách Đông Thanh chăm chỉ cố gắng. Quách viện trưởng cũng không thể nào tự mình tiến cử anh cho Trần Thụy Quốc được.

Cô cảm lấy cái mừng, có chút không nở khuây tan hình vẽ con mèo kia, như có điều gì suy nghĩ trong chốc lát, lại chợt hỏi: *“Nghe bạn cùng phòng ký túc xá Vương Nghiên nói, anh thường xuyên đến khu pháp viện phía tây làm việc, sau đó còn tiện ở lại nhà ăn trường học ăn cơm sao?”*

Bách Đông Thanh do dự một lát, vẻ mặt khó nói rõ nhìn cô một chút, gật đầu: *“Ừ.”*

Hứa Húc cười khẽ, thử thăm dò: *“... Vậy sao anh đến trường học cũng không có liên lạc với em?”*

Thật ra hỏi xong câu này cô liền có chút hối hận, tại sao anh phải giữ liên lạc với một nữ sinh đã làm ra chuyện thất đức đó với mình cơ chứ? Hẳn là tránh còn không kịp đấy chứ! Dù sao kiểu nam sinh như anh, tuyệt đối sẽ không đặc chí vì đã chiếm được tiện nghi của người khác đâu.

Bách Đông Thanh nín nín môi, một lúc lâu sau, mới thấp giọng trả lời: *“Anh sợ là em không muốn nhìn thấy anh!”*

“Há? Sao lại như thế?” Hứa Húc có chút ngạc nhiên nhìn anh, cô biết là anh đang nói đến chuyện đêm đó, nhưng từ trước đến giờ cô luôn áy náy hối hận là chính mình đã hại nay, nhưng chưa bao giờ bởi vì chuyện đó đã xảy ra mà không muốn nhìn thấy anh, mặc dù quá thật là có chút khó xử.

Sau khi lấy lại tinh thần, cô nhẹ nhõm thở phào một cái, nở nụ cười như trút được gánh nặng ngàn cân, chấp tay trước ngực: *“Chỉ cần anh đừng để trong lòng, là em đã cảm ơn trời đất rồi. Sau này chúng ta đừng nói chuyện này nữa, cứ coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra đi, không cần quá gượng gạo. Như vậy sau này còn có thể cùng nhau ăn một bữa cơm hay gì đó, dù sao chúng ta cũng đã quen biết lâu như vậy rồi.”*

Chỉ cần anh không vì chuyện đó mà sinh ra chán ghét với cô là tốt rồi.

Bách Đông Thanh nhìn cô, gật gật đầu: *“Ừ.”* Cúi đầu ăn xong hai cái bánh ngọt, lại thuận miệng hỏi, *“Em tốt nghiệp xong có định đi làm ở đâu chưa?”*

Hứa Húc có chút phiền não gãi gãi đầu: *“Nói thật em cũng không biết chính mình muốn làm cái gì, lúc trước em theo học ngành này, cũng là bởi vì ba em trước đây là thẩm phán, cảm thấy học về luật pháp có thể làm được rất nhiều chuyện, giúp được rất nhiều người. Sau khi học xong rồi mới phát hiện ra bản thân mình suy nghĩ quá đơn giản rồi.”* Nói xong, còn có chút ngượng ngùng nhìn anh một cái, *“Thật ra là mấy năm gần đây cũng không chủ tâm học hành cho giỏi, chính mình còn không biết năng lực của bản thân làm sao, kỳ thi tư pháp lần này cũng không biết có qua được hay không. Tạm thời định đi <> thực tập, xem xét tình hình một chút! Cũng may là ba mẹ em không mong gì hơn là con gái mình trưởng thành, kỳ vọng đối với em cũng chỉ là sống cho vui vẻ tốt đẹp là được rồi, cho nên cũng có thể coi là không có áp lực gì mấy.”*

Bách Đông Thanh gật gật đầu, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh người đàn ông trung niên ngồi vào ghế sau của chiếc Mercedes màu đen hai năm về trước. Chỉ có gia cảnh đầy đủ dư dả, cha mẹ vô cùng cưng chiều, hẳn là mới có thể không có yêu cầu gì đối với con cái.

Anh không nói không rằng nhìn cô, dưới ánh đèn ấm áp, gương mặt trắng nõn mướt của cô gái nhỏ vẫn còn có chút vẻ ngây ngô con nết, nhưng qua một năm này, cô hiển nhiên đã trải nghiệm không ít.

Trưởng thành không phải là chuyện xấu, chỉ là sau khi trưởng thành liền không thể không đối mặt với những quy tắc và sự nhor bản trong xã hội, đây là chuyện anh đang phải trải qua, cho nên nhìn thấy cô, liền không khỏi sinh ra cảm khái không nở.

“*Học trưởng, anh sao vậy?*” Hứa Húc thấy anh đang nhìn mình đến xuất thần, đưa tay hươ hươ trước mặt anh.

Bách Đông Thanh hoàn hồn, trên mặt nổi lên một chút ngượng ngùng đỏ mặt, nhanh chóng cúi đầu nhấp một ngụm cà phê.

Hứa Húc cũng không biết vì cái gì, hôm nay nhìn thấy anh liền muốn trải hết chuyện buồn trong lòng, lại tiếp tục lải nhải nói: “*Mặc dù em thật sự rất muốn tìm công việc tốt, nhưng nghĩ tới chuyện sắp phải đi làm, lại có chút sợ hãi. Học trưởng, hơn một năm này công việc của anh có thuận lợi không?*”

Bách Đông Thanh ngẩng đầu, nhẹ cười cười: “*Mặc dù là đi tới đâu hay tới đó, nhưng mà cũng coi là thuận lợi.*”

Hứa Húc nói: “*Em cũng cảm thấy anh nhất định sẽ làm tốt.*”

Biết rõ cô chỉ thuận miệng nói lấy lòng, nhưng trong lòng Bách Đông Thanh vẫn cảm thấy ấm áp. Anh suy nghĩ một chút rồi nói: “*Vừa mới bắt đầu công việc chắc chắn là sẽ có chút khó thích nghi, từ từ làm quen rồi sẽ tốt. Em đi thực tập ở toà soạn, nếu như gặp phải chuyện gì liên quan đến chuyên ngành không hiểu, có thể hỏi anh. Mặc dù anh cũng chưa chắc biết nhiều hơn so với em, nhưng dù sao cũng đi theo thầy Trần học hỏi lâu như vậy, chắc sẽ nội tình trong ngành sẽ hiểu rõ hơn một chút.*”

Hứa Húc nghe vậy, vui mừng nhưởng mày: “*Vậy thì tốt quá rồi!*”

Thấy được cô cười, khoe miệng Bách Đông Thanh cũng không tự chủ được cong lên một đường.

Hai người ngồi ở Starbucks hơn tiếng đồng hồ, đa phần là Hứa Húc nói, Bách Đông Thanh nghe, thỉnh thoảng gật gật đầu đáp lại vài câu, bầu không khí dần trở nên tự nhiên thoải mái, thật giống như thật sự không ai nhớ lại đã từng có một đêm hoang đường kia.

Đồng hồ chạy đến hơn tám giờ, Hứa Húc mới giật mình: “*Học trưởng, ngày mai anh còn phải đi làm phải không? Em lôi kéo anh nói chuyện tào lao lâu như vậy, thật là không phải, chúng ta đi thôi!*”

Bách Đông Thanh chần chừ một lúc, gật đầu: “*Ừ.*”

Hai ngưoi sóng vai đi ra ngoài, đi được vài bước, Hứa Húc nhận ra anh đang đi cùng hướng với mình, kỳ quái hỏi: “*Anh không phải về nhà sao?*”

Bách Đông Thanh nhân nhậ nói: “*Đưa em về ký túc xá trước đã.*”

“*Á? Không cần, bây giờ vẫn còn sớm mà!*”

“*Không có việc gì, anh cũng không vội về nhà.*”

“*À!*”

Vừa nãy ngồi ở quán cà phê miệng lưỡi lưu loát, bây giờ hai người sóng vai đi bên nhau, Hứa Húc lại không biết nên nói cái gì.

Lúc này sắc trời đã tối đen từ lâu, đèn đường và các hộp đèn quảng cáo chiếu sáng cả một dãy phố náo nhiệt. Đi một đoạn, có một mùi khoai nướng thơm lừng lơ lững trong không khí.

Hai người không hẹn mà cùng quay đầu, nhìn thấy chỗ bồn hoá ven đường, có một ông lão đang trông coi một xe khoai nướng nhỏ, mùi hương kia là từ chỗ đó phát ra.

Cái xe nhỏ lẻ loi troi, so với cửa hàng mặt tiền đèn đuốc sáng trưng bên cạnh, quả thực là quá vắng lạnh.

“*Em đi mua một ít khoai lang.*” Hứa Húc bị mùi thơm này mê hoặc có chút phát thèm.

Bách Đông Thanh gật đầu, cùng cô sai bước dừng lại trước chiếc xe nhỏ. Tới gần mới phát hiện ra, ông lão này xem chừng phải bảy mươi tuổi rồi, lưng còng hết cả, lúc cầm lấy một củ khoai lang Hứa Húc đã chọn xong, tay còn hơi run rẩy nữa.

Bách Đông Thanh đưa tay chọn mấy củ lớn: “*Ông à, cháu mua mấy củ này.*”

Ông lão đối với lần mua bán lớn đột ngột từ đầu tới này mà mừng rỡ, bởi vì bán được mấy củ khoai lớn này, vốn là có thể dọn hàng rồi. Ông lão cân xong, thu tiền, vô cùng cảm kích nói cảm ơn liên tục.

Hai người quay người tiếp tục đi về phía trường học, Hứa Húc lật vò củ khoai lang nhỏ trong tay, đưa mắt dò xét một túi khoai lang nướng to mà Bách Đông Thanh đang cầm trong tay, tò mò hỏi: “*Anh mua nhiều như vậy để làm gì?*”

Bách Đông Thanh nói: “*Mua để ông lão kia có thể sớm dọn hàng, nơi này khoảng tám giờ rưỡi sẽ có trật tự đô thị đến dọn dẹp.*”

Hứa Húc có chút ngạc nhiên nhìn anh một cái, sau đó quay đầu về phía chiếc xe đầy nhỏ, ông lão kia quả nhiên là đang chậm rãi ung dung thu dọn hàng quán, mà cách đó không xa, một chiếc xe giữ trật tự đô thị đang trở tới, tiêu thương buồn bán hàng hoá ven đường đều nhanh chóng dọn hàng chạy đi.

Cô có chút kinh ngạc: “*Làm sao anh biết?*”

Bách Đông Thanh cười khê: “*Lúc anh làm việc ở Starbucks thường nhìn thấy, từ lúc anh bắt đầu đi học đại học là đã như vậy rồi, bây giờ chắc là cũng không thay đổi. Ông lão kia đã bán khoai ở đây nhiều năm, trước đây thân thể còn tốt, bây giờ hình như càng ngày càng yếu rồi.*”

Hứa Húc ăn khoai lang dính đầy môi, hàm hăm hồ hồ nói: “*Lớn tuổi như vậy còn phải bày quầy bán hàng, người nhà của ông ấy cũng không lo cho ông ấy sao?*”

Bách Đông Thanh trầm mặc một lát, cúi đầu xuống chán nản nói: “*... Cũng không phải ai cũng có người nhà đâu!*”

Hứa Húc đột nhiên sững người, chợt nhớ tới hoàn cảnh của anh, trong tâm bỗng dưng có chút ê ẩm, không cần nghĩ ngợi bật thốt lên: “*Học trưởng, thật ra anh cũng có thể coi em là người nhà mà!*”

“*Hà?*” Bách Đông Thanh nhất thời còn chưa hoàn hồn, có chút kinh ngạc nhìn về phía cô.

Nói nhảm cái gì vậy? Hứa Húc mém chút nữa là đem cả răng môi của mình cắn nát rồi: “*Ý của em là bạn bè cũng có thể xem là người nhà, anh có rất nhiều bạn bè, em cũng có thể tính là bạn của anh nhỏ, cũng có thể xem như là người nhà của anh, anh không cần phải một thân một mình.*”

Bách Đông Thanh có chút bật cười lắc đầu

Mặc dù trên mặt là đang cười, nhưng trong lòng có chút ảm đạm. Nhiều năm như vậy, anh đã nhận lấy không biết bao nhiêu thiện ý và thương hại, không hề có người hỏi anh là có cần hay không, thế là anh cũng nhận lấy toàn bộ.

Nhận lấy, cũng là nhận lấy vị trí không ngang hàng.

Cho nên anh thật ra cũng không thích bị người ta thương hại.

Anh khẽ thở dài: “*Cám ơn!*”

Hứa Húc thật ra cũng vừa ý thức được lời này vừa mới nghe xong liền có thể nói là xuất phát từ sự thương hại, không phải là rất thoả đáng, nhưng mà muốn thay đổi, cũng không biết bắt đầu từ đâu, thế là chỉ có thể giả bộ chuyển tâm vừa đi vừa ăn khoai lang.

Sau đó, hai người một đường không nói chuyện đi đến dưới lầu ký túc xá.

Bách Đông Thanh đưa cái túi đang cầm trong tay cho cô: “*Em cầm đi chia cho bạn cùng phòng ký túc xá đi!*”

Hứa Húc cũng không khách sáo, dù sao nhiều khoai lang như vậy, anh chắc chắn là ăn không hết, nhưng mấy cô nàng ở ký túc xá của mình sức chiến đấu bằng mười người cộng lại.

Cô nhận lấy cái túi: “*Vậy cám ơn anh, em đi đây!*”

Bách Đông Thanh gật đầu, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Hứa Húc đi được hai bước, lại nghĩ tới chuyện gì đó, quay đầu nói: “*Học trường, sau này anh có về đây, thì báo cho em biết, nếu em đang ở trường thì chúng ta có thể cùng nhau ăn một bữa cơm.*”

Bách Đông Thanh hơi sững người, gật đầu: “*Được.*”

Hứa Húc đi được vài bước lại quay đầu lại nói: “*Em đi thực tập có chỗ nào không hiểu, làm phiền anh giải thích dùm em.*”

Bách Đông Thanh cười cười: “*Ừ.*”

Hứa Húc nhìn anh một cái: “*Vậy em đi lên đây.*”

Bách Đông Thanh gật đầu, nhìn xem bóng lưng của cô tiến vào toà nhà ký túc xá, đến lúc biến mất không thấy gì nữa, mới chậm rãi quay người rời đi.

- Hết Chương 21 -

Bạn đang đọc truyện *Người Theo Dõi Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

“*Lại đây lại đây lại đây! Nhanh nhanh hỗ trợ tiêu diệt khoai nướng đi.*” Hứa Húc hùng hùng hổ hổ chạy về ký túc xá, đẩy cửa ra lớn tiếng nói.

Một đám con gái đang ngồi chơi máy tính liền quay đầu, thấy vẻ mặt hớn hở của cô, Phùng Giai mở miệng hỏi: “*Nhìn bộ dạng này của cậu xem, có chuyện gì mà vui dữ vậy?*”

Hứa Húc có chút không hiểu lắc đầu: “*Không có mà!*”

Vương Nghiên chạy tới, nhận lấy cái túi trong tay cô, cầm rõ nặng nhẹ, kinh ngạc nói: “*Cậu mua nhiều khoai như vậy làm gì?*”

Hứa Húc nói: “*Không phải tớ mua, lúc này đi uống cà phê với bạn xong, đi ngang qua chỗ ông lão bán khoai, thấy trật tự đồ thị sắp tới rồi, bạn của tớ mua hết khoai dùm ông ấy, để ông ấy có thể dọn hàng trước khi trật tự đồ thị tới.*”

Vương Nghiên oa một tiếng: “*Bạn của cậu là nam hay nữ vậy? Sao tốt thế?*”

“*Nam đó!*”

Phùng Giai cười nói: “*Hai cậu không biết đó chứ, vừa này Húc nhi ra ngoài gặp người bạn này, chung điện lâu lắm đấy. Nhìn bộ dạng hiện giờ của cậu ấy, chắc chắn là có biến.*”

Hứa Húc khoát khoát tay: “*Đừng có nói hươu nói vượn!*”

Vương Nghiên cầm lấy một củ khoai lang cắn vào trong miệng, hàm hàm hồ hồ hỏi: “*Bạn nào vậy? Bọn tớ có quen không?*”

Hứa Húc vốn là đang thân nhiên, đột nhiên ngăn cản một lần: “*... Các cậu không quen đâu.*”

Cô cũng không biết tại sao mình lại không muốn nói cho bạn cùng phòng biết người mình đi gặp hôm nay là Bách Đông Thanh, chắc là sợ các cô ấy lại nhiều chuyện, mình lại không cần thận bị hỏi ra chuyện hai người trải qua một đêm kia chẳng?

Phùng Giai cười nhìn cô: “*Chúng ta đánh cược đi, Húc nhì sắp nở hoa đợt hai rồi!*”

Vương Nghiên cười xấu xa liếc cô một chút: “*Tớ thấy hình như cũng có chút giống đấy.*”

Học bá Ngô Nam cũng phụ hoạ theo: “*Cho nên Húc nhì đây là chuẩn bị tình yêu xế bóng sao?*”

Trong trường đại học bây giờ, đàn anh đàn chị năm bốn mà bắt đầu yêu đương, đều bị trêu chọc là tình yêu xế bóng.

“*Nói nhảm gì đấy!*” Hứa Húc khoát khoát tay, đoạt lấy một củ khoai lang trong tay Vương Nghiên, “*Tớ ăn khoai đây, lười nói với các cậu!*”

Không biết tại sao, luôn cảm thấy đem chuyện yêu đương, nhất là chuyện yêu đương của mình gán ghép với Bách Đông Thanh, thật sự là có một loại cảm giác vừa hoang đường vừa không chân thật.

Đêm nay, bởi vì không muốn lãng phí, bởi vì sức chiến đấu của ba cô bạn không được tốt lắm, Hứa Húc một mình ăn hết hai củ khoai nướng to, đến mức bụng căng trướng cả một đêm. Đương nhiên, đây cũng không phải là chuyện gì lớn!

Hai tuần lễ sau, Hứa Húc chính thức bắt đầu bước vào cuộc sống thực tập chín giờ tới năm giờ về, đặt bước chân đầu tiên vào đời sống trường thành trong xã hội. Bây giờ cô mới biết, thi ra công việc cực khổ hơn là cô tưởng tượng, cô chỉ là một thực tập sinh, thế nhưng bởi vì chín muện vài năm nên chen trên tàu điện ngầm với mọi người thì khổ không thể tả, cô còn không dám tưởng tượng, dân đi làm một năm bấy nhiêu ngày đều như thế này, không biết làm sao có thể chịu được cuộc sống như thế này.

Cũng may những thu hoạch trong công việc cũng đủ để bù đắp những cực khổ này của cô. Cho dù không muốn chen tàu điện ngầm, cô cũng có thể gọi xe.

Từ khi cô bắt đầu hiểu chuyện, cô cũng chỉ là con của một gia đình lao động bình thường, thậm chí còn từng trải qua thời kỳ gia cảnh túng quẫn khó khăn, cho nên về sau hoàn cảnh gia đình có khá hơn nhờ bà có kinh doanh thành công, cô cũng không hề có suy nghĩ của một đứa trẻ bình dân chuyển thành phú nhị đại*.

*con nhà giàu thế hệ thứ hai.

Cho đến hôm nay, cô có thể hai lần một tuần, không cần lo lắng chen chúc trên tàu điện ngầm mà thoải mái đón xe, cô mới ý thức được bản thân mình so với những bạn học xung quanh không giống nhau lắm.

Cám ơn lão ba!

Công việc bận bịu, một chút tâm tình nho nhỏ còn chưa kịp nhận ra trong cuộc sống, cũng tạm thời trôi vào quên lãng không thêm để ý đến.

Bách Đông Thanh một tuần phải qua bên này làm việc nhiều lắm cũng chỉ một hai ngày, gặp được cũng là vội vội vàng vàng cùng ăn một bữa cơm trong nhà ăn. Bởi vì Hứa Húc phải đi làm, thật ra phần lớn thời gian là không thể gặp được, quan hệ cũng không tính là quá nhạt nhẽo, trong công việc Hứa Húc gặp phải vấn đề gì, liền sẽ nhắn tin thỉnh giáo anh, không cần biết lúc nào chỗ nào, cô đều có thể nhanh chóng nhận được sự giải đáp của anh.

Đến lúc cuối năm, hai người cũng phải là một tháng không gặp mặt, cho đến khi gần nghỉ đông, Hứa Húc mới nhận được tin nhắn hẹn gặp nhau cùng ăn cơm của anh. Lần này là hẹn từ sớm, đương nhiên là không cần vội vàng đi đến nhà ăn gặp mặt, mà là ra ngoài trường tìm một nhà hàng thoải đáng.

Lúc Hứa Húc chạy đến nơi, Bách Đông Thanh đã sớm ngồi chờ rồi.

“*Hôm nay anh rảnh rồi sao?*” Hứa Húc thờ hồng học ngồi xuống, thấy anh có vẻ thong thả hiếm thấy, không giống với mỗi lần đều như mới đánh giấc xong, hiếu kì hỏi.

Bách Đông Thanh khẽ cười cười, rót cho cô ly nước, đặt trước mặt cô: “*Vừa mới xong một vụ án, đã lâu lắm rồi không được nghỉ ngơi, dự định hai ngày này thư giãn bản thân một chút.*”

Hứa Húc cầm ly nước lên uống một hớp, nhìn anh hỏi: “*Là vụ án đứa trẻ vị thành niên sát hại cha dượng kia sao?*”

Bách Đông Thanh gật đầu: “*Đúng vậy.*”

Hứa Húc cười nói: “*Vụ án này đúng lúc là em và sư phụ em chịu trách nhiệm, đứa trẻ kia thật đáng thương, vốn dĩ bọn em còn tưởng một cuộc đời đã bị huỷ rồi đấy chứ, đứa trẻ cũng đã mười sáu tuổi rồi, đoán chừng cũng phải bị phán mấy năm là ít, không ngờ cuối cùng là phán ba năm tù giam ba năm tù treo, cũng coi như là xử nhẹ rồi.*”

Bách Đông Thanh nói: “*Đứa trẻ kia rất ưu tú, bị cha dượng bạo hành nhiều năm, xảy ra chuyện cũng chỉ là ngoài ý muốn. Anh nhờ hàng xóm của cậu ta và thầy giáo cùng bạn học viết thư xin giảm nhẹ. Thẩm phán dù sao cũng là người, cho nên trước hành vi vi phạm pháp luật như vậy cũng đã phán quyết hình phạt nhẹ nhất rồi.*”

Hứa Húc nói: “*Hôm đó sư phụ em đi dự tỉnh, nói vụ án này anh đánh rất xuất sắc, còn nói anh tuyệt đối là một ngôi sao sáng trong giới hình biện.*”

Bách Đông Thanh mở miệng cười khê: “*Lời này là nói quá rồi.*” Anh ngừng đầu nhìn cô, “*Gần đây công việc của em thế nào rồi?*”

Nói đến chuyện này, Hứa Húc liền không nhịn được bắt đầu lải nhải nhảm. Thật ra cho dù là đã quen, cũng cảm thấy công việc không mấy vất vả, thế nhưng không biết vì sao, không nhịn được liền muốn kể khổ với anh.

“*Thực tập sinh thực sự là vô cùng cực khổ mà, ai cũng có thể sai khiến!*”

“*Lần trước em viết một bản thảo ngắn, bị chủ biên bắt sửa đi sửa lại mười mấy lần, thức trắng cả hai đêm.*”

...

Mới đầu Bách Đông Thanh cũng bởi vì lo lắng mà hơi nhíu mày, nhưng dần dần nghe ra cô rõ ràng chỉ là tìm chỗ xả stress, trong giọng nói cũng không có bất cứ điểm nào không vui, thậm chí còn có chút hưng phấn vui vẻ, thế là lòng mày của anh cũng dần dần buông lỏng, ánh mắt nhìn cô ôn nhu như nước, khoẻ miệng không tự chủ được cong lên một đường cong dịu dàng.

Bữa cơm diễn ra dưới bầu không khí nhẹ nhàng, tâm trạng vui vẻ. Nhà hàng này vốn dĩ nấu ăn vị cũng không tệ, Hứa Húc cảm thấy ngon miệng, ăn đến mức bụng căng ra mới hài lòng để đĩa xuống.

Bách Đông Thanh thấy cô ăn xong rồi, nên cũng buông đĩa xuống.

Anh ăn cũng không coi là nhiều, thật ra đã sớm no, chỉ là không muốn để đĩa xuống trước, sợ cô ngượng mà không ăn tiếp, cho nên mới một mực chờ cô.

Hứa Húc đuổi cánh tay, thoả mãn thở ra một hơi dài: “*Đã lâu lắm rồi không ăn một bữa cơm ngon như vậy.*”

Bách Đông Thanh nhìn cô cười khê: “*Cho dù có bận rộn công việc thì cũng phải ăn một bữa thật ngon.*”

Hứa Húc hỏi lại: “*Vậy anh có ăn cơm đúng bữa không?*”

Bách Đông Thanh bị chặn họng một chút, không quá thành thật nói: “*Vẫn tốt.*”

Anh yên lặng đưa mắt nhìn cô, thuận miệng nói sang chuyện khác: “*Em xác định hướng đi sau khi tốt nghiệp chưa? Là dự định lưu lại toà soạn sao?*”

Hứa Húc sững sốt một chút lắc đầu: “*Công việc này em vốn rất thích, nhưng không chắc chắn là sẽ được giữ lại. Với lại trong nhà có ý tứ là hi vọng em có thể trở về kim việc. Thật ra trước đó cũng có ý định ở lại đây, dù sao thành phố này so với chỗ nhà em thì phát triển hơn một chút, với lại em đã học ở đây bốn năm rồi, đã hình thành thói quen sinh hoạt ở đây. Nhưng về nhà có ba mẹ quan tâm, nếu công việc không thuận lợi thì còn có thể nhờ vả bọn họ, dù sao so với việc một thân một mình ở lại đây thì vẫn tốt hơn.*” Cô dừng lại một chút, cười tiếp tục, “*Thật ra suy nghĩ cho kỹ, thì hình như nơi này cũng không có gì đáng giá để em ở lại.*”

Ngành nghề của bọn cô, phần lớn thời gian đều là chạy đi công tác, lúc này khối lượng công việc còn chưa nhiều, cô cũng không vội, thế nhưng kiểu như cô còn chưa xác định chính mình muốn đi đâu về đâu thì thật sự không có mấy người.

Mặc dù nói là nói như thế, nhưng trong lòng cô thật ra có vẻ cũng không muốn rời bỏ thành phố đã từng sinh sống ở đây bốn năm này – chi là, cô không quá rõ ràng, trong lòng có chút vẫn vương không nói rõ được cũng không bỏ được, đến cùng là bắt nguồn từ đâu chứ?

Cô nói xong những lời này, Bách Đông Thanh trầm mặc thật lâu, mới ra vẻ thần nhiên đáp: “*Đúng vậy! Về nhà rất tốt, dù sao cũng có người thân ở quê, có người nhà chiều cô vẫn tốt hơn nhiều.*”

Hứa Húc cười thần nhiên nói: “*Ba mẹ em đúng là hi vọng em về nhà. Trở về cũng không cần quá lo lắng công việc, dù sao trong nhà cũng coi như có chút quen biết, em muốn làm công việc gì, hẳn là cũng không phải quá khó khăn. Không giống như ở đây chuyện gì cũng phải tự thân mình lăn mò từng bước, ngã sấp xuống cũng sẽ không có ai đỡ.*” Vừa nói vừa cười cười, “*Dương nhiên, em cảm thấy tự dựa vào chính bản thân mình làm ra chuyện, thật ra càng có cảm giác đạt được thành tựu.*”

Bách Đông Thanh giờ tay cầm ly trà bên cạnh lên, cúi đầu yên lặng nhấp một ngụm.

Hứa Húc nhìn vào mắt anh, có chút tò mò, thuận miệng hỏi: “*Học trường, anh cũng có thể xem là người trải, anh có lời khuyên gì không?*”

“*Hà?*” Bách Đông Thanh ngẩng đầu, biểu cảm lộ ra chút mờ mịt, nhanh chóng khôi phục nét mặt, anh đặt ly xuống, lặp lại lời nói trước đó: “*Về nhà rất tốt.*”

Nghe được đáp án này, trong đầu Hứa Húc không hiểu sao có chút mất mát, thế nhưng rất nhanh đã bị cô bỏ qua, ra vẻ nhẹ nhõm nói: “*Dù sao nhà em cũng rất gần nơi này, sau này em đến đây chơi, anh phải làm chủ nhà tận tình mời em ăn cơm đấy, anh muốn sang chỗ em chơi, em có thể làm hướng dẫn viên du lịch dẫn anh đi chơi.*”

Bách Đông Thanh cười cười, gật đầu: “*Được.*”

Trở lại ký túc xá, Hứa Húc không còn vẻ rạng rỡ như lúc này nữa, mà là có chút hậm hực ngồi trước bàn máy tính ngẩn người. Phùng Giai ngồi bên cạnh thấy được bộ dáng này của cô, kéo cái ghế qua, cười hỏi: “*Không phải cùng đi ăn cơm với bạn của cậu sao? Tớ thấy cậu lúc ra cửa còn rất vui vẻ mà! Sao lúc trở về lại mặt ủ mày chau như vậy? Cãi nhau với bạn của cậu à?*”

Hứa Húc lắc đầu: “*Chỉ là nghĩ đến sắp phải tốt nghiệp, liền có chút không nề.*”

“*Sao vậy? Không nề xa tở à? Vậy thì ở lại nơi này giúp tớ đi thôi!*”

Ở phòng ký túc xá của các cô chỉ có Phùng Giai là người địa phương, cô nàng cũng đã ký hợp đồng làm việc, là một công ty phụ trách pháp vụ cho một bộ phận xí nghiệp lớn, hai người còn lại đều muốn về nhà, chỉ có một mình cô là còn đang hoang mang chẳng biết đi đâu

Hứa Húc cười hi hi ôm lấy Phùng Giai: “*Tớ chính là không nề bỏ cậu đâu!*”

Phùng Giai đẩy tay cô ra: “*Bớt nói nhảm đi! Nói thật cho tớ biết đi, cậu có phải là đã thích ai rồi hay không?*”

Hứa Húc không hiểu chuyện gì mà nhìn cô: “*Không có mà! Tớ chỉ là không biết chính mình muốn đi nơi nào mà phiền não thôi!*”

Phùng Giai khê cười một tiếng, vỗ vỗ cô: “*Được thôi, cậu cứ ngồi đó từ phiền não đi!*”

Hứa Húc bĩu môi, cô thật sự chỉ có chút mờ mịt thôi mà!

*

Tới lúc gần tốt nghiệp, thời gian cứ như là bị ấn nút tua nhanh, còn chưa kịp phản ứng, ký nghị đồng đã kết thúc rồi, đồng đi xuân tới, lại là một năm mới bắt đầu.

Kỷ thực tập của Hứa Húc ở toà soạn báo sẽ kết thúc vào đầu tháng ba.

Hôm đó, cô được chủ biên gọi vào văn phòng. Chủ biên là một người đàn ông trung niên rất hoà ái, cười hi hi ra hiệu cho cô ngồi xuống, nói: “*Hứa Húc, mấy tháng thực tập cô biểu hiện rất tốt. Vừa đúng lúc toà soạn của chúng ta còn trống hai vị trí công tác, cô có nguyện ý ở lại hay không?*” Vừa nói vừa hắng giọng, “*Mặc dù chúng ta so với công ty luật thì hơi kém một chút, nhưng cũng không phải là biên chế cứng nhắc như cơ quan nhà nước, nói đi cũng phải nói lại, nếu như cô có hứng thú với ngành nghề này, thì toà soạn của chúng ta vẫn là một sự lựa chọn rất tốt.*”

Hứa Húc sững sốt một chút, hoàn hồn vội vàng nói: “*Cảm ơn chủ biên đã cho cháu cơ hội này, cháu thật sự không khi làm việc ở nơi này của chúng ta, cũng rất hứng thú đối với nghề này.*”

“*Tôi biết tôi biết!*” Chủ biên cười tủm tỉm nói, “*Cô còn phải thương lượng với người nhà một chút đúng không? Không có việc gì, qua mấy ngày nữa cô cứ cho tôi câu trả lời chắc chắn là được.*”

Hứa Húc vội vàng gật đầu: “*Được, cháu sẽ nhanh chóng cho ngài một câu trả lời chắc chắn.*”

Còn không kịp đợi trở về ký túc xá, lúc ngồi trên xe taxi, Hứa Húc đã không nhịn nổi mà gọi điện thoại cho Hứa ba.

“Ba, con có chút chuyện phải thương lượng với ba.”

“Chuyện gì đấy?”

“.. Chỉ là con sắp ở lại nhận công việc ở toà soạn báo đang thực tập.”

Ở bên đầu kia Hứa ba sững sốt, cười nói: “Con rất thích công việc này sao?”

Hứa Húc nói: “Con cảm thấy rất thích hợp với con, với lại con cũng muốn nhìn xem tự bản thân mình rốt cuộc có thể làm được cái gì.”

Hứa ba nói: “Con có thể nghĩ được như vậy ba rất vui mừng, yên tâm đi, con cứ quyết định chuyện của con, ba mẹ đều ủng hộ con.”

Hứa Húc cười nói: “Haizz con còn tưởng rằng ba sẽ khuyên con về nhà chứ! Con thật sự đáng thương mà, thì ra hai người một chút cũng không cần con.”

Hứa ba cười to bên đầu dây bên kia: “Có cái gì mà phải cần? mấy năm nay con không ở nhà, ba và mẹ con đã trải qua thế giới của hai người bấy lâu rồi. Còn phải nói, Giang thành về nhà cũng chỉ có mấy tiếng đồng hồ, một ngày vừa đi vừa về cũng không tốn bao nhiêu thời gian, chờ sau này công việc của ba thông thả, liền dẫn mẹ con sang đó thăm con. Sau này về hưu rồi, còn phải đi thăm cháu ngoại đấy chứ.”

Hứa Húc gất giọng: “Cái gì mà cháu ngoại! Người ta vẫn còn nhỏ đấy nhé!”

Hứa ba bị chọc cười: “Mẹ con hôm trước còn hỏi, con chừng nào thì mới quen bạn trai mới? Bây giờ thì nghiêm túc quen một người, qua mấy năm nữa thì có thể kết hôn rồi!”

Yêu đương mặc dù cũng không phải chuyện là gì, nhưng với chuyện kết hôn sinh con này nọ, đối với Hứa Húc mà nói, vẫn là không quá rõ ràng, cô bĩu môi: “Ba phải coi chừng mẹ đấy, nói bà ấy không có việc gì làm thì làm một chút điểm tâm nghe nhạc học khiêu vũ cũng tốt, cứ làm một người nhà nhận thực nữ, tuyệt đối đừng học theo mấy bà có hàng xóm, thúc giục người ta cưới xin sinh con để cái gì đó, con còn muốn chuyên tâm gây dựng sự nghiệp trước đây.”

“Không giục không giục, chỉ là tốt nghiệp rồi một thân một mình bên ngoài, quen thêm một người bạn trai để quan tâm lẫn nhau thôi mà”

“Vây lẽ như con quen phải loại đàn ông cận bà thì sao!”

“Cũng thế.” Hứa ba nói, “Như vậy đi, lúc đi học ba mẹ cũng không quản con, bây giờ phải ra ngoài làm việc, có quen bạn trai, thì nhanh chóng để ba xem qua giúp cho. Ba của con dù gì cũng đã từng làm thẩm phán, chỉ cần liếc mắt thôi tuyệt đối có thể nhìn ra nhân phẩm thế nào!”

Hứa Húc bị bà cô chọc cười: “Con sợ ba dọa người ta chạy mất dép!” Nghe được đầu dây bên kia hình như có người tìm ông ba một ngày trăm công ngàn việc của mình, cô cười nói, “Được rồi, Hứa tổng ngài đi mau lên, con cúp máy đây, còn phải gọi cho mẹ nữa!”

Sau khi chắc chắn ba mẹ không có ý kiến gì với việc cô ở lại bên này, cứ như đã tìm được một chút lý do để ở lại đây, lúc trở lại ký túc xá, Hứa Húc lập tức gọi điện thoại cho chủ biên một câu trả lời chắc chắn.

Không biết là bởi vì đã xác định được con đường phía trước, hay là chỉ đơn giản có được một công việc, hay là rốt cuộc cũng đã quyết định ở lại thành phố này, tối nay Hứa Húc cực kỳ hưng phấn, sau khi nằm lên giường cũng không hề buồn ngủ chút nào, trần trọc qua lại nửa ngày, nhin không được cảm lấy điện thoại di động, tìm kiếm số điện thoại của Bách Đông Thanh, nhấn qua một tin nhắn: Học trưởng, toà soạn báo của em giữ em lại công tác.

Đầu kia Bách Đông Thanh đang đi công tác, đang ở khách sạn chuẩn bị nghỉ ngơi, nghe được điện thoại di động nằm trên tủ đầu giường rung lên một tiếng, cầm lên nhìn xem, liền nhìn thấy được mẩu tin nhắn này.

Trong đầu anh đột nhiên trống rỗng, thật lâu sau mới hoàn hồn, có chút không chắc chắn hỏi lại: Em nói sau khi tốt nghiệp sẽ ở lại Giang thành sao?

Hứa Húc cầm điện thoại di động đợi tin nhắn đến, nhanh chóng trả lời: Đúng vậy, về sau còn nhờ anh chiếu cố nhiều hơn đấy!

Bách Đông Thanh nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, nhìn thấy câu này, khoé miệng không tự chủ được cong lên, trả lời lại: Được.

Anh để điện thoại di động về chỗ cũ, đứng bên giường phát ngốc một hồi lâu, yên lặng đi đến nhà vệ sinh mở nước ra tắm gội, nước nóng xối xuống thân thể một lúc lâu, anh mới nhớ ra, chính mình vừa mới tắm xong.

Cùng lúc đó, bên trong ký túc xá của nữ sinh Giang đại, Hứa Húc cầm điện thoại di động tắt máy xong nhét vào dưới gối, rồi kích động lăn hai vòng trên nệm.

“Trời ơi! Húc nhi cậu đây là đang nhào lộn trên giường sao?” Động tĩnh của cô quá lớn làm rung chuyển cả giường của Phùng Giai ở phía trên.

Hứa Húc nhanh chóng ổn định tâm tình, giả bộ ra vẻ không có gì nói: “... Tìm được công việc nên có chút hưng phấn.”

Phùng Giai cười khê: “Công việc kia của cậu đáng giá để cậu hưng phấn như thế sao?”

“Đương nhiên là đáng rồi.”

- Hết Chương 22-

Bạn đang đọc truyện *Người Theo Dõi Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23

Khoảng thời gian này Bách Đông Thanh vẫn luôn bận bịu bên ngoài, lúc gặp lại đã trung tuần tháng năm rồi.

“*Anh vừa mới trở về sao?*” Trong nhà ăn, Hứa Húc nhìn thấy bộ dáng anh phong trần mệt mỏi, thuận miệng hỏi.

Ánh mắt của Bách Đông Thanh rơi trên khuôn mặt đã lâu không gặp, gật đầu: “*Vừa mới nhận một vụ án ở nơi khác, buổi sáng vừa xong phiên tòa, máy bay vừa hạ cánh vừa đúng lúc phải đến đây có việc, liền đến gặp em một chút.*”

Hứa Húc nghe anh nói vậy, trong lòng không hiểu sao có chút vui vẻ: “*Vậy hẳn là rất mệt mỏi rồi, anh nên về nhà nghỉ ngơi thật tốt mới phải.*”

Bách Đông Thanh nhẹ cười cười: “*Cũng không phải là rất mệt, dù sao công việc tháng này cũng không gấp như vậy, có thể coi như được thả lỏng một thời gian.*” Anh dừng một chút, chần chờ thăm dò hỏi, “*Công việc chắc chắn là sẽ ở lại Tuần san Luật pháp sao?*”

Lần đó sau khi nhận được tin nhắn của cô, anh cũng không hỏi thêm về việc này, chỉ sợ là trong lòng mình ẩn giấu vọng tưởng liền hoá thành một giấc mộng. Anh cũng sợ phải hi vọng, một khi có hi vọng, liền dẫn dắt suy nghĩ sai lầm của anh tiến thêm một bước.

Hứa Húc gật đầu cười nói: “*Đúng vậy! Đã ký hợp đồng rồi, đến tháng bảy sẽ chính thức nhậm chức.*” Nói xong liền bĩu môi, có chút buồn rầu thờ dãi, “*Sau này không còn được nghỉ hè nữa rồi, đợt bảo vệ luận văn xong, em phải ăn chơi một trận ra trò mới được. Còn anh thì sao? Thời gian gần đây ngoại trừ công việc, có việc gì bận rộn không?*”

Bách Đông Thanh lắc đầu: “*Không có gì bận mấy, chỉ là đang định dọn nhà, chắc là sẽ mất vài ngày.*”

Bởi vì nhà anh ở xa, để thuận tiện công việc, Hứa Húc biết anh và một đồng nghiệp nam cùng thuê chung một căn hộ, nghe anh nói vậy, lại tò mò hỏi: “*Vì sao phải dọn nhà vậy?*”

Bách Đông Thanh có chút bất đắc dĩ cười nói: “*Bạn gái của đồng nghiệp dọn đến, không tiện cho lắm.*”

“*À!*” Hứa Húc gật đầu, lúc này mới chợt nhớ tới, mấy ngày trước ba cô hỏi cô vấn đề nhà ở sau khi tốt nghiệp, định là muốn mua cho cô một căn nhà xây sẵn, trang trí xong xuôi chỉ cần xách túi vào ở thôi, nhưng cô nghĩ đến mình chỉ có một thân một mình, liền có chút không yên, thế là cự tuyệt ý tốt của ba, dự định sau khi tốt nghiệp sẽ tìm bạn học ai mà lưu lại thành phố này cùng thuê phòng ở. Nhưng mà bạn học có quan hệ tốt với cô, nếu không về nhà, thì cũng là dọn vào ở cùng bạn trai, trong lúc nhất thời cô còn chưa tìm được người phù hợp, lúc này nghe được anh nói sắp dọn nhà, ánh mắt bỗng nhiên loé lên, mờ to hai mắt hỏi: “*Anh định là ở một mình, hay là vẫn kiếm người cùng thuê?*”

Bách Đông Thanh nhìn ánh mắt cô đột ngột thay đổi, sững sờ một chút: “*Chắc là tìm người cùng thuê, công việc bây giờ chỉ vừa mới bắt đầu, vẫn nên tiết kiệm một chút.*”

Hứa Húc đè nén nổi kích động, tiếp tục hỏi: “*Vậy anh có nhất định phải thuê cùng với nam sinh không?*”

Bách Đông Thanh đương nhiên là chỉ dự định thuê chung với người cùng giới, đang định gật đầu, chợt ý thức được vì sao cô lại hỏi chuyện này, do dự một lát, mới nói: “*... Chuyện này không quan trọng.*”

Hứa Húc nhẹ nhàng thờ ra, giả bộ tùy tiện nói: “*Em cũng phải nhanh chóng tìm nhà ở, nếu như anh không ngao, em có thể cùng thuê với anh không? Công ty của em vừa đúng lúc ở khu phía nam.*” Cô khựng lại, rồi nhanh chóng bổ sung, “*Chủ yếu là em chưa từng đi thuê nhà bao giờ, cho nên muốn trước mắt cứ tìm người thuê chung đã, nhưng mà lại lo lắng chuyện phải ở chung với người không tốt.*”

Nói xong, cô nín thở bất động không nói không rằng mà thăm dò biểu cảm của anh.

Cô biết mình đề nghị thế này có chút đột ngột, nhưng mà anh cũng không phải kiểu nam sinh dễ dàng từ chối người khác, thăm nghĩ nếu như trên mặt anh chỉ cần lộ ra một chút khó xử, cô lập tức liền thu hồi lời vừa nói.

Nhưng mà Bách Đông Thanh chỉ chậm rãi cúi đầu cảm ly nước lên, chậm rãi uống một hớp, hoàn toàn không để cho Hứa Húc có cơ hội nhìn ra anh đang suy nghĩ gì.

Hứa Húc cắn cắn môi, ra vẻ thoải mái cười nói: “*Em chỉ là thuận miệng hỏi thôi, nếu anh cảm thấy không tiện thì coi như chưa từng nghe gì, dù sao bạn học của em ở lại nơi này cũng rất nhiều, em ...*”

“*Thuận tiện!*” Bách Đông Thanh đột nhiên ngẩng đầu ngắt lời cô.

“*Hà?*”

Bách Đông Thanh nhìn cô, nhẹ cười cười: “*Thuận tiện, anh chỉ là mới vừa nghĩ, nên thuê ở đâu thì tiện cho công ty của hai đứa mình.*”

Hứa Húc không nhịn được mà run lên, không quá chắc chắn hỏi: “*Thật sao? Nếu như anh cảm thấy không tiện thì cứ nói thẳng với em, không cần khách sáo, em thật sự là chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi.*”

Bách Đông Thanh cười: “*Thật ra anh cũng không muốn thuê chung với người lạ, cho nên cảm thấy rất tốt.*”

Hứa Húc vui vẻ nở nụ cười: “*Vậy cứ quyết định thế nhé.*”

Bách Đông Thanh gật đầu: “*Chờ anh tìm được nhà rồi sẽ thông báo cho em đến xem, rồi mới quyết định có mượn hay không!*”

Hứa Húc khoát khoát tay: “*Không cần đâu, em tin tưởng mắt nhìn của anh chắc chắn không có vấn đề gì đâu, còn nói anh là luật sư, cũng sẽ không cần lo đến chuyện gặp chủ thuê nhà cà chớn hay môi giới lừa lọc, cứ tới ngày em tốt nghiệp dọn qua là được.*”

“*Được.*”

*

Nói thì nói thế, nhưng sau đó mỗi lần Bách Đông Thanh đi xem nhà, đều sẽ gửi địa chỉ cùng ảnh chụp trong nhà cho Hứa Húc, hỏi ý kiến của cô. Hứa Húc vốn dĩ cũng không quá kén chọn, cho đi ít nhiều có chút bệnh công chia, nhưng bốn năm sinh hoạt trong ký túc xá đại học cũng đã sớm chữa khỏi rồi. Đối với cô mà nói, chỉ cần không gian tốt một chút, thuận tiện sinh hoạt là đủ rồi. Với lại hình mà Bách Đông Thanh gửi qua cho cô, so với sự tưởng tượng của cô đã tốt hơn rất nhiều, cô đương nhiên sẽ không có bất kỳ ý kiến nào.

Bởi vì muốn lưu lại Giang thành, sau khi bảo vệ luận văn xong, cô cùng Vương Nghiên các cô ấy làm một chuyến du lịch ngắn ngày, sau đó về nhà chơi với ba mẹ, nhà ở Bách Đông Thanh đã thuê xong, cô còn chưa đi xem qua, lúc quay lại thì đã chính thức tốt nghiệp rồi.

Buổi lễ tốt nghiệp ngày hôm đó, mặt trời nắng chói chang. Mới trước đó mấy ngày, các bữa tiệc chia tay đã diễn ra một vòng rồi lại một phòng, hưng phấn kích động cứ như ngựa hoang thoát cương, sau khi tiễn xong hai cô bạn cùng phòng đi xa, cảm xúc ly biệt rồi cuộc cũng hoá thành nỗi buồn lúc biệt ly.

Hứa Húc quay lại ký túc xá, nhìn xem cái ổ nhỏ đã ở trong bốn năm, bây giờ kẻ ở người đi nhà trống lộn xộn, lúc này mới chân chính cảm nhận được, thanh xuân cứ như vậy trôi qua còn chưa kịp đến thì đã chuẩn bị rồi đi rồi.

Phùng Giai lúc vừa mới tiễn Vương Nghiên và Ngô Nam lên xe, con mắt đã ửng đỏ một vòng, lúc này trong lòng không hiểu sao càng thêm buồn bã, cũng không biết từ đâu lấy ra một lon bia nhỏ đưa cho cô, thở dài: “*Thật sự tốt nghiệp rồi!*”

Hứa Húc nhận lấy, cách một tiếng mở ra, ngửa đầu uống một ngụm, muốn đem nỗi buồn trong lòng dẽ xuống một chút, nhưng rốt cuộc vẫn là không thành công, đành phải cười khổ nói: “*Cậu nói xem sau này chúng ta còn có cơ hội gặp lại Vương Nghiên và Ngô Nam không?*”

“*Có chứ!*” Phùng Giai nói, “*Bây giờ đường xá giao thông công nghệ thông tin hiện đại như vậy, muốn gặp đương nhiên là có thể gặp rồi, chúng ta không phải đã nói, cho dù là hôn lễ của ai cũng phải có mặt đầy đủ sao?*”

Hứa Húc cười gật đầu: “*Đúng vậy! Ngô Nam là trở về quê nhà của cậu ấy học nghiên cứu sinh, Vương Nghiên và tớ vẫn là ế chồng mông, chỉ có cậu và Quách Minh nhà cậu là đã yêu đương lâu như vậy, tình cảm ổn định, chắc chắn là cậu kết hôn đầu tiên, đến lúc đó tớ muốn làm phù dâu đấy nhé!*”

Ai cũng không ngờ, cái người năm đó tự xưng là tình trường phong phú, vừa mới nhập trường liền nói muốn ngủ với trai xinh gái đẹp, lại cùng với người bạn trai yêu đương từ hồi tốt nghiệp cấp ba yêu đến bây giờ. Hứa Húc đã từng gặp qua bạn trai của Phùng Giai gọi là Quách Minh kia, vẻ ngoài rất phổ thông, đại khái là đi trong đám người thì cũng sẽ không kiểm ra, cũng không có tài năng gì xuất chúng, tìm được công việc văn phòng ở một công ty nhỏ, ưu điểm duy nhất hẳn là nhìn có vẻ tương đối thật thà chất phác. Từ đáy lòng Hứa Húc cảm thấy một nam sinh như vậy thật sự không xứng với Phùng Giai, mấy năm nay người theo đuổi Phùng Giai, so với cậu ta thì điều kiện tốt hơn là vô số kể. Nhưng lúc học năm hai, mẹ của Phùng Giai bị bệnh nặng, ba thì mang tiền bỏ trốn theo tình nhân, ném lại một đống cục diện rối rắm cho cô nàng, là Quách Minh vẫn luôn ở bên cạnh cô trong lúc khó khăn, cho nên nghĩ đến lúc đó, cô nhất định không phải người này thì không được.

Chuyện tình cảm, người bên ngoài cũng không có cách nào xen vào, cô cũng chỉ có thể chúc bạn mình hạnh phúc.

Phùng Giai buồn vô cớ thở dài: “*Kết hôn? Kết thế nào? Tớ và anh ấy đều là người ở dưới đáy xã hội, chuyện nhà của tớ thì không cần phải nói, mẹ tớ qua đời, ba tớ còn không biết đã đi nơi nào rồi, em trai còn đang đi học, bản thân tớ chỉ mới tìm được công việc tiền lương cũng không cao. Cha mẹ Quách Minh đã nghỉ hưu nhiều năm, qua lại cũng chỉ là làm việc vật sinh sống, vẫn là đang chờ con trai đi làm rồi nuôi nấng dưỡng lão.*” Nói xong, nhìn về phía cô cười cười, “*Ký túc xá của chúng ta chỉ có cậu là hạnh phúc nhất, hai người kia cũng chỉ là con cái của gia đình lao động, còn phải vì tương lai mà bôn ba. Chỉ có cậu, nếu công việc có chỗ nào không hài lòng, còn có thể về nhà kể thừa gia nghiệp mà!*”

Hứa Húc cười khê: “*Làm gì đến mức như vậy! Thật ra điều kiện nhà tớ chuyển biến tốt cũng là chuyện sau khi tớ lên cấp ba. Năm đó lúc tốt nghiệp tiểu học, mẹ tớ bị bệnh nặng, vì trị bệnh cho bà, không chỉ phải bán nhà, mà còn phải vay mượn rất nhiều tiền. May sao gom góp đủ tiền, đi đến bệnh viện tốt nhất thủ đô làm giải phẫu, lúc đó ba tớ một người đàn ông cũng rắn từng đi lính như vậy, mà đứng bên ngoài phòng phẫu thuật khóc không thành tiếng. Sau này mẹ tớ khỏi bệnh rồi, ba tớ cũng giải ngũ bôn ba bên ngoài. Chỗ nên tạ ơn ra tớ cũng đã từng trải qua giai đoạn nghèo túng, nhưng tin tớ đi, mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi. Cậu vừa xinh đẹp vừa có năng lực, qua mấy năm nữa, chắc chắn sẽ trở lại bạch phú mỹ chân chính.*”

Phùng Giai cười: “*Vậy phải nhờ vào lời chúc của cậu rồi.*” Cô nàng dừng một chút, nhìn cô đã thu dọn xong hành lý, “*Cần tớ phụ cậu dọn nhà không?*”

“*Không cần không cần!*” Hứa Húc vội vàng nói, “*Tối nay bạn của tớ sẽ đến đón.*”

Phùng Giai cười đánh giá cô một chút: “*Người bạn thuê chung nhà này với cậu, không phải là người trước đây tìm cậu ăn cơm đấy chứ?*”

Hứa Húc có chút hoang mang gật đầu.

“*Thật sự chỉ là bạn bè sao?*”

“*Thật mà!*”

“*Tớ luôn cảm thấy có vấn đề.*”

Hứa Húc nghiêm túc nói: “*Không có chỉ là một người bạn rất thân thôi.*”

“*Tạm thời tin tưởng cậu.*” Nói xong liền nháy mắt mấy cái, “*Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, nhất định phải nói cho tớ biết đấy!*”

“*Đương nhiên rồi! Cậu là bạn tốt nhất của tớ mà, chúng ta còn ở chung một thành phố, sau này còn phải thường xuyên gặp mặt đấy!*”

Nói xong lại nhận thấy có gì không đúng, chuyện gì? Chuyện gì là chuyện gì? Thế nhưng cũng không có nghĩ sâu, cười cười nói: “*Cậu về nhà đi, không cần đi theo phụ tớ đâu, tạm tạm bạn tớ sẽ tới đón tớ.*”

Phùng Giai vỗ vỗ đầu cô: “*Tớ đi đây, sẽ liên lạc sau.*”

Hứa Húc gật đầu.

Phùng Giai xách túi đi tới cửa, mở cửa ra quay đầu lại, nhìn về phía cô cười cười: “*Húc nhi, chúc mừng chúng ta đã tốt nghiệp!*”

Hứa Húc cũng nâng lon bia về phía cô: “*Chúc mừng tốt nghiệp!*”

Sau khi tiễn mọi người đi hết, cô nằm dài lên mặt bàn trống rỗng, mơ mơ màng màng ngủ mất, cho đến khi tiếng chuông điện thoại di động vang lên đánh thức cô.

Cô nhận điện thoại, là Bách Đông Thanh.

“*Anh đến rồi!*”

“*Được, em xuống liền đây!*”

“*Em đợi chút, anh đăng ký với quản lý ký túc xá, rồi đi lên giúp em cầm hành lý.*”

“*Được!*”

Đồ đạc của Hứa Húc cái nên bỏ thì bỏ, cái nên cho học đệ học muội thì cho, gia sản còn lại cũng không tính là quá nhiều, chỉ có hai cái va li hành lý, và một cái thùng chứa đồ linh tinh.

Bách Đông Thanh đã nhanh chóng lên đến, đi vào phòng ký túc xá, nhìn thấy hành lý của cô, nói: “*Anh giúp em chuyển cái thùng xuống trước.*”

Còn chưa đợi Hứa Húc trả lời, đã xắn tay áo sơ mi trắng lên, chuyển cái thùng lớn chủ yếu đựng sách ra tới bên ngoài.

Chỉ mấy phút sau, anh lại lên đến nơi. Ký túc xá không có thang máy, cái thùng kia cũng không phải là nhẹ, thời tiết cuối tháng sáu nóng bức, đi lên đi xuống một lượt, trên trán anh đã rịn ra không ít mồ hôi, khuôn mặt vốn dĩ trắng nõn, giờ đã có chút đỏ lên.

Khi tay anh cầm đến mấy cái va li hành lý, Hứa Húc kịp phản ứng lại, lên tiếng: “*Đề em cầm một cái cho!*”

Bách Đông Thanh liếc nhìn cô, cười khê: “*Không có gì đâu, để anh! Em khóa cửa rồi đến chỗ quản lý ký túc xá làm thủ tục trả chìa khóa đi.*”

Hứa Húc vâng một tiếng, đóng cửa thật kỹ, đi ngang qua mặt anh rồi vội vàng đi xuống lầu làm thủ tục, vừa đi còn vừa quay lại nhìn anh vài lần. Anh mặc dù đang kéo hai cái va li to tướng, nhưng cũng có vẻ nhẹ nhàng, cũng không có vẻ quá sức, lúc cô nhìn qua, anh liền hướng về phía cô nhẹ nhàng cười cười.

Hoàng hôn phủ bóng xuống lầu ký túc xá, đèn đường vẫn còn chưa bật, gương mặt tuấn tú của anh, lơ mơ lúc sáng lúc tối, tìm Hứa Húc bỗng nhiên có chút đập rộn lên. Chỉ là ngày tốt nghiệp có quá nhiều cảm xúc phức tạp đan xen, đến mức nhịp tim đập nhanh bất thành linh, cô cũng không hề nghiêm túc suy nghĩ xem tại sao.

Sau khi làm xong thủ tục, đi ra khỏi ký túc xá, Hứa Húc nhìn thấy Bách Đông Thanh đang đứng bên cạnh một chiếc xe màu đen chờ ở ven đường, cô cứ tưởng là anh đã gọi xe, rồi chợt nhận ra xe này không có tài xế, hơn nữa nhìn rất mới.

“*Xong rồi à?*” Bách Đông Thanh bước lên mấy bước hỏi.

Hứa Húc gật đầu, tò mò mở miệng: “*Tự anh lái xe đến sao?*”

Bách Đông Thanh có chút ngượng ngùng cười cười: “*Anh vừa mới mua xe, công việc cũng luôn chạy tới chạy lui không có xe thì hơi bất tiện.*”

Thật ra đây cũng chỉ là một chiếc xe hàng nội địa phổ thông, nhưng Hứa Húc vẫn lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “*Học trường anh thật lợi hại nha! Mới đi làm có hai năm mà đã có thể tự mình mua xe rồi.*”

Cô là thành tâm thật lòng tán dương, thậm chí giọng nói còn có chút sùng bái, Bách Đông Thanh dám nói mình không phải là người ham hư vinh, nhưng cũng vì những lời khen ngợi này mà tim đập như điên, thật vất vả mới có thể duy trì vẻ ngoài thong dong bình tĩnh, tuy tiện thấp giọng nói: “*Xe rất rẻ, vẫn còn phải cố gắng hơn mới được.*”

Hứa Húc ngẩng đầu nhẹ mỉm cười mà nhìn anh: “*Anh chắc chắn sẽ làm được tốt hơn!*”

- Hết Chương 23-

Bạn đang đọc truyện *Người Theo Đuổi Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24

Hoàng hôn dần dần buông xuống, những ngọn đèn trong sân trường đã sáng lên. Bách Đông Thanh chậm rãi lái xe chạy ra bên ngoài, Hứa Húc ngồi ở vị trí kế bên tài xế ghé vào bên cửa sổ, nhìn xem cảnh sắc quen thuộc từ từ chậm rãi lui ra phía sau, nỗi buồn chia xa cảm xúc ly biệt đột nhiên ùn ùn kéo đến, thậm chí có chút không dám tin ngày hôm nay là ngày cuối cùng cô học đại học.

Bắt đầu từ ngày mai cô không còn là một học sinh nữa, mà chân chính trở thành một người trưởng thành trong xã hội.

“*Không nữa sao?*” Bách Đông Thanh thấy vậy, nhẹ giọng hỏi.

Hứa Húc thờ dài, gật đầu: “*Đúng vậy!*”

Bách Đông Thanh nghĩ nghĩ một lát, đề nghị: “*Nếu không thì xuống đi dạo một chút đi? Kéo dài quãng đời học sinh thêm chút nữa?*”

Hứa Húc hơi sững sờ, quay đầu nhìn anh, cười nói: “*Được thôi!*”

Bách Đông Thanh cong môi cười cười, lái xe đến một chỗ có thể đậu xe cách đó không xa.

Hai người xuống xe, Hứa Húc nhớ tới hỏi: “*Tối nay anh có bận gì không? Có làm tốn thời gian của anh không?*”

Bách Đông Thanh lắc đầu: “*Hai ngày nay cũng không có việc gì quá quan trọng.*” Anh dừng lại, “*Thật ra đã tốt nghiệp hai năm rồi, mặc dù thường xuyên đi qua đây, nhưng cũng chưa bao giờ đi dạo một vòng trường học cho đồng nghiệp cả.*”

“*Vậy chúng ta đi dạo chơi một vòng đúng nghĩa đi!*”

“*Được.*”

Hứa Húc quay đầu nhìn anh một cái, nam sinh đi dưới ánh đèn đường, có lẽ bây giờ đã không còn đáng vẻ của một nam sinh nữa, mặc dù vẫn còn trẻ tuổi, nhưng cảm giác ngầy ngời trên người anh đã không còn lại bao nhiêu nữa, so với hình ảnh một thanh niên lúc nào cũng mặc áo thun cũ đi trong sân trường kia, người đàn ông bây giờ trên người mặc áo sơ mi trắng, đã trở nên thành thực hơn rất nhiều.

Đáng vẻ của anh mặc dù vẫn ôn hoà trầm tĩnh như cũ, không có một chút hoang mang, nhưng mà đi trong đám người, chỉ cần để mắt một chút liền có thể nhận ra được ngay.

Hai người cứ như vậy yên lặng sống vai nhau mà đi, không nói không rằng đã đi đến bên sân thể dục thể thao, Hứa Húc có hơi mệt, nhân tiện nói: “*Chúng ta đi lên khán đài ngồi một lúc đi.*”

“*Được.*”

Bên trên khán đài của sân thể dục thể thao không có một người nào, chỉ có hai ba đôi tình nhân dựa vào nhau thì thầm ôm ấp. Phía dưới sân cũng có vài người đang vận động. Mấy cậu con trai thì đang đá banh ban đêm, trên đường chạy có vài nhóm học sinh đang chạy bộ.

Hứa Húc nhìn xem những người trẻ tuổi kia không buồn không lo, rầu rĩ nói: “*Cảm giác cứ như nằm mơ vậy, bốn năm chỉ chớp mắt một cái liền qua mắt. Cảnh tượng rõ ràng chỉ vừa mới nhập học, vẫn còn nhớ kỹ đến từng chi tiết đây.*”

Bách Đông Thanh cười: “*Thật sao?*”

“*Đúng vậy mà!*” Hứa Húc chỉ vào sân thể dục thể thao, “*Em còn nhớ rõ lúc ấy phải tập quân sự, tổ của bọn em đứng ngay bên trái kia kia vị trí gần xà kép ấy, còn nhớ rõ vị huấn luyện viên kia tuy trẻ tuổi nhưng mà đáng vẻ đẹp trai vô cùng.*”

Bách Đông Thanh cười khẽ không nói.

Hứa Húc quay đầu nhìn anh, nhúm mày nói: “*Anh cười cái gì? Em còn nhớ rõ cảnh tượng lúc gặp anh lần đầu tiên đây!*”

“*Há?*” Bách Đông Thanh quay đầu nhìn thẳng vào đôi mắt sáng long lanh của cô.

Hứa Húc có chút đắc ý nói: “*Là lúc ở ngoài cửa Tây, lúc ấy có một người tàn tật mãi nghệ kéo đàn Nhị Hồ rất hay, nguyên một đám người đứng nghe. Bởi vì gặp phải gió lớn, chủ ấy liền vội vàng thu dọn, lúc bỏ lên xe lăn bị lệch nên sắp ngã, là anh ôm chủ ấy đặt lên, sau đó thể học sinh bị rơi xuống, vừa đúng lúc em nhìn thấy, liền gọi anh lại để trả. Chắc là anh không nhớ đâu!*”

Bách Đông Thanh: “*... Anh nhớ được.*”

“*Thật sao?*” Hứa Húc nghe anh nói như vậy, trong lòng không hiểu sao có chút vui vẻ.

Bách Đông Thanh gật gù đầu, đương nhiên là nhớ rõ, mỗi một lần đều nhớ!

Hứa Húc nhẹ cười tiếp tục nói: “*Sau này lần đầu tiên Trình Phóng dẫn em đi ăn cơm với mấy người các anh ở cùng ký túc xá, anh không có đi, liền nghe bọn họ nhắc đến anh. Không lâu sau đó đi đến Starbucks, mới biết được người bạn cùng phòng vắng mặt kia chính là anh.*”

Cái tên Trình Phóng này, đã rất lâu rồi không được nói ra từ miệng cô, trên thực tế hình ảnh của người kia trong lòng cô đã dần trở nên mờ hồ. Cho đến khi tốt nghiệp hôm nay, tức cảnh sinh tình, quá khứ bốn năm chạy qua trong đầu cứ như cười ngửa xem hoa, những sự việc và con người vốn dĩ đã chìm vào quên lãng, đột nhiên lại trở nên rõ ràng.

Bách Đông Thanh vốn đang nhìn chăm chú vào sườn mặt cô đôi mắt đột nhiên rù xuống, cúi đầu nhìn về phía những thân ảnh trẻ trung trên bãi tập.

Hứa Húc vô tri vô giác lại nói: “*Em không biết người khác học đại học là như thế nào? Nhưng mà em cảm thấy em học bốn năm này thật sự là rất vui vẻ, mặc dù việc học không thể tính là quá giỏi, nhưng cũng đã làm được rất nhiều chuyện có ý nghĩa, có Phùng Giai các cậu ấy làm bạn tốt, còn quen biết một học trưởng tốt như anh vậy. Chuyện thất bại duy nhất hẳn là chuyện tình cảm vô tận mà chôn vùi, ngay cả nguyên nhân tại sao bị đá chính mình còn không biết.*” Cô dừng một chút, lại có chút buồn cười nói, “*Cũng không thể nói là không biết, hẳn là do em không tốt, lần đầu tiên yêu đương không có kinh nghiệm, cả ngày chỉ biết làm trời làm đất. Bây giờ nhớ lại, Trình Phóng trước đây đã rất bao dung em. Cho nên mặc dù là không thành, nhưng em cũng không có gì phải oán hận cả, bởi vì lúc ở chúng nhau, anh ta quả thực đối xử với em rất tốt, em cũng rất vui vẻ, nếu như sau này có gặp lại anh ta, em còn phải thành tâm cảm ơn anh ta một trận đấy chứ!*”

Cũng không phải là cố tình nhớ lại những thất bại và sự lưu luyến về mặt tình cảm đã từng xảy ra với người yêu cũ, thế nhưng những kỷ niệm đọng lại trong ký ức của tuổi thanh xuân đã một đi không trở lại rồi.

Bách Đông Thanh cúi đầu một lúc lâu không nói gì, Hứa Húc cho rằng anh bị cảm xúc của mình lấy nhiễm, có chút ngượng ngùng cười cười: “*Học trưởng, chớ tốt nghiệp liền già mồm như thế đấy, anh đừng để ý nha!*”

Bách Đông Thanh rút cuộc cũng ngừng đầu, đối diện với đôi mắt phỉm hồng của cô, bờ môi hơi động đậy, thấp giọng nói: “*Thật ra...*”

“*Thật ra cái gì?*” Hứa Húc chớp chớp mắt hỏi.

Bách Đông Thanh trầm mặc chỉ trong chốc lát, rút cuộc vẫn lắc đầu: “*Thật ra lúc tốt nghiệp ai cũng vậy cả.*”

Hứa Húc cười: “*Thật sao? Anh lúc tốt nghiệp cũng như thế này à.*”

Vừa nói xong câu này, đột nhiên nhớ lại chuyện đã xảy ra vào ngày tốt nghiệp của anh, vốn cứ cho rằng cô đã bình thản với chuyện đó từ lâu, bây giờ đột nhiên cảm thấy mặt đỏ tới mang tai.

Bách Đông Thanh đương nhiên là cũng nghĩ đến cùng một chuyện, cúi đầu che giấu nét mặt, gật đầu nói: “*Ừ, cũng rất thương cảm.*”

Để làm dịu bầu không khí ngượng ngùng, Hứa Húc cố ý trêu chọc nói: “*Có phải là vì có cô em nào không nhớ rời xa hay không đây?*”

“*Há?*” Bách Đông Thanh run lên, ấp úng một hồi lâu không trả lời.

Hứa Húc quay đầu nhìn anh, mờ to hai mắt, hơi kinh ngạc hỏi: “*Thật sự có à?*”

“*Không có... Không có... Không có.*” Bách Đông Thanh lắp bắp, đứng lên, “*Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi!*”

Hứa Húc không có câu trả lời không buông tha, đứng dậy theo anh, đi theo phía sau anh lẳng lặng hỏi không dứt: “*Học trưởng, thật sự có à?*”

Bách Đông Thanh dứt khoát không nói.

Hứa Húc: “*Là ai vậy? Là người học trong khoa chúng ta sao? Học cùng năm với anh à? Anh nói thử cái tên xem, xem em có biết hay không?*”

Bách Đông Thanh: “*Không phải.*”

Hứa Húc cứ như phát hiện được châu lục mới, hiếu kì đến mức trong lòng ngứa ngáy khó nhịn, nổi buồn đau bởi vì phải tốt nghiệp liền tạm thời quăng ra sau đầu hết, đuổi theo anh hỏi: “*Anh nói một chút đi mà! Có ấy bây giờ đang ở đâu?*”

Bách Đông Thanh trầm mặc.

Tính nhiều chuyện của Hứa Húc nổi lên, đại não mở rộng: “*Anh không đi du học, không phải là vì không nỡ bỏ cô bé kia đấy chứ?*”

Bách Đông Thanh tiếp tục trầm mặc.

Hứa Húc: “*Vậy sao anh không theo đuổi người ta?*”

Bách Đông Thanh vẫn kiên trì giữ im lặng.

Hứa Húc: “*Anh nói với em một chút đi mà! Em hứa sẽ không nói với người khác đâu.*”

Miệng Bách Đông Thanh ngậm như hến, mãi cho đến khi quay lại trên xe, cũng không nói một chữ.

Hứa Húc cài dây an toàn, có chút mất hứng chếp chếp miệng, mượn ánh đèn trong xe, hướng mắt nhìn về phía anh, thấy cả khuôn mặt anh đỏ bừng, đoán chừng là anh không muốn chia sẻ loại chuyện này, bị mình làm cho khó xử, rốt cuộc cũng nổi lòng tốt buông tha cho anh, cười nói: “*Được rồi, em không hỏi nữa.*”

Bách Đông Thanh rút cuộc cũng mở miệng vàng, trầm thấp “*Ừ*” một tiếng.

*

Về đến nhà thuê, Hứa Húc còn chưa từng ghé qua lần nào, lúc cô đi theo Bách Đông Thanh bước qua cửa vào bên trong, căn hộ này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô, bởi vì so với ảnh chụp cô nhìn thấy trước đó, là tốt hơn rất nhiều.

Căn hộ hai phòng ngủ không tính là lớn, nhưng trong nhà sạch sẽ ấm áp, đồ dùng trong nhà rõ ràng là đã được thay mới, hoàn toàn không giống như một căn nhà thuê, mỗi một nơi một chỗ đều có thể nhìn ra được là đã được tỉ mỉ trang trí, trên bàn trà thậm chí còn cắm một lọ hoa tươi.

Hứa Húc thay dép lê, còn không thèm lo đến hành lý, hưng phấn chạy vào dạo qua một vòng nói: “*Học trưởng, căn hộ này đẹp quá đi! Là anh đã trang trí lại sao?*”

Bách Đông Thanh cảm va li hành lý của cô đi vào, hờ hững gạt đầu: “*Chỉ là quét dọn lại một chút, căn phòng bên trái kia là phòng ngủ của em, em đi xem xem có vừa ý không?*”

Hứa Húc cười hi hi đẩy cửa phòng ngủ ra, mở đèn lên, bên trong đầy đủ mọi thứ đồ dùng cần thiết, kiểu dáng hiện đại, trên tường còn treo mấy bức tranh trang trí đẹp mắt. Cô vui vẻ bước vào, dùng sức nhảy lên giường nệm một cái, hướng ra ngoài lớn tiếng nói: “*Học trưởng, nhưng vật dụng này đều là chủ nhà cung cấp sao? Cũng tốt quá đấy chứ!*”

Đến giờ phút này, nỗi buồn chia xa ngày tốt nghiệp đã tan biến đâu mất, bị giấc mơ ngọt ngào với cuộc sống mới thay thế hoàn toàn.

Bách Đông Thanh ừ một tiếng: “*Anh cũng đi xem qua vài căn nhà, so sánh rồi chọn căn hộ này.*”

Bách Đông Thanh đẩy mấy cái va li hành lý của cô đến trước cửa phòng ngủ, cũng không đi vào: “*Em thu xếp chút đi, cần giúp đỡ gì thì gọi anh.*”

Hứa Húc nhảy cẫng lên: “*Căn hộ này quá tuyệt vời, một mình em chắc chắn sẽ không thể nào tìm được.*” Cô kéo một cái vali vào, hình như nhớ tới cái gì đó, nói, “*Đừng rồi học trưởng, anh cứ tính tiền thuê nhà cho em đi, em chuyển khoản cho anh.*”

Bách Đông Thanh: “*Tạm thời không cần.*”

“*Hà?*”

Bách Đông Thanh: “*Lần đó em để lại nhà anh hơn năm ngàn tệ, đủ để trả mấy tháng tiền phòng rồi.*”

Hứa Húc ngần ra một chút, hồi sau mới kịp phản ứng anh đang nói cái gì, một thời gian dài như vậy cho tới bây giờ anh cũng không hề nhắc đến, cứ tưởng rằng anh không biết chính mình đã để lại. Bây giờ vô ý thức muốn phủ nhận, nhưng đương nhiên là không phủ nhận được, đành phải ấp úng nói: “*Cái kia.. Học trưởng, em để lại tiền không có ý gì khác, anh đừng hiểu lầm.*”

“*Anh biết.*”

“*Thật sự là không có ý gì khác.*”

Lúc đó để lại tiền là do nhất thời xúc động, chỉ là nhìn thấy tình trạng cuộc sống của anh, muốn biểu đạt một chút tâm ý của mình. Nhưng sau đó trở về, càng nghĩ càng cảm thấy lòng tốt của mình thể hiện không đúng chỗ, không nói tới chuyện hai người vừa mới phát sinh quan hệ, nhất là khi anh bị đặt vào thế bị động như vậy, để lại tiền chắc chắn sẽ sinh ra hiểu lầm. Chỉ cần nói tới việc một nam sinh bình thường có tay có chân lại rất có chí cầu tiến, ai mà bằng lòng nhận tiền từ lòng thương hại của người khác chứ.

Cho nên cô chỉ mong anh phát hiện ra số tiền kia chậm một chút, như vậy hẳn là sẽ không ngại đến là cô đã để lại. Sau này, sau khi biết anh không ra nước ngoài, hai người gặp lại, cho tới bây giờ anh cũng chưa hề đề cập qua, cô cứ tưởng là anh quả thực không biết, cho nên cô cũng bỏ qua chuyện này.

Thế nên, Hứa Húc ngàn lần không ngờ được anh sẽ đột ngột nhắc tới. Giờ phút này thật sự là quần bách muốn chết đi được, chỉ hận bản thân mình lúc đó quá ngu xuẩn.

Không phải ngu xuẩn thì là gì? Nếu không thì sao lại cho không người ta tiền thế kia!

Bách Đông Thanh nhìn xem sắc mặt của cô lúc đỏ lúc trắng, nhẹ mím cười, dịu dàng nói: “*Anh biết em không có ý gì khác, thật ra khi đó anh cũng rất thiếu tiền, bỏ qua cơ hội đi du học do nhà nước đề cử đi đến công ty luật, tiền lương thực tập ban đầu rất ít, lại không rảnh đi làm thêm công việc khác, vẫn là nhờ khoản tiền mà em để lại cứu anh được mấy tháng, anh vẫn chưa có cơ hội cảm ơn em!*”

Hứa Húc nghe anh nói như vậy, lặng im trong chốc lát, mới lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng thở ra: “*Thì ra là vậy!*”

- Hết Chương 24-

Bạn đang đọc truyện *Người Theo Dõi Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25

Cũng không biết là do hôm tốt nghiệp ăn chơi hết mình, hay là do giường mới quá dễ chịu, Hứa Húc ngủ một giấc đến khi mặt trời lên cao quá đầu mới tỉnh lại, cảm điện thoại di động đặt ở đầu giường lên xem, thì đã nhanh mười một giờ rồi.

Mặc dù bây giờ vẫn chưa đi làm, nhưng mà mùa hè mà còn có thể ngủ đến giờ này, thì cũng có hơi ngoài sức tưởng tượng của cô.

Mặt trời từ màn cửa sổ chiếu vào, ánh nắng rọi vào căn phòng nhỏ trở nên sáng rõ, cô trở mình một cái ngồi dậy, thoải mái nhìn xem chính mình ở giữa căn phòng mới mẻ, lập tức cảm thấy tâm trạng thật tốt.

Vốn dĩ tưởng rằng cuộc sống mới sẽ không dễ thích nghi, nào ngờ một chút lẩn cẩn trong sinh hoạt cũng không hề có. Cô vui vẻ nhảy xuống giường, cứ tưởng Bách Đông Thanh đã đi làm rồi, không ngờ vừa mới ra khỏi phòng ngủ, đã ngửi được một cỗ mùi thơm của thức ăn.

Cô nương theo mùi hương đi vào phòng bếp, nhìn thấy Bách Đông Thanh đang đứng trước kệ bếp cắt thịt, trên bếp ga đặt một cái nồi đất đang sôi ùng ục hình như là đang hầm gì đấy, mùi thơm cũng là từ đó mà ra.

“*Học trưởng, hôm nay anh không đi làm à?*” Hứa Húc hỏi.

Bách Đông Thanh quay đầu nhìn cô một cái: “*Hôm nay không có gì bận lắm, ở nhà xem hồ sơ là được.*”

Hứa Húc hỏi: “*Vậy sao anh không gọi em dậy với anh?*”

Bách Đông Thanh cười khê: “*Tuần sau em cũng phải đi làm rồi, cũng chỉ còn có mấy ngày được ngủ nướng thoải mái, cho nên anh mới không đánh thức em. Cơm sắp xong rồi, em đi rửa mặt đi!*”

“*Vâng!*” Hứa Húc đáp lời nhin xuống vui vẻ trong lòng, quay người bước đi vài bước, lại không tự chủ được quay đầu, nhìn về phía người đang đứng trong phòng bếp.

Người đàn ông lúc này đang cầm dao, đem củ khoai tây cầm trong tay cắt thành từng sợi nhỏ nhỏ tinh tế, động tác của anh rất nhuần nhuyễn, bộ dáng cúi đầu vô cùng nghiêm túc, thân thể cao lớn thẳng tắp, một nửa sườn mặt chìm trong ánh nắng xuyên vào từ bên ngoài cửa sổ, có một vẻ đẹp không thể nói thành lời.

Trái tim Hứa Húc đập bình bịch rạo rức, nở nụ cười rồi chui vào toilet.

Hai mươi phút sau, bên trên bàn ăn nhỏ trong phòng ăn, bày biện ba món mặn một món canh, đồ ăn rất đơn giản, chỉ là mấy món ăn thường ngày, chân gà thịt kho tàu, khoai tây sợi xào chua cay, cái ngọt hấp cùng một nồi canh sườn.

Hứa Húc xoa xoa tay hưng phấn nói: “*Học trưởng anh thật là giỏi nha! Nhìn qua thôi là biết ngon rồi.*”

Bách Đông Thanh nhẹ cười cười: “*Thật ra anh cũng không biết làm nhiều món lắm đâu, đều là mấy món ăn đơn giản thường ngày thôi.*”

Hứa Húc cười: “*Vậy là hay lắm rồi, em ngay cả trứng gà còn nấu không xong.*” Cô ngồi xuống, cầm đũa gấp một miếng nếm thử, “*Ngon lắm! Sau này anh dạy em đi, chúng ta còn có thể thay phiên nhau nấu cơm!*”

Bách Đông Thanh cũng ngồi xuống, niềm vui được người khác tán dương có chút không thể che giấu, gật gật đầu: “*Được!*” Anh dừng một chút, giọng cao ly nước uống trong tay, “*Chúc mừng em chính thức bước vào cuộc sống mới!*”

Hứa Húc đang cầm quét thức ăn liền để đũa xuống, cộng ly với anh: “*Cũng coi như là cuộc sống chung mới của chúng ta!*”

Đôi mắt đen sâu thẳm Bách Đông Thanh nhìn cô, ánh lên ý cười ôn hoà.

Cuộc sống trưởng thành của Hứa Húc bước vào xã hội bắt đầu từ căn nhà thuê ẩm ướt độc đáo này.

Công việc chỉ vừa mới bắt đầu, đương nhiên là rất bận, cũng may chỗ ở cách toà soạn không xa, buổi sáng ngồi nhờ xe của Bách Đông Thanh đi làm, buổi tối chậm rãi từ từ trở về.

Sau khi cùng nhau ở chung căn nhà thuê, cô mới biết được công việc của Bách Đông Thanh rốt cuộc là bận rộn đến mức nào, hầu như ngày nào cũng đến tám chín giờ mới về tới nhà, sau khi về tới nhà rồi cũng còn phải tiếp tục vui đùa vào công việc, không phải nói qua lên chứ ngoài hai ngày cuối tuần, thời gian hai người chạm mặt nhau cũng không nhiều.

Nhưng làm bạn cùng nhà với anh, thì anh thật sự là chu đáo đến mức không thể bắt bẻ, mỗi sáng sớm đều chuẩn bị bữa sáng thật sớm để ăn cùng Hứa Húc, không gian chung thì luôn dọn sạch sẽ làm cô không có cơ hội dọn dẹp, trong bình hoa lúc nào cũng có hoa tươi, có lúc hai người đều rảnh rỗi ở nhà, anh sẽ lại làm đồ ăn ngon nhiều đến không ăn nổi, mỗi lần Hứa Húc muốn ngo ngoe động tay phụ giúp, đều bị anh đuổi đi chỗ khác, xưng phong nhận nhiệm vụ rửa chén, tranh giành ba lần thì nhiều lắm chỉ có một lần là thành công.

Sau khi hai người dọn về sống cùng một mái nhà, lần đầu tiên anh đi công tác, bởi vì lo lắng Hứa Húc ở một mình một nhà sợ hãi, buổi tối còn thường xuyên gọi điện đốc thúc cô kiểm tra khoá cửa, cùng nói chuyện điện thoại với cô một hồi, đợi cô ngủ mới cúp máy – đương nhiên là lúc hai người trò chuyện, chủ yếu là Hứa Húc nói, anh ở đầu dây bên kia lắng nghe.

Để làm tròn bổn phận người cùng thuê, việc duy nhất mà Hứa Húc có thể làm, hẳn là cố gắng lấp đầy tủ lạnh mà thôi.

So với lúc đi học thời gian kéo dài lê thê, một khi đã tốt nghiệp, thời gian giống như được cài đặt chế độ tua nhanh, trôi qua rất nhanh. Đường như mùa hè còn chưa rồi đi được bao lâu, mùa thu chỉ thoáng qua liền biến mất, chớp mắt đã đến cuối năm.

Ngày hôm đó còn chưa đến tám giờ, Bách Đông Thanh đang ở trong phòng làm việc, Hứa Húc ở phòng khách vừa xem ti vi vừa gọt cho anh một đĩa hoa quả. Bởi vì đã quá quen thuộc, cô cũng quên không gõ cửa, trực tiếp vặn nhẹ chốt cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, thò đầu vào: “*Học trưởng, ăn trái cây đi!*”

Bách Đông Thanh ngồi đánh máy, đang đeo tai nghe đối diện với màn hình máy tính, hình như là đang nói chuyện video với anh đó, nhận thấy cô đẩy cửa, hình như là bị dọa không nhẹ, giật mình giật tai nghe xuống, đột ngột đóng laptop lại nghe lạch cạch một tiếng.

Hứa Húc sững sốt một chút: “*Em quý quá rầy anh sao?*”

Sắc mặt hốt hoảng của Bách Đông Thanh trở lại bình thường rất nhanh, lắc đầu đứng dậy, đi đến trước mặt cô, nhận lấy đĩa hoa quả: “*Cám ơn!*”

Hứa Húc thăm dò hỏi: “Anh vừa *mới gọi video với ai hả?*”

Bách Đông Thanh nhìn cô một cái, gật đầu.

Hứa Húc cười: “*Ai vậy? Không phải chuyện công việc à?*”

Sắc mặt của Bách Đông Thanh có chút khó đoán: “*Không phải.*”

Hứa Húc cười xấu xa bày ra vẻ mặt nhiều chuyện: “*Không phải là hẹn hò trực tuyến đấy chứ?*”

Bách Đông Thanh sừng sốt một chút, bật cười: “*Không có, chỉ là một người bạn ở nước ngoài mà thôi.*”

“*À! Vậy anh tiếp tục đi, em không làm phiền anh nữa!*”

Bách Đông Thanh yên lặng nhìn xem bóng lưng cô quay người rời đi, cúi đầu nhìn xem đĩa trái cây trong tay, yết hầu không nhịn được trượt lên trượt xuống, dùng sức nhắm hai mắt lại, đưa tay đóng cửa.

Hứa Húc trở lại ghế sofa, thế nhưng là trên ti vi đang chiếu cái gì, cô không còn tâm trạng xem tiếp nữa, nụ cười vừa nãy vẫn còn vương trên mặt cũng biến mất không còn dấu vết, cô quay đầu nhìn về phía cánh cửa đóng chặt trước căn phòng của Bách Đông Thanh, trong lòng đột nhiên bắt đầu cảm thấy khó chịu cứ như có ai nắm lấy tim phổi cô mà cào cào vậy.

Phản ứng kinh ngạc của Bách Đông Thanh lúc cô đẩy cửa ra, cô đã không hề bỏ qua nó.

Thế nhưng là trò chuyện cùng người khác, có cái gì mà không muốn để cho cô biết chứ? Cứ như tính cách của anh, chắc là chỉ có việc tư bí mật gì đấy, còn về phần việc gì mà có thể riêng tư bí mật đến như vậy, cô nhận ra mình không hề muốn nghĩ đến chút nào.

Một đêm này, Hứa Húc từ trước đến nay đặt lưng xuống là ngủ, bây giờ nằm lên giường, một hồi lâu sau còn chưa ngủ được. Phản ứng kinh hoàng của Bách Đông Thanh lúc khép laptop lại, cứ như một cây búa nện trong đầu cô, làm cô đột nhiên bừng tỉnh từ trong mộng.

Ở chung lâu ngày không nhịn được sinh ra dựa dẫm, là cảm giác như thế này sao? Cô rốt cuộc cũng bắt tri bất giác lấy lại được tinh thần.

Thế nhưng sự bình tĩnh này, cũng không làm cô cảm thấy kích động, ngược lại còn làm cho cô cảm thấy có chút bất an và thất lạc. Bởi vì phần tình cảm này sinh từ phía mình hình như không phải là rất hợp thời điểm.

Ngày hôm sau rời giường, Bách Đông Thanh vẫn làm bữa sáng như thường ngày. Hứa Húc ngồi xuống, đưa mắt nhìn người đối diện, ăn vài miếng, ra vẻ lơ đãng mở miệng: “*Đúng rồi học trưởng, hình như công việc của anh bây giờ đang phát triển rất tốt rồi, có suy nghĩ quen bạn gái hay chưa?*”

“*Hà?*” Bách Đông Thanh có chút ngạc nhiên ngừng đầu nhìn cô.

Hứa Húc nói: “*Là như vậy, bên toà soạn bọn em có mấy cô gái rất tốt, muốn tìm bạn trai là luật sư, nếu như anh đồng ý, em có thể làm mai giúp anh!*”

Bách Đông Thanh nhìn cô, một lúc lâu cũng không nói gì.

Hứa Húc lại tranh thủ thời gian dò xét nói: “*Hay là anh đã có cô gái trong lòng rồi? Nếu là như vậy, thì cứ coi như là em đã nhiều chuyện đi.*”

Bách Đông Thanh cúi đầu, nhân nhặt nói: “*Công việc bây giờ quá bận rộn, vẫn chưa có thời gian cân nhắc chuyện này.*”

“*Đó là đang nói không có cô gái trong lòng sao?*”

Bách Đông Thanh cúi đầu, trầm mặc không nói.

Mỗi lần nói đến chuyện này, đều là phản ứng như vậy. Hứa Húc có chút thất bại bĩu môi.

Mấy ngày kế tiếp, Hứa Húc bị làm phiền bởi vì không biết làm thế nào cho phải. Loại yếu thảm như thế này quả thực không phải là phong cách của cô, nếu như Bách Đông Thanh không có chút tâm tư nào đối với mình, không chỉ là làm khó anh, mà gặp mặt lẫn nhau cũng sẽ trở nên xấu hổ.

Cuối cùng, cô chỉ có thể thỉnh giáo Phùng Giai kinh nghiệm đây mình mà thôi.

“*Cậu nói cậu thích người bạn cùng thuê nhà hiện giờ, cũng chính là người bạn mà cậu nói trước đây sao?*” Phùng Giai nhận điện thoại nghe xong lời than thở của cô, hỏi lại từ đầu dây bên kia.

“*Đúng vậy!*”

Phùng Giai cười khê: “*Tớ đã sớm cảm thấy có gì đó không đúng, quả nhiên là tớ đã đoán trúng mà.*”

“*Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, mà là tớ không biết nên làm sao bây giờ? Tớ có cảm giác anh ấy đối xử với tớ rất tốt, nhưng mà anh ấy hình như đối xử với ai cũng rất tốt. Với lại ... tớ luôn cảm thấy anh ấy có người trong lòng rồi.*”

Phùng Giai nói: “*Cảm giác của cậu có đúng hay không đấy? Có khi nào người người ta thích là cậu không, nếu không thì cũng không cùng cậu thuê nhà.*”

Hứa Húc sừng sốt một chút: “*Tớ cũng mong là vậy nha! Tớ không quan tâm là tớ có tình trước hay không, thế nhưng lỡ như nói ra tâm tư của mình cho anh ấy biết, mà anh ấy không hề có suy nghĩ kia đối với tớ, vậy thì khó xử lắm.*” Cô do dự chỉ trong chốc lát, “*Với lại hôm nay tớ còn thăm dò anh ấy một chút, hình như anh ấy thật sự không có ý đồ gì đối với tớ cả.*”

“*Đến mức như vậy à?*” Phùng Giai suy nghĩ một chút nói, “*Nhưng mà cũng có thể, cô nam quả nữ ở chung một mái nhà, nếu mà người đàn ông có ý nghĩ gì đối với người phụ nữ thì hẳn là nên có hành động rồi mới phải.*”

Hứa Húc rên lên một tiếng: “*Cậu nói như thế này tớ càng không chắc chắn.*” Cô dừng một chút, cắn răng, nói: “*Nói thật cho cậu biết, cái hôm tốt nghiệp của Trình Phóng, tớ nói là phải đi nhà bạn, đêm không về ngủ ấy? Là người bạn này, đêm đó tớ và anh ấy đã ngủ qua.*”

“Á?” Phùng Giai ở đầu dây bên kia mém chút đã thết lên.

“*Cậu đừng quá kinh ngạc, không phải anh ấy chiếm tiện nghi của tớ đâu, là tớ tự nguyện cho anh ấy!*”

“Cậu nói đùa à? *Chuyện này sao có thể chứ?*”

“*Chỉ là đêm đó tớ nghĩ đến chuyện bản thân mình thất tình, tâm trạng không tốt, vừa khóc vừa xin anh ấy, anh ấy liền thuận theo tớ.*”

Phùng Giai cười to: “*Cậu thật đúng là một nữ trung hào kiệt nha.*”

“*Cậu đừng cười tớ, tớ cũng hối hận mà! Cảm thấy mình giống như mấy cô nương xấu xa chà đạp con trai nhà lành vậy.*”

“*Chờ chút!*” Phùng Giai vất vả lắm mới ngừng cười được, đột nhiên nói, “*Nói cách khác, hai người các cậu ngủ qua một đêm, nhưng quan hệ bây giờ là trong trắng như nước lọc vậy hả?*”

“*Đúng vậy!*”

“*Vậy tớ cảm thấy không phải là rất trùng hợp đâu!*” Phùng Giai suy nghĩ một chút rồi nói, “*Nhưng mà cậu cũng đừng có gấp, nếu anh ấy đã cùng thuê nhà với cậu, lại còn đối xử với cậu tốt như vậy, tớ cảm thấy là vẫn có khả năng. Dù sao mỗi người một suy nghĩ không ai giống ai, cũng không phải ai là đàn ông cũng đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới.*”

“*Học trường chắc chắn không phải là người như vậy đâu.*”

“*Học trường?*”

“Ừ...” Hứa Húc yếu ớt nói, “*Anh ấy là Bách Đông Thanh.*”

“*Trời đất ơi! Húc nhi, cậu thật sự là ăn thịt không nhả xương, thế mà lại đi tìm bạn cùng phòng với bạn trai cũ!*”

- Hết Chương 25-

Bạn đang đọc truyện *Người Theo Đuổi Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26

Hứa Húc nghe Phùng Giai cười cô từ trong điện thoại, tức giận nói: “*Tớ và Trình Phóng đã chia tay mấy năm rồi, cũng không biết ở bên ngoài rong chơi đến mức nào rồi! Làm sao lại không thể thích bạn cùng phòng của anh ta chứ?*”

Phùng Giai nói: “*Vậy lẽ như Bách Đông Thanh cảm thấy không thích hợp thì sao!*”

Hứa Húc sừng sốt một chút, có chút không chắc chắn nói: “*Không thể nào? Từ trước đến giờ tớ chưa từng nghe anh ấy nhắc tới Trình Phóng mà!*”

Phùng Giai nghĩ nghĩ, cười nói: “*Việc này cậu cũng đừng có gấp gáp, dựa theo lời cậu nói thì tính cách của Bách học trưởng đoán chừng là một người chậm nhiệt cuồng công việc, cậu từ từ dò xét thăm dò, hoặc là dành nhiều thời gian ở chung một chút, tình cảm giữa nam và nữ cùng là cần bồi dưỡng. Nếu thật sự không được, thì cứ giống như trước đó thôi, bốn cũ soạn lại lừa người lên giường! Còn sợ anh ấy không dỗ cậu sao.*”

“...” Hứa Húc, “*Gặp lại!*”

Cô đương nhiên không thể nào lập lại chiêu cũ, thế nhưng Phùng Giai nói thăm dò và bồi dưỡng tình cảm, cô vẫn cảm thấy rất cần thiết. Chính cô cũng đã mất thời gian lâu như vậy mới hiểu rõ tâm tư của mình đối với Bách Đông Thanh, thì đoán chừng người đàn ông trong đầu không hề có một chút phong hoa tuyết nguyệt nào, có khi trong đầu thật sự có tâm tư đối với mình, chỉ là chưa nhận ra mà thôi.

Nghĩ đến khả năng này, trong lòng Hứa Húc liền tràn đầy vui sướng, động lực dâng trào.

Hai người ở chung lâu như vậy, bởi vì Bách Đông Thanh vẫn luôn bận rộn công việc, thời gian chung đụng thật ra cũng không nhiều, chỉ có buổi sáng cùng nhau ăn bữa sáng, đi nhờ xe anh hai mươi phút. Buổi tối anh trở về thường là đã khuya rồi, có thể trò chuyện một lúc thôi thì cũng đã tốt lắm rồi.

Ngoại trừ thời gian cùng nhau ăn sáng, hình như quả thật không có bất kỳ hành động mập mờ nào vượt quá giới hạn của hai người bạn cùng thuê nhà.

Hứa Húc hạ quyết tâm cho sau này, bắt đầu suy nghĩ trăm phương ngàn kế cố gắng rút ngắn khoảng cách giữa hai người, một khi nhìn thấy anh có thời gian rảnh, liền lôi kéo anh cùng nhau đi siêu thị mua sắm, hoặc là đề anh hộ tống mình đi xem phim, Bách Đông Thanh đối với những yêu cầu của cô đến cùng là vẫn không cự tuyệt, chỉ là hành động chưa từng vượt qua giới hạn, cho dù là ngẫu nhiên sống vai đi cùng nhau, có cố ý tới gần anh, anh đều yên lặng không dấu vết mà dịch ra xa. Trong nhà, anh càng tuân thủ nghiêm ngặt giới hạn giữa nam và nữ, từ đầu tới cuối vẫn luôn duy trì khoảng cách nên có.

Chuyện duy nhất làm cho Hứa Húc cảm thấy vui mừng là, qua một thời gian cô cẩn thận quan sát, bên cạnh anh quả thực là không có bất kì mối quan hệ nào với người khác giới vượt quá mức bình thường. Chắc là anh thật sự không có người trong lòng, chỉ là người người vô tâm chuyên chú chăm lo sự nghiệp thôi.

Cứ như vậy không có chút tiến triển nào cho đến ngày nghỉ Tết, Hứa Húc biết anh một mình, liền mời anh cùng mình trở về nhà ăn Tết, nhưng lần này, Bách Đông Thanh lại từ chối, nói là đã nhận lời đến nhà Trần Thụy Quốc ăn Tết rồi.

Chuyện người sáng lập Hoa Thiên Trần Thụy Quốc rất coi trọng anh, Hứa Húc đương nhiên biết, vốn là không nghĩ nhiều. Nhưng sau khi về đến nhà, càng nghĩ càng thấy có gì đó không đúng lắm, bởi vì đây hình như là lần đầu tiên Bách Đông Thanh từ chối lời mời của cô

Lúc cô mời anh, cũng không có ý gì khác, chỉ đơn giản là đau lòng thấy anh một mình đón Tết cô đơn, nhưng nghĩ lại, lời mời này đúng là so với ngày thương đi dạo siêu thị xem phim thì không giống nhau lắm, anh không từ chối đi xem phim cùng với cô, lại từ chối cùng cô về nhà ăn tết, sâu xa hơn, chính là đang từ chối tiến thêm một bước trong mối quan hệ với mình

đây mà.

Lúc nhận ra chuyện này thì tâm trạng của Hứa Húc là không quá tốt.

Đến chàng vạng tối mừng bốn tháng giêng, cô bỗng nhiên nhận được một tin nhắn của Phùng Giai gửi tới, là một tin nhắn hình ảnh: Người này là Bách Đông Thanh sao?

Ảnh chụp hẳn là chụp lén, khoảng cách có hơi xa, người đàn ông trong ảnh mặc âu phục mang giày da, khung cảnh xung quanh hẳn là nhà hàng cao cấp. Mặc dù chỉ có một góc chụp mờ mờ, nhưng thân ảnh ngẩng đầu không thấy cúi đầu gập nửa năm này, chỉ cần một chút thôi Hứa Húc liền nhận ra đây chính là Bách Đông Thanh.

Cô trả lời: Không sai.

Phùng Giai trả lời lại rất nhanh: Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Tớ nhìn thấy anh ấy hình như đang hẹn hò với người khác đấy!

Hứa Húc kinh hãi: Cái gì?!

Phùng Giai: Nhìn qua không phải là rất quen thuộc, hình như là đang xem mắt, thế nhưng cô bé kia còn rất tài giỏi xinh đẹp.

Trong lòng Hứa Húc bỗng trở nên nặng nề, giống như là bị người ta tạt một chậu nước lạnh lên đầu, vội vàng hỏi: Bọn họ đang ở đâu?

Phùng Giai gửi địa chỉ nhà hàng cho cô.

Hứa Húc cắt điện thoại, nhanh chóng thu dọn một chút hành lý, liền vội vàng đi ra ngoài: “Ba mẹ, con có chút việc gấp phải về Giang thành!”

Hứa mẹ chạy tới kêu lên: “Có việc gì gấp mà phải trở về lúc này chứ? Đêm hôm khuya khoắt một mình con đi không an toàn đâu, để tài xế lái xe đưa con về!”

Hứa Húc nói: “Con lớn như vậy rồi, có gì đâu mà không an toàn? Lái xe chậm lắm, con ngồi tàu cao tốc là được rồi.”

Tàu cao tốc nói liền hai thành phố vừa mới được khai thông, chỉ hơn một tiếng đồng hồ, Hứa Húc ngồi chuyến sớm nhất, nhưng mà xoay đi xoay lại lúc chạy tới địa chỉ mà Phùng Giai đưa cho cô, cũng đã hơn chín giờ rồi.

Cô bước ra khỏi xe taxi, nhìn xem ánh đèn chùm loé sáng từ bên trong nhà hàng, đột nhiên có chút hoảng hốt.

Cô chạy tới nơi này làm gì chứ? Không chừng người dự tiệc đã sớm rời đi rồi, cho dù là vẫn còn ở lại, cô có thể làm gì đây? Nói cho cùng ngoại trừ là bạn cùng phòng của Bách Đông Thanh thì cũng chỉ là quan hệ bạn bè thôi, cô không có quyền can thiệp vào bất cứ chuyện gì của anh.

Anh từ chối về nhà cùng cô, không phải là đã nói lên thái độ của anh rồi sao.

Cô có chút hậm hực ngoác một chiếc xe.

Trở lại nhà thuê, trong nhà không có một ai, Bách Đông Thanh vẫn chưa về. Hứa Húc ngồi trên ghế sofa, mở ti vi, đang phát những tiết mục biểu diễn náo nhiệt, nhưng đầu óc lại trống rỗng, quanh quẩn đến mức toàn thân có chút phát lạnh.

Cũng không biết đã ngồi bao lâu, cánh cửa phòng khách cuối cùng cũng bị mở ra từ bên ngoài.

Bách Đông Thanh đi tới nhìn thấy người ngồi trên ghế sofa, ngơ ngác một chút, đứng yên tại chỗ trước cửa hỏi: “Sao em lại trở về rồi?”

Hứa Húc hoàn hồn, quay đầu nhìn về phía anh, miễn cưỡng nở nụ cười: “Ở nhà hơi chán, nên trở về sớm.”

Bách Đông Thanh gật gù đầu, đi tới.

Hứa Húc quay đầu không nói không rằng dò xét anh từ trên xuống dưới một chút, anh mặc một thân trang phục mới tinh phẳng phiu, tóc còn được tạo kiểu, làm cho cả người toát lên một vẻ đẹp trai tuấn tú.

Ăn mặc đẹp thế tí mi như vậy, tối nay là đi hẹn hò sao?

Trong phòng Hứa Húc dâng lên một nỗi chua xót, bỗng nhiên cảm thấy quãng thời gian gần đây, chính mình tự biến tự diện, thật giống như là trò hề vậy.

Cô mấp máy khoé miệng, ra vẻ thờ ơ hỏi: “Muốn như vậy mới trở về? Không phải là đi hẹn hò đấy chứ?”

Bách Đông Thanh đi tới bên cạnh ghế sofa, bần chồn, nhẹ gật đầu: “Ừ, thầy Trần giới thiệu cho anh một cô gái, tối nay là đi gặp mặt.”

Ngữ khí thản nhiên như vậy, hoàn toàn đóng băng trái tim của Hứa Húc, cô ngẩng đầu nhìn anh, cố gắng duy trì sự bình tĩnh, cười hỏi: “Không phải anh nói là muốn chuyên tâm gây dựng sự nghiệp, tạm thời không có ý định quen bạn gái sao?”

Bách Đông Thanh tránh ánh mắt của cô, nhàn nhạt nói: “Chỉ là không muốn phụ lòng hảo tâm của thầy Trần, với lại xử lý thật tốt, hẳn là sẽ không có cản trở gì đối với công việc.”

Trái tim Hứa Húc lúc này từ đang lạnh lẽo chuyển thành băng tuyết, cô ồ một tiếng: “Như vậy là đã xác định rồi sao?”

Bách Đông Thanh nhìn cô một cái, lại nhanh chóng dời tầm mắt đi, nhỏ giọng nói: “... Trước mắt cứ ở bên nhau xem sao.”

Hứa Húc sững sờ một lát, rồi thờ phào một cái, cười nói: “Váy sau này hẳn là không tiện lắm, em phải xem xét tìm phòng sớm mới được.”

Bách Đông Thanh giương mắt nhìn cô: “Chuyện này không cần gấp gáp.”

“Sao có thể không gấp được? Nếu bạn gái của anh mà biết anh thuê chung với một người phụ nữ, hơn nữa còn là một người phụ nữ từng có một đêm quan hệ với anh thì sẽ nghĩ về anh như thế nào?” Hứa Húc đứng lên, cười tủm tỉm nói, “Yên tâm đi, em hứa sẽ không cản trở anh đâu.”

Cô chửi thầm một tiếng, đi về phía phòng mình, vừa đi vừa nhún nhún vai, ra vẻ trêu chọc nói: “Học trưởng đã tìm được nơi đi chốn về rồi, em cũng không cần phải cố gắng nữa nha!”

Gọng nói của cô nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại chua xót đến khó chịu, hai mắt đã sẫm đỏ ửng.

Bách Đông Thanh yên lặng nhìn xem bóng lưng của cô, con người đen nhánh loé sáng, chân nân chậm rãi cúi đầu xuống.

Hứa Húc về đến phòng, đóng cửa lại. Thất bại nằm bẹp trên giường mình, sức lực toàn thân cứ như bị rút sạch. Thật ra trước đó Phùng Giai nói không sai, nếu như một người đàn ông thật sự có ý với một người phụ nữ, không thể nào có chuyện ở chung lâu như vậy mà không có biểu hiện gì. Huống chi khoảng thời gian gần đây, hành động của cô cũng đã đầy đủ rõ ràng, kinh nghiệm trong chuyện tình cảm của anh có thể ít ỏi, nhưng tuyệt đối không phải là một người khờ khạo đến ngu ngốc, nếu không thì cũng sẽ không từ chối cùng cô về nhà ăn Tết.

Cùng lắm chỉ là không muốn mối quan hệ với cô bị biến chất mà thôi.

Là do cô trước đây quá ngây thơ và tự tin, cảm thấy anh đối với mình tốt như vậy, làm sao có thể một chút tâm tư cũng không có? Thật ra nghĩ kĩ lại, anh đối xử với ai mà không tốt chứ? Nếu là một người khác có nhưng yêu cầu này đối với anh, hẳn là anh cũng sẽ không từ chối đâu!

Ha!

Hứa Húc chôn mặt vào đầu gối, cố gắng đè xuống kích động muốn bật khóc.

Cho nên bản thân mình đây là đã thất bại rồi sao?

Tình cảm bây giờ còn chưa chính thức bắt đầu liền bị đối phương chặt đứt suy nghĩ rồi.

*

Mấy ngày kế tiếp, Bách Đông Thanh đi sớm về trễ, cũng không biết có phải là đi hẹn hò hay không, Hứa Húc cũng không hỏi lại, sợ hỏi xong trong lòng càng buồn hơn. Có thể duy trì vẻ mặt bình tĩnh không quan tâm thế sự, đã là cố gắng lớn nhất của cô rồi.

Ngày lễ tình nhân 14/2, đúng vào trước một ngày trước khi đi làm trở lại sau kì nghỉ Tết, Hứa Húc độc thân mấy năm, rốt cuộc cũng chính thức nghênh đón một đóa hoa đào – một luật sư trước đây đã từng phỏng vấn qua liên lạc đến mời cô ăn cơm.

Mời ăn cơm vào lễ tình nhân, có ý vị như thế nào không cần nói cũng biết.

Hứa Húc vốn dĩ không có chút hứng thú nào đối với người kia, nhưng là buổi chiều nhìn xem Bách Đông Thanh khó có được hôm không đi ra ngoài, nghỉ ngơi, vẫn là đồng ý với lời mời của người kia.

Ngồi trong nhà mộc mạc mấy ngày, cô lấy lại tinh thần ra sức trang điểm một phen. Vì lần này hẹn hò không có chuẩn bị trước, cô đem mái tóc dài xoắn tung sấy thành từng lọn nhỏ gọn sóng mượt mà, trang điểm tinh xảo, trên người mặc một áo khoác màu nâu nhạt đầy nữ tính, phần dưới thì thời trang phang thời tiết chỉ mặc một cái váy ngắn với quần vớ mỏng, lộ ra hai chân thon dài cùng với đường cong mềm mại.

Cô giả bộ thoải mái bước ra khỏi phòng ngủ, nhìn thấy Bách Đông Thanh đang ngồi trên ghế sofa, nhìn về phía anh cười nói: *“Học trưởng, anh không đi hẹn hò à?”*

Bách Đông Thanh ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt có chút lay động, lúng ta lúng túng nói: *“Đợi lát nữa mới đi. Em ... Hẹn ai à?”*

Hứa Húc gật đầu: *“Là một anh chàng luật sư trước đây có quen biết, người cũng không tệ.”* Cô đi đến trước cửa, mang vào đôi giày cao gót 18cm, lúc mở cửa chuẩn bị ra ngoài, hình như lại nhớ đến chuyện gì đó, nói, *“Đúng rồi, tối nay không chắc là em có trở về không, anh không cần phải đợi cửa em đâu.”*

Cô cũng không biết tại sao muốn nói câu này, cứ coi như là giận hờn vu vơ đi vậy!

Thế nhưng là giận hờn với ai? Cô hình như cũng không thể trả lời được.

Sắc mặt Bách Đông Thanh biến hoá quay đầu lại, nhưng mà người trước cửa đã rời đi rồi, chỉ để lại một mình anh giặt mình lo lắng mà nhìn xem nộ khí mà cô để lại vương vấn đâu đó trong không khí.

Tác giả có lời muốn nói: Thanh nhi chùn bước rồi, Húc Húc cần phải ra chiêu mạnh hơn ha ha ha.

- Hết Chương 26-

Bạn đang đọc truyện *Người Theo Đuổi Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Người Theo Đuổi Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Nghe anh nói như vậy, toàn bộ thất bại cùng khổ sở của Hứa Húc như tan thành mây khói, đưa tay ôm chặt lấy cổ của anh, lẳng lặng dựa vào trong ngực anh, trong lòng không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm. Anh mặc dù hơi gầy, nhưng vóc dáng rất cao, được anh ôm, cũng mang lại cho người ta cảm giác yên tâm phần nào.

Hai người nhất thời đều không nói thêm gì nữa, Hứa Húc ôm một hồi, mới nhận ra có gì đó không đúng lắm, nắm chặt tay anh đang đặt phía sau lưng, sờ sờ quần áo trên người anh, ngẩng đầu nhíu mày, không mấy vui vẻ nhìn về phía anh: “*Anh chỉ mặc như thế này mà đứng đây à?*”

Thời tiết ở thành phố hiện giờ chính là đang rét lạnh, nhất là ban đêm, nhiệt độ mấy ngày qua đều không qua nổi hai ba độ, hai ba độ của phương nam, có thể làm xương cốt người ta đau nhức chứ chẳng đùa. Mà Bách Đông Thanh chỉ mặc một bộ đồ mặc nhà mỏng manh. Lúc này cô mới nhận thấy, sắc mặt anh có chút tái nhợt khác thường, đưa tay nắm chặt lấy tay anh, quả nhiên còn lưu lại sự giá lạnh.

Bách Đông Thanh cong môi khẽ cười cười: “*Không có việc gì, anh không sợ lạnh.*”

Hứa Húc hỏi: “*Anh đợi ở bên ngoài bao lâu rồi?*”

“... *Cũng không bao lâu.*” Anh trả lời nhất gừng.

Trời vừa mới sắp tối không bao lâu, đầu óc anh liền trở nên hỗn loạn gấp gấp chạy ra ngoài, cũng không biết bản thân mình muốn làm gì, chỉ biết là trong lòng không cần biết lo nghĩ thế nào cũng không có cách giải sầu, hiếm khi anh muốn hút thuốc, bây giờ lại đứng bên đường, hút một điếu rồi lại một điếu.

Anh thật sự là không biết mình đứng bên ngoài đã bao lâu rồi? Nghĩ đến câu nói “Có thể không quay về” kia của cô, tìm anh cứ như bị người ta chém vào một dao, anh biết tự mình đây cô đi xa, thậm chí cũng biết chính bản thân mình đã từng hi vọng điều gì, nhưng khi sự việc thật sự xảy ra, anh mới biết vốn dĩ là không có cách nào chịu được.

Có lẽ từ lúc hai người cũng nhau sống chung trong căn nhà nhỏ này, lòng tham và khát vọng của anh đã không có cách nào dừng lại được rồi, đến mức anh cố gắng trốn tránh, cuối cùng lại nhận ra không còn đường nào để trốn, Thỉnh thoảng còn suy nghĩ vẩn vơ, hận không thể cùng cô nắm tay đi ra thế giới bên ngoài, mà chỉ có thể chui rúc trong căn nhà nhỏ này.

Hứa Húc đương nhiên là không tin lời anh nói, lại đưa tay sờ lên mặt của anh: “*Em thấy anh sắp đông cứng đến nơi rồi đây! Trên người toàn mùi thuốc lá, nhanh tắm rửa đi ngủ đi, đừng để bị cảm.*”

Bách Đông Thanh định nắm lấy tay cô, nhưng nghĩ lại tay mình đang lạnh như băng, đành phải thôi, nhìn chăm chăm cô một chút, à một tiếng, thành thành thật thật đi tắm.

Hứa Húc nhíu mày nhìn theo bóng lưng của anh, trong lòng vô cùng vui vẻ, khoé miệng không tự chủ được cong lên.

Bách Đông Thanh tắm rất nhanh, trên người đã không còn mùi thuốc lá nữa, chỉ còn lại mùi hương sữa tắm thơm ngát. Hứa Húc cười cười nhẹ nhàng chạy tới, vốn là muốn ở cùng anh thêm một lát, nhưng thời gian đã không còn sớm nữa, ngày mai cả hai người đều phải đi làm, nên chỉ hôn lên môi anh một cái, nói: “*Ngủ ngon!*”

Bách Đông Thanh ním ním môi, đôi mắt đen sâu thẳm, bình tĩnh nhìn cô, trầm mặc một lát, mới nói: “*Ngủ ngon!*”

Hứa Húc lưu luyến nhìn anh đi vào trong phòng, nỗi hưng phấn trong lòng còn chưa tan đi, lúc này chỉ hận không thể đi theo anh cùng vào phòng ngủ của anh, ngủ cùng với anh. Nhưng nghĩ lại, cảm thấy lúc này mình tuyệt đối không thể lưu manh như vậy được, yêu đương vẫn là nên từ từ sẽ đến, mặc dù cô thực sự tràn đầy khát vọng đối với anh.

Thế là cô nhịn xuống xúc động, sau khi rửa mặt, yên lặng trở về phòng của mình.

Nằm ở trên giường, đã hơn mười hai giờ rồi, chắc là do phấn khích quá đột, làm cho Hứa Húc không hề buồn ngủ chút nào. Luôn cảm thấy ngày đầu tiên xác định quan hệ, không làm gì cả, cứ như vậy quay về phòng của mình ngủ, làm thế nào cũng có chút không thể nói nổi.

Với lại ... Là một người đàn ông, cũng không biểu hiện chút nào, quả thật là đầu gỗ mà!

Mặc dù trách móc như vậy, nhưng trong lòng Hứa Húc vẫn tràn ngập niềm vui, đột nhiên đạt được kết quả như mong muốn, quả thực cứ như là đang nằm mơ vậy.

Cô lấy điện thoại di động ra, ấn vào tên Bách Đông Thanh, đang không biết nên gửi gì qua, đầu kia đã có tin nhắn nhảy đến: Buổi sáng ngày mai em muốn ăn gì?

Khoé miệng Hứa Húc kéo cao lên, mừng rỡ đánh một hàng chữ trả lời lại: Gì cũng được, anh làm gì cũng ngon cả.

Gửi xong nghĩ nghĩ, chỉnh ánh sáng đèn bàn cho thích hợp, tìm được góc độ, tự sướng một tấm, kèm theo lời chúc ngủ ngon gửi lại cho anh.

Thế nhưng gửi xong liền có chút hối hận: Có phải là quá ngây thơ hay không đây?

Cô vỗ vỗ hai gò má đang nóng lên, nhịp tim đập vô cùng nhanh. Một lát sau, điện thoại rung lên một cái, cô nhanh chóng mở ra, chỉ là hai chữ đơn giản: Ngủ ngon!

Hứa Húc bĩu môi, lăm bắm với chính mình: Cũng không thêm gửi qua tấm hình nào! Ngày mai phải để anh ra chụp mấy tấm để em lưu vào điện thoại mới được.

Nói xong cô vui vẻ tắt máy điện thoại di động, đặt cạnh đầu giường, tắt đèn bàn, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Mà ở phòng sát vách Bách Đông Thanh đang nằm trên giường, yên lặng nhìn xem tấm hình trong điện thoại di động, khoé miệng không tự chủ được cong lên thành một đường cong. Cũng không biết đã nhìn bao lâu, đột nhiên hắt hơi một cái, mới làm anh giật mình trở lại. Nhìn xuống đồng hồ, không thể không lăm bắm rồi tắt điện thoại, đắp chăn lên chìm vào giấc ngủ.

Hứa Húc ngủ một giấc rất ngon, buổi sáng chuông báo thức vang một tiếng, cô cũng không nằm ỳ trên giường như thường ngày, mà là quay người ngồi dậy, mang dép lên vào không nhận được vội vã đi gặp Bách Đông Thanh.

Vừa mới đi tới cửa, liền nhìn thấy Bách Đông Thanh từ trong phòng đi ra. Đầu tóc anh rối bù, đang xoa cái mũi, gương mặt từ trước đến nay trắng nõn, bây giờ đang đỏ gay cả lên, đôi mắt hình như cũng không mở lên nổi.

Hứa Húc nhướn mày, đi đến trước mặt anh, đưa tay thử sờ trán anh: “*Sao lại nóng như vậy? Bị cảm sao?*”

Bách Đông Thanh thả tay đang xoa mũi ra cùng lúc đó ho khan vài tiếng, xem như đã trả lời câu hỏi của cô, sau đó nói giọng khàn khàn: “*Không có việc gì, anh đi làm bữa sáng!*”

Hứa Húc nhanh chóng đẩy anh về phía phòng ngủ: “*Làm bữa sáng gì nữa?! Anh nhanh chóng đi nằm đi, em đi kiếm thuốc cho anh.*”

Bách Đông Thanh đương nhiên vẫn còn cật lực, nhưng vẫn là không chịu nổi sự kiên trì của Hứa Húc, đành phải thành thành thật thật nằm lên trên giường.

Hứa Húc vừa lấy thuốc ở phòng khác, vừa nói: “*Hôm nay anh đừng đi làm nữa, ở nhà nghỉ ngơi đi, em sẽ xin nghỉ phép chăm sóc cho anh.*”

Giọng nói của Bách Đông Thanh yếu ớt truyền đến: “*Chỉ là cảm vật thôi, không có việc gì đâu!*”

Hứa Húc cảm nhiệt kể đi vào trong phòng, đưa cho anh: “*Sốt đến mức đỏ cả mắt, còn nói không có việc gì? Đo nhiệt độ trước đã, nếu như quá nóng, chúng ta liền đi bệnh viện.*”

Bách Đông Thanh đối diện với ánh mắt của cô, còn muốn nói điều gì đó, thấy cô đang nhìn mình trừng trừng, đành phải nghe lời nhận lấy nhiệt kế.

Bữa sáng là do Hứa Húc đi ra ngoài mua về, Bách Đông Thanh sốt hơn 39 độ, dưới sự giám sát của Hứa Húc, sau khi uống thuốc xong, cuối cùng cũng không chống cự nổi tác dụng phụ của thuốc, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Hứa Húc xin toà soạn một ngày nghỉ, rồi bắt đầu lên mạng tìm kiếm thông tin bệnh nhân bị cảm thì nên ăn gì, đây là lần đầu tiên cô chăm sóc người khác bị bệnh, một mặt đau lòng Bách Đông Thanh ngã bệnh, một mặt lại vì chính bản thân mình có thể danh chính ngôn thuận chăm sóc anh mà cảm thấy vui mừng.

Món ăn phức tạp sợ lần đầu vào bếp sẽ không thanh, cô quyết định nấu món đơn giản nhất là cháo thịt băm, vừa khéo trong tủ lạnh có đầy đủ nguyên liệu. Đun một nồi nước sôi, thêm một nắm gạo, đặt trên bếp gas nấu từ từ, sau khi cháo sôi thì chuyển sang đun lửa nhỏ, cô lo là sẽ bị nhão hoặc bị khét, một mực đứng trước bếp lò nhìn chăm chăm, trong tay cầm cái muôi lớn, thỉnh thoảng khuấy nhẹ một hồi.

Cô đang rất tập trung làm việc, đến mức Bách Đông Thanh đã tỉnh lại, đứng ở cửa phòng bếp một hồi lâu, cô vẫn còn chưa nhận ra.

Bách Đông Thanh yên lặng nhìn xem thân ảnh của cô, cảm giác được người khác dốc lòng chăm sóc quá sức lạ lẫm, lạ lẫm đến mức làm cho anh cảm thấy cứ như là đang nằm mơ, sợ hãi không dám phá vỡ sự yên lặng tốt đẹp này, sợ mình vừa lên tiếng, mọi thứ sẽ giống như bọt biển hoàn toàn biến mất vậy.

Hứa Húc dùng muỗng múc một chút cháo, thổi thổi đưa vào miệng nếm thử, tự mình thấy cũng không tệ lắm, thoả mãn tắt lửa, đang định xoay người đi đánh thức bệnh nhân dậy ăn cơm, lại thỉnh thoảng đối mặt với người không biết đã đứng ở cửa bao lâu rồi.

Cô nháy mắt mấy cái, cười nói: “*Anh dậy lúc nào vậy, sao một chút tiếng động cũng không có?*”

Ha!

Không phải đang nằm mơ.

Bách Đông Thanh âm thầm thở phào một cái, khẽ cười nói: “*Mới vừa này thôi, em quá tập trung, cho nên không phát hiện đấy.*”

Hứa Húc bước lên sờ trán của anh: “*Hình như không còn quá nóng nữa, anh ngồi đi, em đem cháo lên cho anh. Em thấy trên mạng nói, nên nấu thêm gừng, chữa cảm rất tốt.*”

Bách Đông Thanh thuận đà xoay người, đi đến bàn ăn ngồi xuống.

*

Mấy phút sau.

“*Mùi vị thế nào?*” Hứa Húc có chút hồi hộp nhìn chăm chăm động tác húp cháo của anh.

Bách Đông Thanh nhìn về phía cô, cười cười, gật đầu: “*Ngon lắm.*”

“*Thật sao?*” Hứa Húc cũng tự mình ăn một miếng, “*Em cảm thấy cũng bình thường thôi mà! Dù sao đây cũng là lần đầu tiên em vào bếp, coi như là có cảm giác thành công rồi đi.*”

Bách Đông Thanh cười: “*Rất thành công.*”

Hứa Húc cười nói: “*Xem ra em vẫn có chút thiên phú, sau này sẽ học thêm nhiều món nấu cho anh ăn.*”

Bách Đông Thanh cười cười gật đầu: “*Được.*”

Ăn cơm xong, anh muốn thu dọn, Hứa Húc nhanh chóng đẩy anh ra ngoài, dọn dẹp chén đĩa, vui vẻ chạy tới phòng bếp rửa ráy, vẫn không quên dặn dò: “*Anh đừng quên phải uống thuốc đấy, buổi chiều nghỉ ngơi cho khỏe, chờ cho hết sốt hẳn rồi em mới yên tâm.*”

“Ừ.”

Nhưng mà, lúc Hứa Húc dọn dẹp xong đi ra khỏi phòng bếp, lại nhìn thấy Bách Đông Thanh đang ngồi ở sofa nghiêm túc lật xem hồ sơ vụ án và tài liệu, cô thờ dài, lấy giấy tờ rong tay anh ra để sang một bên, nắm lấy bàn tay có hơi nóng lên của anh, đối diện với đôi mắt đen kịt của anh, cười nói: “*Mặc dù đàn ông cố gắng vì sự nghiệp là quyền rũ nhất, nhưng mà đàn ông đã ngã bệnh còn liều mạng làm việc thì không ai thích đâu. Thân thể khoẻ mạnh thì công việc mới tốt được, anh không biết sao?*”

Bách Đông Thanh nín cười khẽ cười, gật đầu: “*Biết rồi.*”

“*Vậy thì uống thuốc đi, rồi ngủ thêm một giấc nữa.*”

Bách Đông Thanh rất nghe lời cô uống xong phần thuốc, sau đó trở về phòng chui vào trong chăn. Lúc này Hứa Húc cũng có chút buồn ngủ, dứt khoát đi theo anh, lật tấm chăn mềm của anh lên, nằm xuống bên cạnh anh, đường đường chính chính nói: “*Em canh chừng anh, mắc công anh lại lên lút làm việc nữa.*”

Bách Đông Thanh cười khẽ, vén kín chăn lại cho cô: “*Được rồi, hôm nay không làm nữa.*”

Hứa Húc ngược mắt nhìn anh: “*Vậy anh nhắm mắt lại đi.*”

Bách Đông Thanh nghe lời nhắm mắt lại, lông mi anh vừa đen vừa dài, sau khi nhắm mắt xong, còn có chút rung động. Hứa Húc thoáng đưa tay muốn đụng thử, nhưng cuối cùng vẫn nhận được, chỉ hươ hươ tay một hai cái.

Nhìn dáng dấp anh thực sự rất đẹp, vì sao trước kia ở trường không ai phát hiện ra nhỉ? May là cô đã sớm nhìn ra được, cô thật đúng là có ánh mắt mà.

Mang theo suy nghĩ như vậy, cô nghe nhịp hô hấp bình ổn của anh nhanh chóng ngủ thiếp đi. Mà người đàn ông vốn đang ngủ, lại chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt rơi trên khuôn mặt điềm tĩnh cách đó không xa.

Là từ lúc nào bắt đầu chú ý đến cô nh? Anh dường như cũng không nhớ rõ, dù sao cũng đã rất lâu rồi, cứ như đã một thế kỷ dài dằng dặc vậy.

Anh đưa tay cẩn thận từng li từng tí đẩy những sợi tóc mai rơi trên mặt cô ra, ngón tay lại nhẹ nhàng lướt qua gương mặt tròn bóng trắng nõn của cô, sau đó chậm rãi tiếng tới, hôn lên trán cô một nụ hôn nhẹ tựa lông hồng ngỗng bay.

- Hết Chương 28-

Bạn đang đọc truyện *Người Theo Dõi Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Hình thức chung sống sau khi từ bạn cùng phòng biến thành người yêu, ngoại trừ thân mật hơn một chút, thật ra cũng không có thay đổi gì quá lớn, Bách Đông Thanh vẫn như trước chăm lo cuộc sống của hai người một cách chu đáo.

Công việc của anh dường như càng ngày càng bận rộn, ngày nào cũng đi sớm về trễ, cuối tuần hầu như đều bận ba ở bên ngoài, mặc dù đã cố gắng không nhận những vụ án ở nơi khác, nhưng thời gian ở nhà, vẫn thừa thớt như xưa.

Hứa Húc cũng không biết vì sao anh phải liều mạng làm việc như vậy, nói chung là đàn ông cố gắng vì sự nghiệp của mình là chuyện tốt, cô cũng thích nhìn xem đáng về cố gắng của anh, một Bách Đông Thanh như vậy, vô cùng có sức hút, cho nên chưa từng phản nản về việc thời gian của anh dành cho mình quá ít, ngược lại còn cố gắng quan tâm anh hơn một chút, cũng tiện thể động viên chính mình làm tốt công việc, trở thành một người giỏi giang như anh.

Hai người ở chung, theo Hứa Húc nhận định, chỉ có thể dùng từ ngọt ngào hoà hợp để hình dung, điều duy nhất làm cô có chút buồn bực chính là, Bách Đông Thanh không biết là chính nhân quân tử quá mức, hay là một cục đất di động nữa, đông đi xuân tới vào hạ, mấy tháng qua đi, hai người ngoại trừ ôm ôm hôn hôn, cũng không hề tiến thêm một bước thân mật nào.

Mặc dù cô cảm thấy nam nữ quen nhau cũng không nhất thiết là phải phát sinh quan hệ, nhưng mà hai người dù sao cũng từng trải qua một đêm, bây giờ lại sống chung dưới một mái nhà, loại chuyện này đáng lẽ phải là nước chảy thành sông mới đúng! Nếu nhưng không phải đôi khi đang hôn nhau, cô có thể cảm giác được thân thể của anh có phản ứng, chắc cô sẽ nghi ngờ không biết anh có vấn đề gì hay không.

Đào mất đã vào cuối tháng sáu, sắp đến sinh nhật Hứa Húc. Bởi vì trùng vào ngày thứ bảy, cô đã hẹn với Phùng Giai, mang theo nửa kia của mình, cùng nhau gặp mặt ăn bữa cơm.

Đặt bàn trước ở một nhà hàng món cay Tứ Xuyên cao cấp, Hứa Húc cùng Bách Đông Thanh tới trước, nhận ra hình như anh có hơi hồi hộp, cô cầm lấy tay anh, khẽ cười nói: *“Phùng Giai là người tốt, chắc chắn sẽ không bắt chẹt anh đâu, anh không cần hồi hộp.”*

Bách Đông Thanh nhìn cô một chút, cong môi khẽ cười cười: *“Lỡ như anh anh làm không tốt thì em sẽ rất mất mặt với bạn bè đấy.”*

Hứa Húc bị chọc cười: *“Phùng Giai cũng đâu phải là không biết anh? Thuận theo tự nhiên là được rồi, không cần cường ép bản thân mình.”*

Bách Đông Thanh cười khẽ gật đầu, cúi đầu, đặt nụ hôn lên môi cô.

“Này này này!” Tiếng cười của Phùng Giai từ cửa truyền đến, phá hỏng khoảnh khắc thân mật của hai người.

Bách Đông Thanh nhanh chóng xoay người, đứng lên nhả nhận chào hỏi: *“Hai người tới rồi à?”*

Phùng Giai cùng bạn trai Quách Minh một trước một sau đi tới, nhìn về phía Bách Đông Thanh cười nói: *“Bách học trưởng, thật sự là nghe danh không bằng gặp mặt, anh bây giờ đã là ngôi sao mới nổi trong giới luật sư ở Giang thành rồi nha, bộ phận pháp vụ của công ty em cũng nghe qua đại danh của anh hết.”*

Bách Đông Thanh cười cười, không nói chuyện.

Hứa Húc nhảy dựng lên, chạy đến trước mặt Phùng Giai, cửu biệt trùng phùng ôm cô một cái, sau đó nghiêng đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp trước mắt một chút. Mặc dù có trang điểm sơ qua, nhưng vẫn có thể nhìn ra thân sắc cô nàng khá tiêu tụy, cô ồ lên một tiếng: *“Sao vậy? Có phải công việc rất bận hay không?”*

Phùng Giai thờ dài, có chút không biết phải làm sao gạt đầu.

Hứa Húc nhìn về phía người đàn ông phía sau cô nàng nói: *“Quách Minh, anh phải chăm sóc Phùng mỹ nhân cho thật tốt đấy, một người đẹp như vậy rơi vào tay anh, anh mà không biết quý trọng, em cũng không thể nhìn nổi đâu.”*

Phùng Giai buồn cười nhéo cô một cái.

Quách Minh cười ha hả nói: *“Chuyện công việc anh cũng không giúp được gì mấy, chỉ là vừa mới bắt đầu đi làm, khó tránh khỏi vất vả một chút. Tập đoàn Lâm thị phúc lợi đãi ngộ đều tốt, nhiều người muốn làm còn không vào được đâu!”*

Phùng Giai gạt đầu, cười chua xót nói: *“Đúng vậy! Hồi trước tớ còn định từ chức, nhưng nghe Quách Minh nói vậy, liền nghĩ tới chuyện lương bổng, thôi thì cố gắng một chút. Chúng ta dù sao cũng chỉ là người làm công, tùy hứng không nổi đâu!”*

Hứa Húc mím mím môi, xem thường nói: *“Dù vậy cũng phải làm cho vui vẻ mới được, cậu cũng không phải là không tìm được công việc tốt chút.”*

Phùng Giai vỗ vỗ cổ, *“Đừng nói mấy cái này nữa, hôm nay là sinh nhật cậu, chúng ta nhanh chóng ăn cơm đi.”*

Bởi vì đã gần nửa năm không gặp, bàn tiệc liền biến thành sân nhà của Hứa Húc và Phùng Giai, chụm đầu lại một chỗ nói không ngừng, hai người đàn ông thì chính thức trở thành vai phụ. Chỉ là Bách Đông Thanh vẫn không quên quan tâm đến Hứa Húc, nhìn thấy trong chén của cô không có đồ ăn, liền gấp giúp cô món cô thích ăn, tôm được lột vỏ sạch sẽ, cẩn thận từng li từng tí lấy hết xương cá ra, mọi thứ đều tự nhiên như vậy.

Phùng Giai nhìn thấy rõ ràng, cười nháy mắt mấy cái với Hứa Húc, ngại Bách Đông Thanh mà thầm nói: *“Trình độ chọn đàn ông của cậu thật sự là rất tuyệt, tớ coi như phục cậu sát đất!”*

Hứa Húc đắc ý ngẩng đầu, hơi có chút kiêu ngạo nói: “Đó là chuyện đương nhiên!”

Bữa cơm này vô cùng hoà hợp, lúc ra về, Hứa Húc vẫn còn chút chưa thoả mãn, hai người đàn ông đi lấy xe, cô và Phùng Giai đứng bên cạnh cửa vừa nói chuyện phiếm vừa chờ.

“Được rồi! Rốt cuộc là công việc của cậu gặp phải vấn đề gì vậy?” Hứa Húc hỏi.

Phùng Giai cười khê: “Không có việc gì, vừa mới vào làm, khó tránh khỏi mấy chuyện như vậy, nhịn một chút là được rồi.”

Hứa Húc nói: “Nếu thật sự cảm thấy không vui, vậy thì đổi chỗ làm đi! Cậu cũng không phải là không tìm được chỗ tốt hơn.”

“Được rồi!” Phùng Giai lắc đầu, “Hiện giờ trên tay cũng không có tiền, Quách Minh chuẩn bị lập nghiệp, nếu tớ mà đổi đi đổi lại, hai người ai cũng không thể lo cho ai, thôi đi vậy!”

Hứa Húc nghĩ nghĩ, hỏi: “Cậu và Quách Minh vẫn tốt đấy chứ?”

Phùng Giai cười cười gật đầu: “Rất tốt, đã ở bên nhau nhiều năm như vậy rồi, phải trải qua cũng đều trải qua cả rồi, đương nhiên cũng không thể yêu đương cuồng nhiệt như thời trẻ được.”

Hứa Húc nói: “Không ngờ đại mỹ nữ nào đó lúc trước nói muốn ăn sạch trai đẹp, vậy mà lại ở bên một người đàn ông lâu như vậy.”

Phùng Giai cười: “Ai mà ngờ được chứ?” Cô nàng dừng một chút, cảm thán nói, “Trải qua biến cố gia đình, tớ mới biết cuộc sống bình yên quý giá đến mức nào. Cho nên phải vô cùng quý trọng.”

“Nói cũng đúng.”

“Cậu thì sao? Mặc dù đây là lần đầu tiên gặp Bách học trưởng, nhưng có cảm giác là một người đàn ông rất đáng tin cậy, đối xử với cậu tốt không?”

Hứa Húc cười gật đầu: “Không thể tốt hơn.”

Phùng Giai nhéo cô một cái: “Như vậy thì phải biết quý trọng đấy, đừng có làm ông làm eo như lúc trước nữa.”

Hứa Húc nói: “Tớ khôngỡ làm vậy với anh ấy đâu!”

“Chắc chắc chắc!” Phùng Giai cười to, “Cứ như vậy mà ân ân ái ái trước mặt người ta, cậu còn nhân tính không vậy hả?”

Hứa Húc khó tránh khỏi ngượng ngùng: “Nói thật đấy, chỉ là thật sự cảm thấy ở cùng với anh ấy rất an tâm rất hạnh phúc.”

Phùng Giai nói: “Thấy cậu như vậy, tớ cũng yên tâm.”

“Cậu cũng phải sống tốt, có cần giúp đỡ gì, nhất định phải nói cho tớ biết. Tớ không giúp được, thì còn có học trưởng đấy, anh ấy rất lợi hại.”

Phùng Giai trêu chọc cô: “Xem như tớ tận mắt chứng kiến cái gì gọi là chân chính lâm vào bế tắc!”

Hai người phụ nữ ở bên này cười nói, hai người đàn ông sóng vai đi lấy xe, cũng vừa đi vừa nói.

Quách Minh nhìn người đàn ông gầy gò nhưng chính trực anh tuấn bên cạnh, cười nói: “Tôi nghe Phùng Giai nói nhà Hứa Húc rất khá giả, lại là con gái một, luật sư Bách thật may mắn, nếu như cưới được một cô gái như vậy, thì coi như bớt được hai mươi năm phấn đấu rồi!”

Bách Đông Thanh hơi sững sờ, đưa mắt nhìn về phía anh ta, nhẹ cười cười, nhân nhạ nói: “Tôi vẫn hi vọng chính mình có thể phấn đấu giỏi giang, có thể cho cô ấy một cuộc sống tương lai tốt đẹp.”

Quách Minh xuy một tiếng: “Anh làm luật sư cho dù giỏi thì có thể kiếm được bao nhiêu tiền, nếu mà là tôi, chắc chắn sẽ chọn cách đi kế thừa sự nghiệp của gia đình cô ấy.”

Bách Đông Thanh thu lại nét cười, cũng không nói tiếp, đi đến bên cạnh xe, phát tay tạm biệt với anh ta, rồi lái chiếc xe bên cạnh rồi đi trước.

Trên đường trở về, Hứa Húc vẫn còn đang chìm đắm trong niềm vui gặp mặt bạn tốt, thuận miệng hỏi: “Đông Thanh, anh cảm thấy Phùng Giai cùng Quách Minh thế nào?”

“Bạn của em là người tốt.” Bách Đông Thanh khựng lại, “Nhưng mà anh cảm thấy bạn trai của cô ấy không xứng với cô ấy.”

Hứa Húc thờ dãi: “Em cũng cảm thấy vậy, nhưng mà chuyện tình cảm, người ngoài cũng không tiện nói gì, vừa nói ra liền có cảm giác thiên vị. Dù sao năm đó nhà Phùng Giai xảy ra chuyện, vẫn là Quách Minh ở bên cạnh cô ấy vượt qua gian khổ.”

Bách Đông Thanh gật đầu, trầm mặc một lát, lại nói: “Dù sao em cũng nên nhắc nhở bạn của em tính toán cho bản thân mình một chút, nếu thật sự không thích hợp, cũng không nên vì chút ân tình này mà miễn cưỡng chính mình.”

Hứa Húc có chút kinh ngạc nhìn về phía anh, cười nói: “Sao em lại cảm giác nói chuyện như thế này không phải là phong cách của anh vậy. Anh hẳn không phải là người có nợ một trả mười có ân tất báo sao?”

Bách Đông Thanh buồn cười nói: “Làm gì đến mức như vậy!” Anh dừng một chút, quay đầu liếc nhìn cô một cái, “Anh thật sự không tốt như em nghĩ đâu.”

Hứa Húc nhú mày: “Anh cũng đừng có tương bỡ, em không có nghĩ tốt về anh đến mức vậy đâu, em còn tưởng anh là một tên lưu manh đấy.”

Bách Đông Thanh lắc đầu bật cười.

*

Về đến nhà đã hơi trễ, hai người tắm rửa xong, dính nhau trong chốc lát, rồi liền ai về phòng nấy. Hứa Húc lấy ra món quà mà Bách Đông Thanh tặng cô, một cái hộp nho nhỏ, bên ngoài được gói giấy tinh xảo, cô hé mở một chút, là một chiếc đồng hồ đeo tay kiểu dáng dành cho phụ nữ, là một đôi với chiếc đồng hồ hay thường hay mang kia.

Hứa Húc đeo đồng hồ vào cổ tay, yêu thích không thôi gio lên ngắm nghía một chút, đột nhiên ngoài cửa sổ vang lên tiếng sấm, cô bị giật mình không kịp chuẩn bị, hét lên một tiếng,

mém chút nữa rơi từ trên giường xuống rồi.

Thời tiết vào hạ chính là như vậy, đông tố nói đến là đến.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa dồn dập: “Sao vậy?”

Hứa Húc vỗ ngực một cái: “Không có việc gì, cửa không có khoá, anh vào đi!”

Bách Đông Thanh vừa mới đẩy cửa vào, lại thêm mấy tiếng sấm vang rền cùng với vài tia chớp loé sáng nổi lên.

Hứa Húc lúc này đã đề phòng trước, không còn bị dọa sợ nữa, chỉ là vẫn còn chút hãi hùng khiếp vía.

Bách Đông Thanh bỏ lên giường của cô, cười cười: “Không có việc gì, anh ở đây với em.”

Hứa Húc cười nói: “Em cũng không còn là con nít, không sợ sấm sét, chỉ là vừa nãy quá đột ngột, bị dọa nhảy dựng lên.”

Bách Đông Thanh vẫn nằm bên cạnh cô, cười dịu dàng nói: “Vậy anh sợ, em giúp anh đi!”

Anh khó có dịp nói đùa với cô như vậy, Hứa Húc bị anh chọc cười, nằm xuống dựa vào người anh, khoả tay múa chân cười nói: “Ở cùng một chỗ với anh, em rất thích.”

“Thích thì tốt.” Anh hôn lên môi cô một cái.

Hứa Húc cười dựa sát vào lồng anh, đưa mắt nhìn về phía anh. Đôi mắt anh đen như mực, lúc này đang bình tĩnh nhìn xem cô, hình như là muốn nhìn thấu cả người cô vậy.

Hai người ở chung lâu như vậy, thân mật như thế này, vốn dĩ sẽ không làm Hứa Húc khẩn trương, nhưng mà lúc này dưới ánh nhìn sáng rực của anh, nhịp tim đột nhiên tăng tốc, trên mặt cũng đỏ lên.

Bách Đông Thanh cong môi cười khẽ một tiếng, đưa tay vén tóc cô ra sau tai, tiến lên phía trước dán lên môi cô, anh hôn rất chậm, cứ như là chạm vào vật quý giá dễ vỡ, từng chút từng chút một thăm dò, dịu dàng mà sâu lắng.

Ngoài cửa sổ sấm sét chớp nhoáng, trong phòng lại lưu luyến triền miên.

Anh ngậm lấy môi cô mút thỏa thích một hồi lâu, mới chậm rãi dời đi, hôn lên lỗ tai cô, sau đó thuận đường men xuống căn cổ.

Hứa Húc bị anh làm cho toàn thân mềm nhũn cứ như là ngã vào trong đám mây, không tự chủ phát ra tiếng thở dốc kiều mị, ngay vào lúc cô như sắp lọt vào trong sương mù, Bách Đông Thanh đột nhiên ngồi dậy.

Hứa Húc mơ mơ màng màng mở ra đôi mắt ngập nước, ní non giọng hỏi: “Sao vậy?”

Anh dùng sức hít sâu một hơi, hôn lên môi cô một cái chớp nhoáng, có chút thờ dốt nói: “Anh ra ngoài mua một thứ, lập tức quay lại!”

Đầu óc bột nhão của Hứa Húc phải đợi cho đến khi anh mặc quần áo, vội vàng đi ra ngoài, mới phản ứng được anh muốn đi mua cái gì.

Khuôn mặt lập tức đỏ rần.

*

Tác giả có lời muốn nói: Ba năm qua đi, Thanh Thanh rốt cuộc được ăn thịt lần nữa rồi *tung hoa*, bởi vì còn chưa viết xong, bây giờ chỉ mới mang thức ăn lên thôi, ngày mai mới có thể chính thức ăn, mặc dù cũng chỉ là thịt vụn ~ tiêu chuẩn cảnh nóng bây giờ quý vị cũng hiểu mà.

Mọi người nên quý trọng thời khắc ngọt ngào hiện tại đi, sau này còn có kịch bản, chương này có cảnh báo rồi đấy, chỉ là chưa đến nỗi máu chó thôi.

- Hết Chương 29-

Bạn đang đọc truyện *Người Theo Đuổi Ánh Sáng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.